LTSHELER:

VILDMARKENS SØN

FORLAGT AV H. ASCHEHOUG & CO. (W. NYGAARD)
KRISTIANIA 1921

SEAL OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA
LET THERE BE LIGHT
1868

Joseph A. Altsheler

Vildmarkens søn

En fortælling fra Kentuckys første tid

Paa norsk ved

Augusta Stang

Kristiania
Forlagt av H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard)
1921

EMIL MOESTUE A/S BOKTRYKKERI.

REGISTER

Kapitel I.

IND I DET UKJENDTE.

Karavanen stoppet paa toppen av berget, og nybyggerne saa ned i vildmarken, den som indianerne kalder Kain-tuck-ee.

Der laa det landet de hadde drømt om, dækket av trær og rør og gjennemrislet av bækker som lyste som sølvtraader i det grønne.

Alle stirret betat paa dette ukjendte landet som skulde bli deres hjem, men ingen var mere interessert end Henrik Ware — den staute femtenaaringen som stod foran vognene med føreren Tom Ross.

Hadde man først lagt merke til Henrik Ware, maatte man se nøiere paa ham. Han var høi og muskuløs, og hans gang var saa smidig som dens der er vokset op i skogen. Hans blik var skarpt og gjennemtrængende, og hele hans skikkelse passet saa nøie ind i billedet av vildmarken at man kunde trodd, der hadde været et tomrum som alene han kunde fylde.

Den lange reisen fra det gamle hjemmet i Maryland hadde for ham været en uendelig kilde til glæde og oplevelser. Avskeden faldt let — alle hans kjære

fulgte med. Hans mor, hans bror og den vesle søsteren sat i den fjerde vognen, og faren stod ved siden av. Længer tilbake var hans onkler og tanter, og ogsaa mange av de gamle naboerne. Det var i virkeligheten en hel landsby som flyttet fra det gamle landet til det nye. Ingen kunde føle sig ensom med alle de kjendte kjære ansigtene omkring sig, selv om reisen gik gjennem øde trakter, hvor den mørke skog stængte for synet, eller berget stod truende for dem.

For Henrik var det som han kom tilbake til noget kjendt og kjært. Skogen lokket ham, og han følte ingen gru for dens hemmeligheter. Luften forekom ham renere og skarpere end i det gamle landet, og hans sind aapnet sig for alle de glæder som ventet ham. Men bare den gamle føreren merket, hvordan guttens instinkt hjalp ham til at løse vildmarkens gaader, det andre først lærer ved lang erfaring.

Føreren Tom var en høi mager mand. Huden hans lignet barket lær, bøssen sin slap han aldrig av haanden, og Henrik beundret ham umaadelig, fordi han kjendte alt om skogene og de vilde dyrene og fortalte slike spændende historier om vildmarken, den som nu endelig laa foran dem.

De to gik ofte i forveien, og paa de turene lærte gutten meget. Den gamle føreren forklarte hver lyd de hørte, og lærte Henrik hvor nødvendig det er at bruke sine øine og øren i vildmarken — en lærdom som guttens instinkt allerede hadde git ham. Henrik kjendte snart de almindelige lyd, og hørte han en ny, maatte han undersøke hvor den kom fra. Han studerte ogsaa dyrenes vaner. Fiskingen faldt let for

ham. Han skar sig en stang, bandt en hyssing i enden paa den, bøiet en naal til krok, og med disse elendige greiene tok han i fjeldbækkene saa mange fisk som han trængte.

Henrik elsket natten paa vidden. Naar dagens arbeide var endt og vognene trukket sammen i en halvbue, mens hester og okser hvilte under trærne, samledes alle rundt baalet, og mens maten kokte, fortalte mændene historier. Ross skildret Kentucky, som han kjendte godt fra sine turer. Han roste landet som vakkert og talte om dets prægtige skoger av ek, bøk, valnøtt og løn, om dets mange elver og den mægtige Ohio som samlet dem alle i sig. Han talte om vildtet som sværmet paa sletten og i skogen, om hjorten, elgen, bjørnen, panteren og bøffelen. Nu og da, naar de smaa barn sov fast i vognene, og de større duppet foran ilden, sank mændenes stemmer til en hvisken. Da nævnte de ordet indianer, og mere end en tok efter sin børse og sit krudthorn.

Men Henrik lot sig ikke skræmme. Han visste godt at de vilde krigere levet i Kentuckys skoger, men han skalv ikke ved tanken, han glædet sig snarere til at møte dem, og var sikker paa han skulde klare sig.

Som regel sov Henrik udmerket, men det hændte at han vaaknet om natten. Da tittet han ut gjennem aapningen i seilduken og saa gjennem mørket vakten med geværet ved skuldren staa ved det døende baalet. Han ønsket ofte han kunde ta sin del av vakten, men han snakket ikke om det, for han visste de andre fandt ham for ung.

Men idag var han bare glad og nyfiken. De var nu paa toppen av den sidste bergryg, og foran dem laa Kentuckydalen — deres fremtids hjem. Den lange veien var over. Mændene blottet sine hoder og ropte hurra, kvinderne faldt med ind, og barna skrek med, fordi far og mor gjorde det. Henriks røst var blandt de kraftigste.

En jentunge ved siden av ham sang op, og han smilte beskyttende til hende. Det var Lucy Upton, to aar yngre end ham, slank og høi, med mørke blaa øine og brune krøller, om et fint formet hode.

«Er du ikke ræd?» spurte hun.

«Ræd for hvad?» svarte Henrik foragtelig.

«For skogene i Kentucky. De sier de vilde ofte kommer dit for at dræpe.»

«Vi er for sterke. Vi frygter dem ikke.»

Han talte uten skryt, men aldeles overbevist. Hun tittet op paa ham. Han syntes saa sterk og sikker, men hun vilde ikke vise ham sin beundring.

Karavanen drog videre nedad fjeldskraaningen gjennem en vegetation som Henrik aldrig hadde drømt om. Bøk, alm, valnøtt og løn var som kjæmper mot dem han kjendte fra østen, og hvor skyggen ikke var alt for tæt, stod græsset tykt og høit. Nu og da kom de gjennem krat av rør, og engang saa de en saltkilde. Den sprutet frem fra berget og fløt et par meter for saa at forsvinde. Vandet smakte sterkt salt, og rundt bredden var jorden trampet haard og der var hundrevis av dyrespor.

«Det er spor efter de vilde dyrene,» sa føreren til Henrik. «De kommer hit om natten for at faa

salt. Elg og daadyr, bøffel og ulv og alle de andre, baade store og smaa, drikker vandet og slikker op saltet fra jorden.»

Et vildt ønske grep gutten. Han vilde ta med sig børsen sin og lægge sig i krattet en nat og vente paa dyrene, saa vilde han vælge ut den vakreste hjort og en kraftig bjørn. Han syntes han saa sig selv sigte paa en stor hjort som snek sig ned til vandet, og han sitret av glæde ved tanken. Hvert nyt skridt ind i vildmarken syntes at bringe ham nærmere hjem.

De stanset ikke længe ved saltkilden, og næste nat bygget de baalet høiere end vanlig, fordi de hørte ulvehyl og et underlig hvin som lød som en kvindes skrik. Mændene sa det var panteren. Der var ingen fare, men hylene skræmte, og alene et svært baal kunde gi tryghet.

Henrik sat paa sin vanlige plads ved førerens side og stirret ut i vildmarken. Han skjønte hvorfor karavanens folk sluttet sig saa inderlig sammen. De var som en stor familie, fjernt fra alle andre, og den milevide skog, som omringet dem, bandt dem sammen.

Mændene var den nat mere snaksomme end vanlig. De fortalte ikke historier, men de spurte ut føreren om landet som laa to dagsmarscher længer fremme, og da Ross roste det, blev de enige om at slaa sig ned der, ved bredden av en liten elv.

»Der er den bedste jorden jeg har set,« sa Ross, »og den er dækket av rør, saa det blir ikke vanske-

lig at bryte den op. Jeg har fanget bæver der for et par aar siden, saa jeg kjender landet.«

Dette overbeviste mændene, og kvinderne, som ogsaa blev tat paa raad, var enig med dem. Alle, men især kvinderne, var glad at den lange veien snart var slut.

Da det store spørsmaal var avgjort, tændte mændene sine piper og røkte en stund i taushet. Henrik iagttok dem, og ønsket han var en mand, saa han ogsaa kunde bli tat med paa raad. Han var optat av tanken paa at reisen snart var slut, og han længtet efter at se sit fremtidige hjem, men tilsidst krøp han op i vognen og la sig. Han fik ikke sove. Geværet laa ved siden av ham, og en gang stak han haanden ut og rørte ved det.

Litt efter litt gik mændene til ro i vognene eller la sig indtullet i tepper foran ilden. Bare de to vakterne blev sittende paa nogen træstammer i utkanten av leiren med geværene parate.

Henrik prøvde at sovne; men tanken paa den vakre dalen, som Ross hadde skildret, slap ham ikke. Han tittet ut — vakterne sat paa stammerne og lænet sig dovent mot nogen grener. Der var saa mørkt at man ikke kunde se mange meter foran sig.

Henriks søster, som sov i den andre enden av vognen, vaaknet og skrek efter vand. Ware reiste sig søvnig, men Henrik sprang straks op og tilbød sig at gaa. «Gjerne det,» sa Ware.

Gutten trak hurtig buksene paa, tok tinkruset i haanden og kløv ned av vognen. Han var barbent, men som andre nybyggerbarn hadet han sko i varmt

veir, og det plaget ham ikke at gaa paa sten og røtter.

Veien til bækken var ikke lang. Nær den stod nogen hester og et par okser tjoret. Da Henrik nærmet sig, vrinsket en hest, og de andre rystet taugene som bandt dem. Vakterne var enten sovnet eller saa trætte at de ikke merket noget, og Henrik vilde nødig rope paa dem for ikke at synes hoven. Han gik derfor rundt blandt dyrene for at finde ut hvad som skræmte dem. Han kjendte hver enkelt, og de kjendte ham, for de var blit venner paa den lange reisen, og han klappet dem og kjælte for dem og prøvde at berolige dem. De blev ogsaa litt roligere, men han maatte snart forlate dem, for søsteren ventet paa vandet. Saa gik han til bækken og bøiet sig ned for at fylde kruset.

Da han reiste sig op igjen, kom han til at se mot skogen, og der saa han, et par meter fra jorden og ikke langt fra det stedet hvor han stod, to ildkuler. Han blev saa forskrækket at haanden hans rystet, og nogen draaper vand faldt plaskende i bækken.

Mens han stirret paa de røde kulene, opdaget han at de bevæget sig, og pludselig saa han omridsene av en lang, svart krop. Han skjønte det maatte være en panters, for Ross hadde skildret saa levende alle de vilde dyrene som fandtes der paa trakten, at han ikke kunde ta feil. Panteren maatte være skrubsulten, naar den vovet sig saa nær leiren.

Den laa sammenkrøpet paa en gren færdig til sprang, og Henrik var det levende væsen som var den nærmest, saa det vilde bli ham det svære dyret

kastet sig over. Men da et minut var gaat uten at panteren hadde gjort anden bevægelse end en sagte vugging med kroppen, skjønte Hekrik at faren ikke var overhængende. Han husket ogsaa at Ross hadde sagt, at de vilde dyrs instinkt lærer dem at sky menneskene. Han trak sig derfor forsigtig bakover.

Vakterne døset videre tiltrods for at hestene trampet av skræk. Henrik husket, hvad Ross hadde lært ham, og straks han var utenfor panterens rækkevidde, sprang han til baalet. Der grep han et brændende træstykke og svinget det som en fakkel i luften, og skrikende av fuld hals løp han like mot panteren.

Dyret hvinte atter som en kvinde, denne gang av skræk, og hoppet saa ned fra grenen og forsvandt i skogen.

Hele leiren vaaknet. Mændene sprang ut av vognene med geværet i haanden færdige til kamp. Da de ikke saa andet end en gut med en brændende fakkel, brummet de litt, og vakterne, som gjerne vilde undskylde sig selv, lo aapenlyst da Henrik fortalte sin historie. Men Ware trodde sønnens ord, og føreren, som hurtig undersøkte jorden rundt træet, sa at der ikke kunde være tvil om at Henrik virkelig hadde set en panter. Sporene stod ganske tydelig i den bløte jorden.

»Drevet av hunger kunde den ha hoppet paa en av folene eller kalvene vore,« sa Ross. »Gutten har ved sin snarraadighet reddet os fra et tap. Det var modig gjort av ham.«

Men Henrik brød sig ikke om hans ros. Hans

ærgjerrighet bød ham at dræpe en panter, ikke bare jage den.

Allikevel fandt han livet herlig, da han vaaknet næste morgen. Det var søndenvind, og den bragte med sig duften av vilde blomster, og hele skogen stod i sin lysegrønne vaarpragt.

Mens de gik videre gjennem skogen, saa de langhaarede kaniner som løp mellem krattet, og hørte ekornene snakke sammen i trætoppene, og av og til fik de gamle nøtteskal i hodet som dyrene ondskapsfuld kastet paa dem. Engang saa de en hjort som gik for at drikke, og da skogens konge opdaget dem, løftet den hodet og stirret paa disse nye væsener som bragte forstyrrelse i urskogens ro.

Henrik beundret dens vakre skikkelse slik, at han ikke vilde skutt den, selv om den hadde været inden skudvidde. Dyret stod en stund og saa paa dem og flygtet saa ind i skogen.

Den aften sat alle længe om baalet. Selv gutter paa Henriks alder fik lov til at bli oppe og høre paa de ældres planer, om hvordan de skulde bygge sig hjem og dyrke op jorden saa de kunde leve av den.

»Vi kunde da bo under trærne,« hvisket Henrik til Ross. »Jeg trænger ikke hus, og blir jeg sulten, kan jeg skyte vildt.«

»Jægere kan leve slik,« svarte Ross, »men vi er ikke alle jægere, og bare nogen faa av os kan bli det. Det kan vel ogsaa hænde at vildtet ikke staar i skudlinjen akkurat naar du trænger det. Jeg er enig i at det er herlig at sove ute om sommeren,

men om vinteren vil det bli lovlig koldt. Jeg er selv jæger og har sovet i telt, men i den kolde aarstid, naar sneen ligger høit, foretrækker jeg langt en lun stue.»

Henrik var ikke overbevist. Han følte paa sig at han kunde klare baade regn og kulde.

Alle, selv det mindste barn i leiren, var vaaken, da solen næste morgen brøt frem. Det landskap de saa for sig var saa vakkert at Ware smilte fornøiet mens han pekte utover dalen og sa: «Der venter hjemmet paa os.»

«Hurra,» ropte Henrik og kastet luen sin i veiret. «Nu er vi hjemme.»

Saa satte toget sig atter i bevægelse for hurtig at naa frem til den dalen, som skulde bli deres hjem.

Kapitel II.

HENRIKS FØRSTE DAAD.

Dalen svarte til Ross's beskrivelse baade i skjønhet og frugtbarhet. Den hadde den store fordel at der fandtes aapne pladser, hvor nybyggerne kunde bygge sine hus uten først at rydde grunden. De valgte en som laa omtrent en km. fra elven, og til ære for lederen kaldte de den fremtidige byen for Warebyen.

Sommeren var nu kommet og det tørre veir satte ind, saa nybyggerne bodde udmerket i reisevognene, mens de bygget. De la husene tæt sammen, baade for selskaps skyld og av frygt for overfald.

Mændene gik straks igang med arbeidet. De hugget trær som var 15 til 20 cm. i gjennemsnit, og av dem skar de tømmerstokker til at lafte op husene, standere til gulvene og planker til tak.

Saa fandt de sig tomter til husene, fjernet torven og jevnet jorddækket og hjalp saa hverandre efter tur med at bygge. Naar huset var laftet, skar de ut et litet hul til vindu og et større til dør, og disse hullene dækket de med lemmer. Pipen blev bygget av jord og sten, og ildstedet var en stor flat sten.

Nogen av husene hadde to værelser — et for de voksne og et for barna — og Wares hadde atpaa et litet kjøkken.

Henrik syntes først de bygget for solid, men saa husket han, hvad Ross hadde sagt om kulden og sneen. Han fik ogsaa snart føle at vinteren i Kentucky kan være likesaa haard som den i New York.

Da den lille byen var færdig, tok den sig godt ut som den laa der — en gruppe av 30 smaahuser paa vel fire maal jord. Men endda var nybyggernes arbeide ikke endt. Rundt husene satte de et tredobbelt plankegjærde med skyteskaar til riflene.

Hjørnehusene, som var bygget særlig sterke, var i to etager, bygget av svært tømmer, og øverste etage raget frem foran første, og langs kanten av gulvet til anden blev skaaret huller, hvorigjennem man kunde se enhver som nærmet sig. Ingen fiende kunde liste sig frem langs gjærdet uten at bli opdaget. Ross gik op i anden etage i alle husene og stak geværmundingen gjennem hvert eneste hul. «Det er godt gjort,» sa han. «Muren skydder ingen mot vor ild.»

Disse bygningerne kaldte de blokhuser. Da husene var færdige, blev der gravet en syv meter dyp brønd i et hjørne av tomten, og saa var det vigtigste arbeide gjort, og hver familie kunde ta fat paa indredningen av sit hus.

For Henrik gik arbeidet som en lek, og indimellem fik han gaa lange turer med Ross og kom til steder, hvor ingen hvit gut før hadde været. Han brukte øinene sine godt. Det var ham som opdaget den prægtige ekelunden, ham som fandt den vesle

fossen, og det var ogsaa ham som nød sterkest det vakre synet av skogen, de aapne pladsene og krattet hvor vildtet sværmet. Han saa bøfler, raadyr, vilde kalkuner og masser av kaniner og ekorn, som ikke kjendte menneskene, saa de uten frygt lot dem komme tæt ind paa sig.

Paa mange av disse turene fulgte Lat=Sol med. Han var en ung mand uten slegt i nybygget, og da ingen tok sig av ham, brukte han tiden til at streife om i landet, og i kjendskap til skogen og livet der stod han ikke tilbake for nogen anden end Ross. Folk kaldte Sol lat, men han forsvarte sig. «Gud har skapt menneskene forskjellig, og enhver faar leve efter sin natur,» sa han. «Mit liv passer mig og skader ingen.» Ross gav ham ret, og Sol blev nybyggets jæger og speider.

Der var ingen mangel paa føde. De hadde endnu en god del igjen av det forraad de bragte med fra det gamle hjemmet, men det gjemte de til daarligere tider. Skogen var fuld av vildt. I elvene stod fiskene færdige til at hoppe paa kroken, og luften var sommetider mørk av fugl, saa det var ingen mening i at tære paa forsyningerne, og Henrik fik slike delikatesser som bøffeltunge, bæverhale, dyrekjøtt, vild kalkun, ristet ekorn, vildgaas og mange forskjellige sorter fisk. Ingen gut kunde leve bedre, og han nød det. Han var altid sulten — i stadig arbeide eller bevægelse i frisk luft, bare i ro mens hans spiste eller sov, trængte hans krop megen føde, og den fik det ogsaa.

Endelig kom den dagen da han skulde faa bli

med paa jagt. Baade Sol og Ross hadde bedt for ham. «Gutten er stor og sterk, det er paa tide han prøver sig,» sa Ross. «Hans haand er sikker og synet hans skarpt,» sa Sol. Ware var enig med dem og bad dem ta gutten med sig og lære ham op.

En tre kilometer fra byen, nær elven, var et opkomme, hvor skogens dyr kom for at drikke, og dit hen drog de litt før solnedgang. Henrik følte sig som en voksen kar, der han gik med geværet over skulderen paa vei til jagten, men allikevel brændte blodet i aarene hans, og hjertet hans hamret. Han tok et fast tak om det kjære geværet sit og skjelte mot løpet som hvilte mot skulderen. Geværet var av den typen som brukes i vesten. Skjæftet var av haardt lønnetræ, vakkert utskaaret, og løpet av blaat staal og forholdsvis langt og smalt, og sigtet var haarfint. Naar Henrik holdt geværet ut for sig, var det akkurat saa høit som ham selv. Krudthornet hans var hvitt som sne og gjennemsigtig, saa han ikke behøvde at helde ut krudtet for at se hvor meget der var igjen, og kuler og forladninger bar han i en liten skindpung ved siden.

Da jægerne naadde frem til opkommet, var solen næsten gaat ned, og i tusmørket laa skogen ensom og dyster. Nattens stilhet vilde ha skræmt andre gutter, men Henrik følte sig som hjemme.

«Vinden blaaser fra vest,» sa Sol, og saa gik de øst om opkommet og la sig ned et stykke derfra bak en tømmerstok. Der laa en stok nærmere opkommet ogsaa, men Ross og Sol var enige om at

vælge den fjerneste. «Gutten skal lære at skyte, ikke at myrde,» sa Ross.

De tre blev længe liggende tause. Henrik lærte skogens første lærdom — stilhet. Men han visste, at den lærdommen kunde han lært sig selv. Han følte sig allerede overlegen overfor Ross og Sol, men han likte dem for godt til at skryte av det, ja endog til at vise sig som deres like.

Solen gik ned, og natten kom mørk og tung. En let vind hvisket mellem trærne, og Henrik hørte en svak plasken av vandet og skimtet saavidt kamera=ternes skikkelser. En time gik, og eftersom øinene hans blev vant til mørket, saa han klarere. Endnu var der intet dyr ved opkommet, men en stund ef=ter klappet Ross ham forsigtig paa skulderen, og Hen=rik saa uvilkaarlig i rigtig retning. En prægtig hjort kom ut av skogen og tittet forsigtig omkring sig.

Hjorten var et stort, kraftig dyr, og for Henriks uøvede øie saa den enorm ut, større end nogen han tidligere hadde set.

Dyret vendte sig ængstelig om og hævet hodet, men vinden blaaste mot fienden, og bragte ikke dyret nogen advarsel om faren. Den gik frem fra skogen og saa sig igjen om, og Henrik syntes han saa like ind i dyrets øine, og kunde se ilden i dem.

«Sigt paa merket der ved skulderen, naar den bøier sig ned for at drikke,» hvisket Ross.

Sikker paa at der ikke fandtes fiender, gik dyret nu bort til bækken og sænket langsomt hornene, til mulen naadde vandet. Henrik la geværet sit over tømmerstokken og sigtet. Saa begyndte han at skjælve,

men Ross og Sol lot ædelmodig som de ikke merket det. Gutten tok sig sammen, men blev grepet av en anden følelse — medlidenhet og samfølelse med hjorten. Den nød ogsaa skogen og græsset og bakkene, og den hadde ikke gjort nogen skade. Det syntes synd at ta liv uten varsel.

Men ogsaa denne følelsen fik han magt over, og et øieblik efter sigtet han mot punktet paa skulderen og trykket av.

Hjorten stod et sekund som bedøvet, saa sprat den i veiret og sprang til skogbrynet, hvor den faldt hodestups i bakken. Der gik en skjælving gjennem kroppen dens, og saa blev den liggende stille. Henrik var stolt over skuddet, og han glædet sig til at fortælle sin far og sine søsken om sit held. Men han følte ogsaa litt anger, da han saa paa sit offer. Jægerne flaadde dyret og skar det op, og til middag spiste Henrik litt av laaret. Hornene blev tat med hjem og slaat op over ildstedet — den første jagttrofæ vundet av husets ældste søn.

Gutten skrøt ikke videre av sin bedrift, men han saa med hemmelig stolthet den ærefrygt barna viste ham. Hans bedste ven, Paul Cotter, beundret ham aapenlyst, mens Braxton Wyatt — en gut paa hans egen alder som han ikke likte — bare flirte og gjorde nar, og endogsaa antydet at Ross eller Sol hadde skutt dyret og bare lot Henrik faa æren av det.

Henrik følte en sterkere og sterkere dragning mot skogen, men foreløbig maatte han hjælpe sin far med at indrede hjemmet. Det var blit for sent paa aaret til at saa, og de kjendte ikke jorden godt nok til at

vite, hvilken sæd passet bedst, derfor foretrak de at gjøre hus og indbo fuldt færdig og vente med jordarbeidet til senere.

Huder av daadyr, bøffel og bæver blev tørret i solen, og nogen av de vakreste skind blev hængt paa væggene. Fru Ware la ogsaa et par paa gulvene, men de andre kvinderne fandt det overfødig. Henrik hjalp sin far med at lage border, krakker og kubbestoler. Det gik fort at lage bordene og krakkene. Det var bare at sage til flate træstykker og bore huller i dem til benene, og saa gjaldt det at finde slanke og sterke ungtrær og kutte dem til og fæste i hullene. Mere tid tok det at skjære ut kubbestolene, men det kjedeligste arbeide var at flette vidjer til kurver. Det maatte fru Ware og smaapikene hjælpe til med, og imens bygget Ware og Henrik en liten bakerovn i kjøkkenet.

Stuen var nu gjort hyggelig istand. I et hjørne stod sengen med lave firkantede stolper og dækket av et hvitt teppe, ved dens fotende en stor, tung kiste, som tjente baade som kommode og sofa, og midt i værelset et bord av valnøtt, hvor der laa et par bretter, en pent sammenlagt duk, en forskjærkniv og en bibel. I hjørnet stod et hyldeskap, og paa hyldene stod de blaarandede talerknene og koppene med de gule figurene, som fru Ware hadde faat av sin mor for mange mange aar siden.

Det tyngste av alt arbeidet var at bryte op jorden. Først maatte trærne hugges, og Henrik førte øksen som en voksen mand. Hver gang han hadde en ledig stund, gik han til elven og fanget fisk. Ellers

fik bare væbnede voksne mænd gaa mere end en km. utenfor byen, men Henrik fik lov til at gaa til elven. Mændene, som holdt vakt i blokhuset, kunde hele tiden se ham og enhver anden som nærmet sig.

Han dvælte ofte længe ved vandet — kunde ligge i timevis og drømme om elver og fjeld dypt inde i vildmarken, og engang da han laa slik ganske stille, kom en hjort og tittet paa ham med sine store milde øine. Han blev ikke forbauset, han følte sig i pagt med naturen og laa urørlig for ikke at skræmme dyret. Hjorten stirret en stund paa ham, rystet saa hornene sine og gik værdig bort gjennem skogen. Henrik undret paa om dyret gik langt, og ønsket han kunde flakke slik om uten ansvar, stadig til nye steder og nyt utsyn. Det var et liv værd at leve.

Næste dag sa hans mor til sin mand: «John, gutten længes bort.»

«Ja», svarte faren, «de sier at det ofte gaar slik med dem som kommer unge til vildmarken. Skogen drager dem.»

Moren saa bekymret ut, men Ware lo.

«Ængst dig ikke. Det retter sig nok, naar bare hans ansvarsfølelse blir vakt.»

Kapitel III.

VILD I SKOGEN.

For at vække guttens ansvarsfølelse, øket faren hans pligter. Det fordrer baade arbeide og omtanke at danne en ny stat; og gutten maatte yde sin rike-lige del av begge. I hans lod faldt det at forsyne stammen med fisk, og da det skulde ske til regel-mæssige tider, begyndte han snart at tænke paa andre fangstredskaper end de elendige greiene han hadde, og han studerte ogsaa paa at sætte ut snarer for vildt. For nybyggeren gjælder det at spare paa krudt og bly — hans mest værdifulde eiendom og den som vanskeligst kan erstattes — saa enhver føde, som kan skaffes uten dem, er velkommen.

Foreløbig fisket han med stang med en hyssing til snøre og en bøiet naal til krok, og fik abbor, malle, ørret og andre fisk, hvis navn han ikke kjendte. Naar han hadde faat nok fisk, klædde han av sig og tok en dukkert i den kolde dype kulpen.

Paul Cotter var ofte med paa disse turene. Han var et aar yngre end Henrik og lavere av vekst, saa Henrik hadde en hyggelig følelse av at være Pauls lærer og beskytter.

Han øvet den mindre gutten i at flyte paa ryggen, dukke og svømme under vandet, og naar de blev kjed av det, la de sig paa græsset og solte sig.

«Paul,» sa Henrik engang mens de laa slik, «vilde det ikke være herlig, om vi kunde vandre i skogen uten maal, sove naar vi var søvnige, og skyte vildt naar vi trængte mat, slik som indianerne gjør?»

Henrik saa drømmende mot den mørke skogen og den blaa himlen som hvælvet sig over den.

«Jeg vet ikke,» svarte Paul. «En hvit gut maa bli en hvit mand, og de sier at forskjellen mellem hvite og indianere er, at de hvite arbeider.»

«Men indianerne klarer sig uten,» sa Henrik.

«Nei, de gjør ikke,» svarte Paul. «Vi tar landet deres fra dem, fordi vi kan arbeide.»

Henrik følte sig ikke overbevist, og hans ønsker gik mot skogen.

Kvæget brukte at græsse nær den dypeste kulpen, og guttene maatte ofte hente det hjem — et ansvarsfuldt arbeide, for hvis et av dyrene brøt ut og forvildet sig i skogen, kunde de vanskelig finde det igjen.

Sommeren var langt fremskredet, og græsset var næsten brunt av heten. Sent om eftermiddagen en av de varmeste dagene gik Henrik og Paul atter til den dype kulpen. Der hadde ikke været en luftning hele dagen, ikke et blad rørte sig, og solen brandt som ild.

Guttene pustet tungt, og klærne — vaate av sved — klæbet sig til kroppen. Hurtig rev de tøiet av sig og hoppet uti. Det kjendtes koldt og friskt, og de

blev længe i vandet og merket ikke at himlen mørk⸗net i sydvest.

Pludselig kom et vindstøt, der hørtes et torden⸗skrald, og det lynet som fulgte, vækket guttene og fik dem op av vandet og i klærne i en fart.

«Her blir storm, og vi maa faa ind kvæget,» sa Henrik.

De mørke skyene nærmet sig og dækket snart hele himlen. Lynene fulgte slag i slag, og skogen stønnet mens den bøiet sig for vinden. Saa faldt nogen store draaber, og saa kom det voldsomste styrtregn guttene nogen gang hadde set.

Kvæget presset sig forfærdet sammen, mens gut⸗tene jaget det hjemover. En ko blev saa skræmt, at den brøt ut og sprang mot skogen, og Henrik sprang efter. Paul fulgte ogsaa med for at vise sig likesaa kjæk som vennen. Resten av hjorden fortsatte hjem⸗over.

Det var den uroligste koen som sprang mot sko⸗gen, og Henrik ventet sig bry av den. Derfor sprang han saa fort han kunde, og merket ikke at Paul fulgte med, før de var inde i skogen. Da ropte han: «Løp hjem, Paul. Jeg greier det nok.»

Men Paul vilde ikke vende om. Han ansaa sig likesaa ansvarlig som Henrik, og vilde desuten ikke forlate sin kamerat.

Flygtningen sprang saa fort at guttene ikke kunde ta den igjen. Dypt ind i skogen gik det, og bare lyset fra lynene hindret dem i at snuble over træ⸗røtter eller støte mot grener. Mangen gut vilde snudd, men Henrik var trassig — hadde han paatat

sig noget, gav han ikke op, og Paul vilde ikke for=late kameraten.

Videre sprang koen, og efter hende fulgte guttene. Regnet strømmet ned, tordenen rullet fremdeles, men ikke fuldt saa voldsomt. Guttene var dyvaate, men det tænkte de ikke paa, merket det ikke engang. Pludselig stoppet torden og lynild, og mørket faldt over dem. Koen blev borte, og de stanset og grep hverandres haand for selskaps skyld. De kunde ikke se en haand for sig, og regnet vedblev at strømme.

«Vi maa opgi hende,» sa Henrik. «Vi kunde ikke engang følge en bøffelhjord i slikt mørke.»

«Kanske vi kan finde hende imorgen,» sa Paul.

«Kanske,» svarte Henrik. «Vi er i hvertfald nødt til at vente. La os gaa hjem.»

De gik avsted tæt ved siden av hverandre forat de ikke skulde miste hverandre i mørket, og pludse=lig merket de uhyggen. Regnet pisket dem i ansig=tet og næsten blindet dem, nu og da sank de dypt i sølen, og de begyndte at fryse. De smaa træhusene de bodde i stod for dem som slotter, og de skyndte sig fremover og snublet over trærøtter og slog sig mot grenene. Henrik prøvde at se gjennem mørket.

«Vi burde være nær en lysning,» sa han.

De stanset og saa sig om i haab om at se lys. De visste at der var tændt i blokhustaarnet, men de saa intet. De hadde regnet feil paa tiden, tænkte de, og gik videre en halv times tid til, men endnu saa de intet lys og kom ikke til nogen aapning. Da stanset de, og til trods for mørket saa enhver av dem kameratens forfærdede ansigt.

«Vi er gaat feil,» sa Henrik.

«Kanske det,» indrømmet Paul.

Men skrækken gav sig snart. De var sterke gutter og vant til vildmarken. Mørket skræmte dem ikke, og de trodde sikkert de skulde finde Warebyen før midnat.

De ændret retning og lette videre efter vei. Regnet stanset, skyene blaaste bort og maanen kom frem, men allikevel kjendte de sig ikke igjen. Vandets dryp fra trærne var den eneste lyden de hørte, og de stoppet utkjørte og raadvilde. Ingen av dem ante i hvilken retning Warebyen laa, og de visste det var en fortvilet historie at gaa sig bort i skogen, for de kunde gaa tusener av mil uten at møte et menneske. Saa lænet de sig mot en svær ekegren og saa mørkt paa hverandre.

«Hvad skal vi gjøre,» spurte Paul.

«Vet ikke,» svarte Henrik.

En stund blev de staaende slik og se paa hverandre, saa brast de begge i latter — begge lo av den andens fortvilede mine, og saa var frygten over. Kulden hadde git sig, og en varm vind blaaste søndenfra. Skogen tørket, og guttene tok av sig klærne, og vred vandet av dem. De var vant til uteliv, saa en vaat trøie gjorde dem ingen mên. Solen varmet dem snart, og med varmen kom døsigheten. De var saa søvnige at de knapt kunde holde øinene aapne.

Skogtræningen kom dem nu til nytte. Landet var bakket, og under berghamrene fandtes mangen hule, hvor guttene kunde søke ly. Men det tok tid

at finde en, og de blev mere og mere søvnige for hvert skridt de tok. Sultne var de ogsaa, men søvn trængte de mest. Uglene tutet, og vinden ulte gjennem trærne, og engang skvat de til ved et brak i krattet, men det viste sig at det bare var et skræmt daadyr som flygtet for dem, og Henrik skammet sig over sin ængstelse.

Tilsidst fandt de en hule, skyddet av svære sten. Der var ganske mørkt, men guttene var for trætte til at tænke paa frygt. De krøp ind i hulen og skrapte sammen noget tørt løv og la sig ned og sovnet straks.

De blev vækket av solen som skinnet ret i ansigtet paa dem. Henrik sprang forundret op. Himlen var blaa, med smaa hvite skyer. Skogen, nyvasket av regnet, lugtet friskt. Søndenvinden blaaste, alt var vakkert, men han følte en ubehagelig sugning for brystet. Han var skrubsulten. Paul, som følte det samme ubehag, saa op, og saa at solen stod høit paa himlen. Det maatte være middag.

Landet omkring dem var ukjendt, høider og skog og intet steds spor efter mennesker. De saa rundt horisonten, men selv deres skarpe gutteøine opdaget intet tegn til røk. De visste ikke om Warebyen laa mot nord, syd, øst eller vest, og vinden, som varsomt strøk deres kind, fortalte dem intet. De var alene i vildmarken, og de visste at den var uendelig stor, og de følte sig noksaa smaa.

De bestemte sig for straks at søke efter noget at spise, og for at stille den værste hunger skar de strimer av almens bløte bark og tygget paa den. Et

par timer senere fandt de halvmodne vilde plommer, som de spiste litt av, og atter noget senere deilige, saftige bjørnebær, som Paul kastet sig graadig over. Men Henrik passet paa at han ikke forspiste sig, for han visste at det kunde ha farlige følger efter den lange fasten. Skjønt kosten var skral, følte guttene sig styrket, og humøret steg.

«De finder os sikkert,» sa Henrik «og vi kan godt greie os en tid i skogen.»

«Hvis vi bare hadde geværer og ammunition, saa» sa Paul. «Her er nok av kjøtt.»

Det var det ogsaa, der vrimlet av vildt, men hvordan skulde de fange det? De maatte skaffe sig kraftigere mat end plommer og bjørnebær, hvis de skulde beholde kræfterne, og det visste de begge, men de øinet ingen utvei til at faa det. De gik til de kom til en bæk, og satte sig ved bredden og saa paa fiskene som sværmet i den.

«Den som hadde en av dem,» sa Paul.

«Hvorfor ikke ta den,» utbrøt Henrik.

«Ja, hvorfor ikke?» svarte Paul spydig. «Vi kan jo bare plystre, saa kommer den fineste av dem op paa bredden, og spør om vi vil koke og spise den.»

«Vi mangler baade krok og snøre, men vi kan lage begge dele,» sa Henrik.

«Lage dem!» sa Paul og saa forbauset paa vennen.

«Av klærne vore,» sa Henrik.

Saa forklarte han, hvad han mente, og Paul hjalp ham straks. De drog lange traader ut av klærne sine — og de traadene bandt de sammen og snodde dem, til de fik et fem meter langt snøre. Det tok

mindst to timer at faa det istand, men da var de ogsaa stolte av sit verk. Men Pauls glæde var kortvarig.

«Hvordan i alverden skal vi faa en krok, Henrik» spurte han.

«Jeg skal skaffe en,» svarte Henrik og løsnet staalspænden bak i buksen sin. Av den brak han et litet stykke som han bøiet til krok og fæstet i enden av snøret.

«Faar vi en fisk paa denne, smetter den formodentlig av igjen, men vi faar forsøke.»

Fiskestang og agn var lettere at skaffe — det var bare at skjære av en slank kornelstamme, saa hadde man den prægtigste stang, og mark til agn var der nok av i den bløte jorden, bare man løftet op en sten, fandt man dem.

Agnen blev sat paa kroken, og Henrik slængte den triumferende uti.

«Dette er til den største fisken i kulpen,» sa han.

Der var tydelig aldrig fisket før, og fiskene drømte ikke om fare, og med deres medfødte nysgjerrighet bet de efter den underlige glinsende tingen med den fristende maten paa, som pludselig dumpet ned til dem.

Men den første fisken smat av igjen, som Henrik hadde spaadd. Først ved sjette eller syvende bit lykkedes det at dra ind en stor abbor, og da ropte Paul hurra, mens Henrik tok sin seir med klædelig beskedenhet. Der var rigelig grund til glæde, for guttene var i en farligere stilling end de selv forstod. Vildmarken var fuld av dyr, men de var

raskere end mennesker, og uten vaaben var guttene hjælpeløse.

«Nu gjælder det at koke den,» sa Henrik og tok op av lommen staal og flint, som han hadde lært at han altid maatte ha med sig. Paul samlet kvist.

Henrik trodde at det skulde være den letteste sak at faa varme, men det viste sig meget vanskelig. Han slog gnister gang paa gang, men de slukket, før de fik tændt kvistene. Han arbeidet til fingrene hans verket, og saa avløste Paul ham. For ham lykkedes det. En gnist faldt blandt de mindste og tørreste grenene og tændte, og et par minutter efter brændte baalet lystig, og guttene stekte fisken over det. Saa spiste de, til der ikke var levnet en bete av fisken, og maten gav dem styrke.

Men de visste, de maatte sørge for fremtiden. Kroken og snøret var daarlige greier, saa det var tvilsomt om de vilde være heldige en gang til, der⸗for foreslog Paul, at de skulde lage teiner av kvister bundet sammen med tøiremser som var skaaret av klærne deres. Henrik fandt ideen god, og de blev enige om at lage nogen og sætte ut i kulpen næste morgen, hvis de ikke var fundet inden den tid.

Kaninene, som sværmet omkring, vilde være en udmerket føde, og Henrik fandt ut, hvordan de skulde fange dem. Rundt en liten aapen plads foran krat⸗tet, hvor kaninene holdt til, satte han en ring av pin⸗der 15—16 cm. i tversnit. Saa laget han en snor av traader fra trøien sin og fæstet den ene enden i en sterk busk, bøiet busken saa den dannet en halvbue, og førte snoren i bugtninger mellem pindene og

fæstet den andre enden til en vippe av træ, som han satte midt paa pladsen. Det mindste tryk paa denne vippen vilde velte den og rive snoren løs fra pindene, saa den klemte sammen om halsen paa den som hadde stukket hodet sit indi. Busken vilde skvette paa plads igjen, og forstyrreren vilde bli hængende i snaren.

De laget fire av disse snarene og la til aate kani=nenes ynglingsmat — smaa platanblad. Da de var færdige, saa de fornøiet paa sit verk, men saa blev Pauls ansigt igjen mørkt.

«Hvis vi skal bruke litt av klærne vore til hvert maaltid, blir der snart ikke noget igjen,» sa han.

Henrik lo.

Solen holdt paa at gaa ned, og efter sit strenge arbeide trængte guttene haardt aftensmat, men de var for trætte til at skaffe sig noget, og bestemte sig til straks at gaa til ro og haabe paa masser av mat næste dag.

De samlet en stor haug med kvist og tændte ild paa den, og snart steg røken høit over trætoppene.

Baalet var prægtig, og det var klokt av guttene at tænde det, for det baade varmet og skræmte væk vilde dyr, og røken kunde lede vennene paa ret vei.

Henrik og Paul la sig paa bakken, tæt sammen, og mens Henrik saa solen gaa ned bak den mørke skogen i vest, følte han en underlig dragning mot vildmarken. Han kunde leve i skogen, han levet der nu endog uten vaaben, og hvis han bare hadde gevær og ammunition, kunde han leve i overflod. Og saa den vidunderlige frihet. Det gamle ønske

kom igjen, tænk at streife om som han vilde, stanse hvor han vilde, og sove naar han vilde. Han kunde lage en kano og padle utover elven til mundingen, saa vilde han gaa til han fandt de svære slettene som skulde ligge bortenfor skogene, og se millioner av bøfler storme forbi. Det vilde være et liv.

Han faldt i søvn, men vaaknet snart av et langt klagende hyl, som fik svar av et lignende. Engang vilde lyden skræmt ham, nu visste han at det kom fra en panter som svarte en panter. Han og Paul var vaabenløse, men de hadde noget som hjalp bedre end vaaben — det store brændende baalet. Han var glad de hadde bygget et stort et, for panterens skrik lød saa uhyggelig at han følte en frysning nedover ryggen. Han saa paa Paul, men han sov fast med et fredelig smil om munden. Han husket Ross's ord, at intet vildt dyr angriper et menneske som ikke forstyrrer det, og saa krøp han nærmere vennen og forsøkte at sovne igjen.

Men det gik ikke, og litt efter hørte han igjen panterens skrik, denne gang nærmere. Han la øret mot jorden og hørte en bevægelse. Saa reiste han sig halvt og stirret ut i mørket, og der saa han en skikkelse røre paa sig, og snart tok skikkelsen form av en svær kat. Like bak den var en lignende, og Henrik skjønte at det var de to pantere, han hadde hørt skrike.

Han blev ikke bange, skjønt det var noget uhyggelig ved at vite disse to rovdyrene like ved baalet, hvor to vaabenløse gutter hvilte. Men han visste at dyrene ikke kom for at angripe, men fordi baalet

drog dem. Baalet trak dem som slangens blik træk=ker den forfærdede fugl til sig. Han længtes efter geværet sit, den trofaste ven som hang der hjemme paa en krok over sengen hans. «Jeg vil gi dig grund til at hyle,» tænkte han, mens han saa paa den største panteren.

Dyret stanset og stirret paa guttene og ilden med store, røde øine, og Henrik gjorde som han hadde gjort en gang før, han grep en brændende fakkel og løp skrikende mot dem. De flygtet hodekuls, og Henrik visste at de ikke kom tilbake igjen. Han vendte derfor om, og saa Paul staa og gni øinene sine forbauset og forskrækket.

«Hvad — hvad — hvad er paa færde?» ropte Paul.

«Aa, ingenting,» svarte Henrik.

Saa fortalte han om panterne. Paul kjendte ikke dyrenes vaner slik som Henrik, og historien forskræk=ket ham. Vildmarkens storhet og ensomhet hadde ikke samme tillokkelse for ham som for Henrik, og han ønsket sig tilbake til hyttene i Warebyen. Men Henrik beroliget ham. Alle jægeres fortællinger gik ut paa, at de vilde dyrene frygtet menneskene; saa han kunde være ganske tryg. Saa sovnet Paul igjen.

Henrik kastet ny ved paa baalet, og la sig saa ned igjen, og tilslut tok trætheten overhaand, og han sovnet.

Han vaaknet av et kraftig grep i skulderen. Han trodde at en indiansk kriger var kommet over Ohio, og hadde grepet ham, og han sprang op fær=dig til kamp.

«Slaa ikke, Henrik! Det er mig — Paul!» ropte en guttestemme, og Henrik gned søvnen av øinene. Det var Paul som stod der. Solen var høit paa himlen, og baalet var næsten utbrændt.

«Aa, mat! mat!» ropte Henrik, han følte et pludselig stik i maven.

«Kom, la os se om vi faar nogen,» sa Paul, og avsted gik de til snarene. Den første stod tom, og den næste ogsaa. Paa den tredje var aatet borte og snoren sprunget, men der var ingen fange. Guttenes mod sank ved tanken paa vilde plommer og bjørnebær som eneste føde, men da de kom til den fjerde snaren, blev glæden desto større — der hang en deilig fet kanin.

«For et held at skogen er saa fuld av vildt at noget blir hængende igjen,» sa Henrik.

De kokte kaninen, og spiste rub og stub, saa sultne var de. Saa laget de nye fiskegreier og gav sig begge til at fiske. De visste at det gjaldt at skaffe rikelig mat, og bestemte sig derfor til at bli ved bækken. De turde ikke søke hjemover, av frygt for at forvilde sig dypere ind i urskogen, og saa ikke finde tilbake til elven igjen. De vilde bli der og holde baalet brændende, forat røken kunde lede paa spor dem som lette efter dem.

Men enten hadde fiskene lært at den var farlig den marken som danset saa fristende foran dem, eller ogsaa hadde de søkt sig andensteds hen, for i to timer kjendte ikke guttene nap engang. Og da fisken tilslut begyndte at nappe, slap den gang paa gang fra dem. Det var Paul som tilsidst fik en iland, og

det trøstet ham for det han hadde gaat glip av ved at sove fra eventyret med panterne.

De blev ved at fiske til Henrik ogsaa hadde dradd en, og saa plukket de flere plommer og bær, og rykket ogsaa op nogen indianske næper. Roten brændte som ild i munden, men Henrik paastod de kunde spise den, naar den bare laa længe nok i vand. Saa snakket de igjen om teinen, som de tænkte de kunde lage paa en dags tid. Den vilde spare dem meget arbeide, men de vilde vente til næste dag med at lage den og heller bruke resten av aftenen til at sætte snarer for kaninene.

Paul foreslog at de skulde samle saa meget mat som de kunde, koke den, og saa med maten paa ryggen følge elvens løp nedover. Han tvilte ikke paa at den faldt i den elven, som fløt forbi Warebyen, og at de ved at følge dens løp tilsidst vilde naa hjem. Dette hørtes rimelig ut, og Henrik var enig i at forsøke.

Saa tændte de et nyt baal og la sig ned til en ny nat i skogen.

Næste dag fik de fisketeinen istand og satte den ut i kulpen, og om aftenen la de sig for tredje gang til ro ved baalet. Luften hadde hele dagen været het og trykkende, alle spor efter regnet var forsvundet, og jorden var igjen knusktør. Guttene hadde tat sig en dukkert i kulpen før de gik til ro, men allikevel plaget heten dem slik, at de gispet efter luft.

Tiltrods for varmen hadde de tændt baalet som vanlig i haab om at røken skulde vise vennene

vei, men de krøp væk fra det og ind i skyggen av skogen.

«Bare det vilde blaase op,» sa Henrik.

«Jeg tok gjerne en skur som den forleden, bare her blev kjøligere,» sa Paul.

Men der kom hverken regn eller vind, og allike⸗vel sovnet de. Henrik vaaknet midt paa natten av en dur, og trodde de hadde faat opfyldt sit ønske om storm, men saa blev han skræmt av et sterkt lysskin og sprang op.

«Op Paul,» skrek han og grep vennen i skul⸗deren. «Skogen brænder.»

Paul var paa benene i et øieblik, og det var paa høie tid. Gnister føk i ansigtene deres, og flam⸗mene slikket opover stammene og hoppet fra træ til træ. Avbrændte grener faldt brakende til jorden, og millioner av gnister blaaste omkring.

Guttene hadde sovet med klærne paa — eller rettere med det som var igjen av dem — og nu satte de avsted haand i haand i fuld fart mot kloppen. Henrik snudde sig engang om, men synet skræmte ham og gnister brændte ansigtet hans. Saa fløi de videre for at undgaa den røde fiende, mens varmen svidde dem i nakken, og gnistene drysset over ho⸗dene deres. Da de naadde kulpen, styrtet de paa hodet uti og holdt sig under vandet saa længe de orket. Det føltes koldt og friskt.

«La os bli her,» sa Paul.

«Umulig,» svarte Henrik. «Denne bækken stan⸗ser ikke branden et øieblik.

En brand i vestens knusktørre skog er forfærdelig.

Den ødelægger alt paa sin vei, og efterlater sig bare svarte stubber og forkullede stammer, og den stanser først, naar der ikke er mere at fortære.

Guttene skyndte sig op av vandet og løp opover bakken. Ilden var værre end nogensinde. Flammene sprang høiere end de høieste trætoppene og snodde sig fremover som slanger.

«Spring som aldrig før! Det gjælder livet!» ropte Henrik og grep vennens haand.

Og med bøiet hode fløi de videre. Henrik snudde hodet og skjønte at ilden vandt indpaa dem. Paul gjispet efter luft og kunde vanskelig følge med. Hvis Henrik slap ham, kunde han springe meget fortere, men han hadde lovet sig selv at redde vennen, og med et kraftig tak i skulderen hans øket han farten.

Snart merket de at de ikke var alene paa flugt. Daadyr og kaniner ilte foran dem. Daadyrene var fra sig av rædsel, og en stor hjort løp længe ved siden av guttene uten at se dem. Et par bøfler slog sig sammen med den, og en diger okse sprang av=sted prustende og med bøiet hode.

Pludselig gav Paul sig over. «Jeg orker ikke mere,» stønnet han. «Red dig selv og la mig bli her.»

Henrik saa paa den svære ildmuren som nærmet sig. Den var ikke længer borte end at røken næsten blindet ham. En gut, mindre modig end han, vilde kanske flygtet i rædsel, latt vennen dø. Men jo nærmere faren kom, desto bestemtere blev Henrik. Han skjønte han maatte tvinge Paul til handling.

«Staa op,» skrek han, og drog den daanefærdige gutten paa benene, slog ham med en kjep paa ryggen, saa Paul hylte av smerte og styrtet videre.

«Udmerket, Paul,» ropte Henrik, kastet kjeppen og grep igjen vennens haand. «En sidste kraftanstrengelse, og vi er ovenpaa. Like bortenfor toppen der er aapen mark, og der stanser ilden.»

Det var bare en gjetning, sagt som opmuntring, og Henrik hadde litet haab om at det var sandt, men da de naadde toppen, ropte de av glæde. Der var en stor aapen li og midt i den en glitrende stripe som betød rindende vand.

Henrik hojet av glæde, saa henrykt var han.

«Paul, se der! Snart er vi frelst! Kom la os løpe,» sa han.

Slik som de løp. Haabet gav dem ny kraft. De for ut av den frygtelige skogen, over det korte tørre græsset, brunbrændt av solen, og løp for livet mot det rindende vandet. De la ikke merke til elvens størrelse men kastet sig bare uti.

Henrik plumpet i med et plask og sank dypere og dypere, uendelig dypt, syntes det ham. Saa støtte føttene hans mot en haard stenet bund, og han skjøt hurtig op paa overflaten, spyttet og blaaste vandet ut av munden og næsen. Et brunt hode duvet op og ned ved siden av ham. Han grep fat i haaret dets og drog det op, og det viste sig at være Paul, som ogsaa gav sig til at spytte og saa forsøkte at svømme.

Plask.

En tung krop dumpet i vandet ved siden av dem.

Det var hjorten som ogsaa søkte frelse der. Den svømmet omkring og saa paa guttene med store rørende øine som om den vilde lære av dem, hvad den nu skulde gjøre. Dens frygt for menneskene var glemt. Faren hadde bundet dem sammen.

Plask! Plask! Plask!

Det lød som trommeslag. Tre daadyr, en bøffel og flere mindre dyr hoppet uti og svømmet.

«Her Paul! Her er en grunde vi kan staa paa,» sa Henrik, som hadde fundet fotfæste og grep Paul i armen og drog ham op. Der stod de i vand til halsen og saa ilden dele sig og fortsætte sin ødelæggelse rundt den vesle prærien. Det var et stygt syn. Det saa ut som hele himlen var i brand, og røken var kvælende. Selv her i vandet var heten frygtelig, og av og til blev ansigtene deres næsten svidd, saa de maatte dukke under vandet og holde sig der saa længe de kunde puste. Dyrene trængte sig sammen om dem i fælles skræk.

«Det var sandelig heldig med elven og prærien,» sa Henrik. «Ellers hadde der snart været bare aske igjen av os.»

Paul takket i taushet og saa forfærdet paa ilden, som svævet forbi dem.

Nu var den naadd den andre enden av prærien, og den saa mindre farlig ut paa avstand. Men saa høi var ildmuren, at de kunde se den efter at branden var naadd langt nedover bakken.

Guttene saa paa den veien de hadde gaat. Av den vakre skogen var der nu bare sorte ruiner tilbake. Her og der stod en forkullet stamme som

skorstenspipen i et avbrændt hus, mens andre laa paa jorden som faldne røkende sparrer. Der hvor krattet hadde været tættest, laa store kulstykker strødd utover, og røken steg i skyer fra det brændte græs og den hete jorden. Det saa ut som et svært tempel ødelagt av ild, og det var det ogsaa, det største av alle templer, naturens tempel.

«Vi er skyld i ilden,» sa Paul.

«Jeg er bange for det,» svarte Henrik, «men vi ante jo ikke at vore gnister skulde tænde et slikt baal.»

De svømmet til bredden og gik mot resterne av skogen. Men jorden var endnu brændvarm, og røken plaget dem. Ved skogbrynet fandt de en hjort med brukket ben, og Henrik gik bort til den og stak den med kniven sin. Han følte dyp medlidenhet, da dyret saa paa ham med store bedrøvede øine, men de var to sultne gutter, og de maatte skaffe sig et forraad av mat, hvis de skulde leve i skogen.

De flaadde og renset dyret, og opdaget at de saavidt kunde bære skrotten. Med stort besvær fik de løftet den over den brændte grunden, over en prærie og bort til en skog som bare var delvis brændt. Der hang de skrotten op paa en gren, saa høit at rovdyrene ikke kunde naa den.

Saa kom tanken paa fremtiden. Hjorteskrotten hadde de, den vilde vare en tid fremover, men ellers maatte de begynde helt fra nyt av, og de besluttet at hvile resten av dagen i skyggen av træet. De var for utmattet til at gjøre mere.

Paul længtet frygtelig hjem den dagen. Ilden og

den faren de saavidt var undsluppen hadde tat paa hans nerver. Han var ikke saa kraftig som Henrik, og vildmarken hadde ikke slik dragning for ham. De savn de led plaget ham, og han tænkte hele tiden paa Warebyen og de hyggelige smaahusene, og hvor let de fik mat der. Henrik skjønte hvad han tænkte paa, men han bebreidet ham ikke hans svakhet. Han tænkte ogsaa paa Warebyen og beklaget sine kjære, som nu sikkert sørget over dem som tapte. Mens han tænkte, la han en plan, og tilsidst sa han til Paul, at han vilde lage en flaate.

«Dette er sikkert den elven som flyter forbi Warebyen,» sa han. «Hverken Ross eller Sol eller nogen anden har nævnt andre elver saa nær Warebyen, at vi kunde ha naadd dem. Saa det maa være den. Nu er vi enten ovenfor eller nedenfor Warebyen, og jeg gjetter ovenfor. Vi ruller tømmerstokker ut i elven og binder dem sammen til en flaate og lar os drive med strømmen til vi kommer hjem.

«Men hvis vi ikke kommer dit?»

«Da har vi ikke andet at gjøre end at forlate flaaten og gaa tilbake langs elvens bred. Tilsidst kommer vi nok hjem.»

Paul fandt dette sandsynlig, og saa blev de enige om at begynde paa flaaten tidlig næste morgen.

Kapitel IV.

DET TASSER I SKOGEN.

Det var nogen fornøiede gutter som den aften sat ved baalet og la planer. Sikre i øieblikket efter et løp for livet, trodde de sig sikre for altid. De hadde spist godt, var uthvilt, og ilden viste sig bare som en rød stripe i horisonten. Litt aske svævet endnu omkring, og nu og da kom et regn av gnister, naar en gren, som ilden hadde ætt sig indi, faldt til jorden, men frygten var avløst av en følelse av velbehag.

«Her er deilig,» sa Paul, som var bokorm og filosof. «Livet synes aldrig saa skjønt, som naar man netop har holdt paa at miste det.»

«Det er vist sandt,» sa Henrik og saa mot det fjerne «men faren var litt for nær til at være morsom.»

Han nød vildmarken mere intenst end Paul. Uten ham vilde Paul ha følt sig ensom og ræd, mens han vilde møtt nattens mørke rolig, selv om han hadde været alene.

«Har du spist nok, Paul?» spurte han

«Hadde jeg bare plads i maven, skulde jeg gjerne spise mere,» svarte Paul.

Henrik lo. Han følte sig mere end nogen-sinde som Pauls beskytter og saa med venlig over-bærenhet paa hans svakheter. De to blev liggende en stund paa den bløte varme jorden, mens tusmør-ket gik over til nat. Henrik lyttet til vildmarkens stemmer. Han hørte lette suk som om én varsomt rørte ved guitarens strenger, og han visste at det var vinden som satte de brændte grener i bevægelse. Han hørte nu og da et svakt drøn og skjønte at det var et træ som faldt, og naar han la øret mot jorden, hørte han mere end engang sagte fottrin, og forstod at det var vilde dyr som gik forbi. Men han var ikke bange, ilden dannet en staalring rundt om dem.

Paul hørte litet av dette. Han merket bare mør-ket og glædet sig over at ha en sterk ven ved sin side.

«Hr. Cotter,» sa Henrik, idet han kastet mere brænde paa baalet, «jeg synes at to ærværdige her-rer som os burde trække sig tilbake for natten og søke den hvile de fortjener efter en dags strengt arbeide.»

«Hvad De sier, er visselig sandt, hr. Ware.» svarte Paul, som hadde en livlig fantasi, «og jeg er glad over, at vi er kommet til et vertshus som sva-rer til vor høie stilling i livet. Dette sted kaldes Kentucky hotellet, et udmerket sted, kjendt for sin rene luft og sin rigdom paa den. Hr. Ware, jeg maa be Dem legge merke til den glimrende ventila-tion her er.»

«Jeg har alt merket det, hr. Cotter,» sa Henrik

og slog ind i tonen. «Dette er isandhet et fornemt sted. Her kommer ingen under os i stand, og her er ikke overfyldt.»

«Sandt, sandt,» sa Paul straalende «og vi har faat et stort og rummelig værelse. Skjønt mine øine er gode, kan jeg ikke se til taket, og væggene er saa langt borte at mørket skjuler dem.»

«Rigtig talt, hr. Cotter,» sa Henrik. «Vort ho⸗tel er ikke bare stort, det er ogsaa vel forsynt. Jeg kjender intet andet med saa velfyldt et spiskammer. Dets specialitet er vildt. Det har ogsaa en storartet forsyning av klart, friskt vand, og jeg foreslaar at vi tar en taar og saa gaar til sengs.»

De to gutter gik ned til elven og drak rigelig og vendte saa tilbake til baalet.

De var gjennem trætte og søvnige, og kastet sig hurtig paa den bløte, varme jord, la hodet paa armene og sovnet.

Men vildmarken sover aldrig, og dets folk visste at en fremmed var blandt dem.

Jorden kjølnet der hvor ilden hadde rast, og sko⸗gens dyr kom i rørelse. Ulykken var over, kanske allerede slettet ut av deres minde. Kaninene søkte ængstelig sine gamle pladser. En vildkat kløv op i et træ som endnu knapt var avkjølet, og den saa med røde, stirrende øine paa baalet og de to skik⸗kelsene ved siden av det. En hjort kom ned til el⸗ven for at drikke, prustet ved synet av den røde flamme, og da vinden førte lugten mot den, flygtet den i rædsel gjennem skogen.

Nyheten blev paa en for mennesker uforstaaelig vis

bragt til alt levende i skogen. Et nyt væsen, fremmed, uforklarlig var kommet blandt dem, og efterretningen fyldte dem med undren. Selv de svake, som hadde grund til frygt, kom saa nær som de turde og stirret paa de ukjendte væsener som laa indenfor ildringen. Vildkatten kravlet langt ut paa den bare grenen og stirret halvt angst halvt nyfiken og helt ærgerlig paa disse indflyttere. Han kunde se over den røde flammen, og saa guttene utstrakt paa jorden med de hvite ansigtene vendt mot himlen. Et menneskeøie vilde tat dem for døde, men vildkattens skarpe blik saa brystets hæven og sænken under de dype rolige aandedræt.

Mørket tiltok og avtok igjen efter en tid. En klar maane kom op og klædte den brændte skog i glinsende sølvdragt. Guttene var endnu langt borte i lykkelig søvn, men vildkatten flygtet skræmt av lyset, og de mindre dyr drog sig ængstelig tilbake.

Tiden gik, og den røde ring om Henrik og Paul blev mindre. Trætte som de var, hadde de ikke lagt nok paa baalet til at holde det brændende natten ut, og flammen døde litt efter litt bort.

Lette skyer kom op i vest, maanen bleknet og sølvglansen vek fra trærne, og vildkatten, som var kommet tilbake, kunde knapt se de to skikkelser, saa dyp var skyggen hvor de laa. De vilde dyrene rykket nærmere. Det røde lys, som fyldte dem med frygt, var borte, og skogen hadde tapt halvten av sin rædsel. Rundt Henrik og Paul var en ring av øine, men guttene sov fredelig og tilfredse.

Pludselig hørtes en ny lyd, en lyd som bragte de

svake dyr til at skjælve. Lyden kom langt borte fra, som en sitren gjennem luften, men ringen av øine trak sig tilbake, og kaniner og daadyr flygtet, for ikke at komme igjen. Viidkatten knurret, men mo= det dens svandt fort, og den lusket bort, og kløv op i det høieste træ den kunde finde, og gjemte sig der.

Ringen av øine var forsvundet likesom lysningen, men Henrik og Paul sov videre. De burde ha vaak= net, for den fjerne lyden lød igjen, dennegang glup= skere, og et dusin skyggelignende skikkelser styrtet fremover — slanke skikkelser med sitrende næsebor som veiret duften av kommende føde.

Henrik rørte sig i søvne, og den ene haanden hans rykket til. Han var ikke helt vaaken, men en uro hadde grepet ham. Saa rørte han igjen paa sig og satte sig op i et sæt med vidt opspilte øine og hele skikkelsen spændt og hørte det lange sitrende glup= ske hvinet, og øieblikkelig forstod han, og for op og drog Paul med sig.

«Op Paul,» ropte han. «Baalet er slukket og ulvene kommer.»

Paul forstod ikke straks.

«Det gjælder livet, Paul,» skrek han. «En ny fiende, like frygtelig som ilden, er efter os.»

Neppe ti minutter borte stod en svær bøk, hvis mægtige grener bøiet sig mot jorden, og Henrik løp mot den og drog Paul med sig.

«Op med dig,» kommanderte han, og Paul adlød uvilkaarlig. Saa hoppet Henrik efter, og mens de kløv høiere op mellem grenene, hørte de et langt,

frygtelig hyl, og halvmørke skikkelser skjøt frem fra skogen og støtte mot bøkens stamme.

Henrik gyste og tok et kraftig tak i vennens skulder for at hindre ham i at falde.

De saa ned i hidsige røde øine, grusomme hvite tænder og siklende gap, og endnu andpustne efter sit løp, hvisket de en tak til Gud. Under træet var et ulvekobbel, som hylte frygtelig, og saa satte sig paa baken og stirret paa den fristende nye føden, som de haabet vilde falde dem i gapet.

Om en stund sa Paul: «Henrik, jeg er ordentlig glad, du sover let. Hadde det staat paa mig, var jeg først vaaknet i maven deres.»

«Her er vi sikre,» sa Henrik. «Denne bøken er storartet. Vi træffer aldrig en som er større og mere hjælpsom.»

Paul lo, litt modigere.

«Du har ret, Henrik,» sa han. «Hr. Store Bøk, du er en prægtig ven, og til tak vil jeg kysse dig midt paa din ærlige barkede pande,» og han trykket sine læber mot stammen.

«Det er sikkert over midnat,» sa Henrik. «Det er heldig, vi fik sove saa længe.»

«De gaar vel, naar de skjønner de ikke faar tak i os,» sa Paul. «Saa kryper vi ned og lager en ny og større ildring.»

Henrik rystet paa hodet.

«De kommer ikke til at skjønne det,» sa Henrik. «De er saa sikre som ulver kan være paa at vi falder like i gapet deres, ivrige efter at bli ætt. Se paa den gamle fyren der nede med forpotene mot

stammen. Har du nogengang set noget saa skraasikkert?»

Paul saa ængstelig ned, og øinene møtte en av de største ulvenes, som holdt dem tryllebundet. Dyret hylte og slikket sig om munden, og Paul følte en vanvittig lyst til at kaste sig ned.

«Stans, Paul,» ropte Henrik skarpt.

«Den bad mig komme,» sa Paul nervøst. «Jeg forstaar ikke hvordan det gik til, men et øieblik ønsket jeg at komme.»

«Ja, og en varm mottagelse hadde du faat,» svarte Henrik. «Husk paa at din bedste ven er hr. Store Bøk, ikke hr. Store Ulv, og en klok gut holder sig til sin bedste ven.»

«Det er ikke trolig jeg glemmer det,» sa Paul.

Han gøs igjen ved tanken paa det frygtelige dragende blikket, og saa trykket han sig tættere op til det venlige træet, og Henrik smilte opmuntrende.

«Bravo, Paul! Hold dig bare fast. Her er meget koseligere end der nede.»

Henrik saa ned paa beleirerne. De sat i en kreds og stirret avvekslende paa guttene og dyreskrotten, som hang paa en gren i nærheten. I tusmørket saa de uhyggelige ut — magre, graa og spøkelsesagtige.

Længe blev ulvene sittende urørlige, mens øinene deres blev rødere og sintere eftersom tiden gik og ofrene lot vente paa sig. En bjørn, som kom tassende, kjendte den skarpe lugten og labbet avsted i anden retning. Vildkatten krøp sammen i trætoppen, og de smaa dyrene holdt sig skjult.

Det vildtet, ulvene hadde jaget op i træet, var nyt

og ukjendt, men det lugtet søtt, saa de vilde smake det. De to underlige skapningerne gav av og til fra sig nogen rare lyder, og ulvene svarte med lange rasende hyl som gav gjenklang i skogen.

Dyrene saa, at de rare væsenerne i træet oftere rørte paa sig og flyttet paa lemmerne, som om de stivnet, og for hver gang blev hylene længere og mere rasende — vildtet var uttrættet og vilde snart falde i gapet deres. Men det gik ikke slik, de to rare væsnerne støiet for at opmuntre hverandre, og ulvenes hjerter fyldtes av utaalmodig raseri.

Natten gik, maanen bleknet, og den mørke tiden før solopgang var inde, og i taaken saa de uklare ulvekroppene ut som spøkelser. Men de røde øinene deres var like skarpe, og de saa de to væsner i træet gjøre de underligste fakter — saa dem rive remser av sig selv og binde kroppene sine fast til træet med dem. Ulvene forstod det ikke, de skjønte bare at skikkelsene ikke rørte sig mere og ikke gjorde mere støi.

Da mørket var dypest, blev ulvene gale av utaalmodighet. De følte morgenens komme, og med lyset vilde modet deres svinde. Var det mulig at maten ikke vilde falde i gapet deres? Tanken paa det fyldte den gamle føreren med raseri, og han utstøtte et langt frygtelig hyl, og kobbelet sluttet sig til, saa hele skogen gjenlød av det. Men skikkelsene i træet rørte sig neppe og gav bare et par lyd fra sig. De syntes sikre og fornøiede, og ulvene for hylende frem og tilbake.

Mørket svandt, og lederen saa at det frygtelige

lyset i øst bredte sig. Hans røde øine taalte ikke lyset, hans blod blev til vand, benene bøiet sig under ham, og den lette morgenbris forvandlet frygten til rædsel. Han lugtet ikke bare de to skapninger i træet, lugten blev sterkere som av mange, og mængde betyr styrke, det visste han — og med et hyl av rædsel flygtet han fulgt av kobbelet.

«Vaakn op, Paul!» ropte Henrik. «De er borte, skræmt av solen, og vi kan trygt klyve ned.»

«Hvor deilig,» svarte Paul. «Kentucky hotel var allikevel ikke saa gjestfrit, ihvertfald var nogen av gjestene for sultne.»

«Vi var for skjødesløse med ilden,» sa Henrik. «Hadde vi fulgt hotellets forskrifter, var det gaat bedre. Hop ned, Paul.»

Henrik hoppet let ned, og Paul krøp forsigtig efter, og saa sprang de en stund frem og tilbake, gned armer og ben og utstøtte smaa smerteskrik eftersom blodet kom i bevægelse i deres stivnede lemmer, og tilsidst lo de av glæde.

«Nu til frokosten,» sa Henrik. «Heldigvis har verten passet steken for os.»

Henrik følte sig ganske i sit es, men Paul var bekymret.

«Jeg vil ikke bli her, selv for at spise. Hele den lange tiden der oppe staar som en mare for mig, og jeg maa herfra fortest mulig.»

Var det et instinkt eller et hemmelig varsel som dikterte hans ord?

Henrik stirret forbauset paa ham, men han visste,

at Paul og han var forskjellige, og han respekterte Pauls følelser.

«Som du vil,» sa han let. «Kentucky hotel har mange værelser, og passer ikke det ene, saa tar vi et andet. Vent til jeg faar skaaret ned steken, saa gaar vi uten at betale regningen.

«Den betalte vi til ulvene,» sa Paul med et svakt smil.

Henrik skar ned kjøttet og delte det op, og saa tok enhver sin del, og gik hurtig fremover langs elven. De kom snart til en stor strækning ubrændt skog, tæt av løv og krat, og uten betænkning trængte de ind i den. Henrik var foran, og pludselig opfanget hans øren en lyd, som var fremmed i skogen. Han lyttet og hørte svake fottrin, og han husket at i skogen er hver den fiende, som ikke har vist sig som ven.

«Lig ned, lig ned, Paul!» hvisket han og grep vennen i skulderen og trykket ham mot jorden. «Rør dig ikke, hvis livet er dig kjært. Mennesker er i nærheten, og de kan ikke være venner.»

Paul var straks dødsens stille, og de to gutter krøp tæt sammen. Det var en lykke at Paul hadde forlangt at forlate det beleirede træ, for krigernes vei førte der forbi, og de vilde sikkert ha opdaget dem. Nu gik de hurtig fremad uten mistanke.

Guttene stirret paa dem gjennem græs og grener. Der var fjorten — Henrik talte dem — ikke en av dem sa et ord, og de forsvandt snart i skogen, men deres malede ansigter præget sig i guttenes erindring.

«De maa være fra sydkysten,» hvisket Henrik.

«Sandsynligvis cherokeser. De kommer hit nu og da for at jage, men blir sjelden længe av frygt for de sterkere nord=indianere, som i samme hensigt kommer ned til Kentucky. Det har jeg hørt av Ross og Sol.»

«De lot til at fare fort,» hvisket Paul, «og det er jeg glad for. Tror du, de kan ha gjort skade i Warebyen?»

Henrik rystet paa hodet.

«Det er vist ingen fare for det,» sa han. «Vi er langt hjemmefra, og indianerne har sandsynligvis aldrig hørt om byen. Ross har altid sagt, at vi ikke har noget at frygte fra syd.»

«Faar haabe det er saa,» sa Paul lettet, «men vi burde gaa til elven og bygge flaaten fortest mulig.»

«Godt,» sa Henrik, «men la os først spise frokost.»

De gjorde saa, og efter et kraftig maaltid gik de modige og ivrige igang med arbeidet.

Kapitel V.

I DRIFT.

Arbeidet tok to dager, og i den tiden levde de av hjortekjøt. Tidlig tredje dags morgen bar den kluntede flaaten dem nedover elven. Hver gut hadde en slank hickory stang til at styre med, og sikkert fæstet til flaaten laa resten av kjøttet — deres vigtigste eiendom.

De drev avsted i timevis. Elven gik gjennem bakkede trakter, som litt efter litt gik over til høie fjeldskar, hvor skogen stod tæt. Mægtige eker og valnøttrær grodde helt ned til bredden og bøiet grenene sine utover, saa elven laa i skygge.

De spiste middag paa flaaten og prøvde at gjette, hvor langt de var kommet, men ingen av dem kunde bedømme strømmens hast. Efter middag la Paul sig godt tilrette paa flaaten og sovnet snart. Henrik holdt øie med ham, for at han ikke skulde snu paa sig og falde uti, og samtidig passet han kursen.

Ut paa eftermiddagen opdaget han en svak mørk linje mot himmelen. Han saa nøiere paa den og fandt ut at det maatte være røk.

«Røk,» hvisket han. «Kanske det er Warebyen.»

Flaaten drev rolig videre med strømmen, og Paul laa endnu i dyp drømmeløs søvn, og da Henrik saa paa ansigtet hans, la han merke til hvor tyndt og blekt det var. Livet i skogen hadde tat paa Paul, og først nu skjønte Henrik, hvor haardt det hadde været for ham. Den røken viste sig ikke et øieblik for tidlig.

Fra bredden hørtes rop og støi av mennesker.

«Hurra, der er de. Sandelig kommer de ikke i sin egen baat, flotte sóm to lorder.»

Det var Sols stemme, og hans skikkelse viste sig ved bredden sammen med Ross. Henrik viftet fornøiet med haanden, og Paul vaaknet og straalte ved synet av gamle venner.

Henrik støtte stangen mot bunden og styrte flaaten til bredden, og han og Paul hoppet iland og rystet Ross og Sols hænder. Saa fortalte Ross om søkningen efter dem, om hvordan han, Sol, Ware og et halvt dusin andre ikke hadde villet gi op, trods sandsynligheten for at indianerne hadde fanget dem, eller vilde dyr dræpt dem.

Siden førte Ross og Sol dem til Warebyen, hvor de blev mottat som to der er opstaat fra de døde. Koen — grunden til hele ulykken — var kommet hjem for længe siden.

«Hvordan kunde dere leve i skogen?» spurte Ware, efter at den første glæde over gjensynet var over.

«I førstningen var det vanskelig, men nu begyndte vi at lære det. Hadde vi bare hat geværerne vore,

hadde det været en let sak. Aa, far, hvor vildmarken er herlig.»

Guttens tanker gik tilbake til skogen, hvor han laa under den mægtige eken og saa hjorten komme for at drikke. Ware la merke til uttrykket i øinene hans og tænkte — «jeg maa ikke holde ham for strengt.»

Men Paul var bare glad. Han foretrak langt livet i Warebyen for livet i skogen med dets stadige savn, og den store middagen, som Ware gav for at feire hjemkomsten, føltes for ham som høiden av menneskelig lyksalighet. Baade Ross og Sol var der, og likeledes Silas Pennypacker, som kunde præke for nybyggerne, Upton, som efter Ware var nybyggets fremste mand, med sin datter Lucy, en pen, undselig liten pike paa tolv aar. Der var ogsaa mange andre, endog Bruxton Wyatt kom, skjønt han fremdeles ofte gjorde nar av Henrik.

De fik et kongelig maaltid — vildænder, vildgjæs, vild kalkun, hjort= og elgstek, bæverhale og mange sorter fisk. Men det bedste av alt var bøffelpukkel laget paa indianervis — pukkelen pakket ind i bøffelkjøtt, som haarene var svidd av, og stekt i en jordovn. Efter middagen maatte Paul og Henrik svare paa mange spørs=maal, som gav dem en behagelig følelse av sin egen be=tydning.

Tilhørerne blev alvorlige, da Henrik nævnte indi=anerne, som han og Paul hadde møtt, men Ross be=roliget dem med at de sikkert var fra sydkysten og paa hjemveien fra en jagttur, som Henrik trodde.

Blandt Henriks pligter efter hjemkomsten kom ogsaa jagten, og hans kjærlighet til vildmarken øket,

eftersom han lærte den nærmere at kjende. Dens storhet og ro grep ham, og han elsket dens klare, friske luft, og de lange rækker av trær som lik kirke-spir hævet sig mot himlen.

Høsten kom varm og tør, løv og græs gulnet, elven skrumpet ind, og bækkene blev næsten borte.

Henrik gik paa jagt med sine gamle kamerater, som oftest om natten, og han saa skogen i en ny skikkelse, selv tør og halvbrændt tiltalte den ham. Han lærte at sove let, at fare op ved mindste støi, og en morgen vaaknet han av svak silren — det lange ønskede regn var kommet. Den tørre jord drak be-gjærlig, heten svandt for en frisk vestenvind, og de halvdøde blade rettet sig. Henrik aandet den friske rene luft, og han følte at han fik nyt liv, likesom trær og urter.

Næste dag gik han ut i den dyvaate skogen, og der var ogsaa livet vaaknet. Vildtet sværmet om, og den mand maatte være klodset som ikke kunde skaffe sig den mat han trængte.

Skogen stod nu i høstens pragtfulde farver, og flesteparten av nybyggerne opgav arbeidet hjemme og nyttet tiden til jagt. Bare Ware og et par andre var saa ivrige efter at undersøke jordens beskaffenhet, at de pløiet den op og saadde hvete, men Henrik behøvde bare at arbeide en kort tid av døgnet, resten brukte han til søvn og jagt.

Ikke langt hjemmefra fandt han og Paul en bæ-verdam, hvor de satte snarer. Ross og Sol lærte dem at flaa dyrene, hvis skind vilde ha stor værdi, naar handelen mot syd blev aapen, og de lærte dem og-

saa at koke bæverhalene — en ret næsten likesaa god som bøffelpukkel.

Nybyggerne hadde nu samlet et stort lager av vildt. Elg, hjort, bjørn, bøffel og mange mindre dyr blev skaaret i striper og tørket, saa hver matbod var overfyldt. De hadde rikelig nok for vinteren.

Husene blev nu ogsaa koseligere. Skind av hjort, elg, bøffel, bjørn, ulv, panter eller vildkat hang paa vægger og dækket alle gulver. Det vilde vare mindst et aar før der kom forsyning østenfra, derfor sydde kvinderne klær av de fineste skind. De laget ogsaa jagtvamser til mænd og gutter, og mændene og guttene laget sig selv vaskebjørnsluer og sydde halen paa bak som jagttrofæ.

De bedste bøffelskindene blev gjemt til sengene, og Ross mindet om, at de nok vilde trænges, naar kulden satte ind for alvor. Derfor samlet de ogsaa rikelig ved og stablet op rundt husene.

Saa svandt høsten, og vinteren kom. Silas Pennypacker aapnet en skole, og Henrik blev nødt til at gaa paa den.

Han var 16 aar, stor og sterk og vant til skogens frie liv, og han syntes, han gjerne kunde være færdig med skolen. Men faren holdt paa, han skulde gaa der.

Det var omkring tyve gutter og piker som sat paa skolens træbænker og fik sin undervisning av Pennypacker. Han lærte dem ikke mange fag, men det de lærte, lærte de ordentlig. Han visste at disse barn skulde bestemme Warebyens fremtid, og han vilde gjøre dem skikket til det. Han saa for sig

fremtidige statsmænd og generaler, og han prøvde at lære dem at gjøre sin pligt, saa vildmarken skulde bli hjem for en stolt slegt.

Blandt hans yndlinger var Paul, som elsket bøker og kunde fordype sig i historiske skildringer, saa han glemte alt om sig. Henrik vilde heller følge hjortens spor, men ogsaa han læste flittig, trøstet ved tanken paa at dette var hans sidste skoleaar.

Kapitel VI.

SKOGEN KALDER.

Denne skolegangen var det værste Henrik hadde op-levet, meget værre end at skaffe mat, da han og Paul var alene og vaabenløse i skogen. Den vesle skolestuen føltes som et fængsel, luften var trykkende og plad-sen syntes trangere og trangere eftersom tiden gik. Naar det blev for galt, tittet han bort paa Paul, som sat bøiet over oldtidens historie, og saa tok han at-ter fat paa sit arbeide, som hovedsagelig bestod i regning, geografi og Englands historie.

Pennypacker hverken roste eller dadlet ham, men han saa ofte undersøkende paa ham.

«Din søn blir aldrig nogen videnskapsmand,» sa han engang til Ware «men han blir en nimrod, en mægtig jæger og en fører i kampen. Det er like saa godt, for mænd som han vil trænges længe i vildmarken.

«Det er sandt,» sa Ware. «Det ser mørkt ut.»

Uvilkaarlig saa begge mot øst, men ingen av dem forklarte sig nærmere.

«Gutten har en sterk pligtfølelse,» fortsatte læ-reren.

Et par dager senere skjøt Henrik en svær hjort med prægtige horn, som han forærte læreren. Dagen efter var Pennypacker svært alvorlig, og Henrik og Paul prøvde at gjette grunden. Henrik hadde hørt, at Ross aftenen før var kommet hjem fra nærmeste koloni og bare var blit i Warebyen en time, for saa at gaa til den kolonien som laa næst nærmest, et par hundrede kilometer derfra. De nyheter han bragte, var bare kjendt av Ware, Upton, læreren og tre fire andre.

Formiddagen vilde aldrig ta ende. Foran Henrik laa et kart over Rusland, men han saa litet paa det, istedet saa han for sig en bæverdæmning og dammen ovenfor, som nu var dækket av is, han saa ogsaa saltkilden, hvor dyrene kom for at drikke, og den stille dalen hvor elghjorden hvilte hver nat.

Pennypacker var ualmindelig stille den dagen. Som regel kaldte han elevene frem og lot dem læse op med høi røst, men tiden gik uten at nogen blev kaldt frem, læreren sat og stirret ut i veiret, og hans tanker syntes langt borte. Henrik drømte ogsaa, men blev vækket av et slag paa pulten av lærerens hjemmelagede linjal.

Slaget gjaldt hverken Henrik eller nogen anden, det skulde bare faa guttene til at høre paa en vigtig efterretning som Pennypacker vilde bringe dem.

Saa fortalte han at der var vanskeligheter mellem kolonierne og moderlandet. De hadde haabet det skulde rette sig, men nu var der kommet efterretning om at krigen var begyndt. Der hadde staat et slag,

hvor mange var dræpt, den store kamp var begyndt, og alle kolonierne stod samlet.

Det var i sandhet vigtige nyheter. Skjønt skilt fra deres stammefrænder med hundrevis av kilometer skog og fjeld, brændte de av iver efter at støtte, og mangen ungdom ønsket at slutte sig til vennerne i øst.

Men Pennypacker sa, at det var deres første pligt at holde vestkysten for kolonisterne. De skulde ikke bare bygge hjem til sig selv, men vinde nyt land, hvor andre kunde søke hen. Det gik rygter om at indianerne vilde bli benyttet mot dem, at de skulde komme nordenfra og angripe, og det var derfor enhvers pligt — mænd, kvinder og barns — at fordoble sin aarvaakenhet og forsigtighet. Saa sluttet han skolen for den dag.

Guttene trak sig væk fra de voksne og diskuterte nyheten. Henrik var fyr og flamme. Budskapet fra den lille Massachusets byen begeistret ham som intet før. Han drømte om at gaa dit, og gjøre hvad han ansaa som sin pligt, og han talte om det til Paul.

«Vi kan komme til at forsvare os selv, og da trænger vi dig,» sa Paul.

Folkene i Warebyen visste litet om grunden til krigen, og efter dette ene budskap, som Ross bragte, hørte de ikke mere. Der kunde staa store slag ved Atlanterhavet uten at de fik vite noget om det. Fjeld og skog var dækket av sne, og vinteren var uvanlig haard, saa det skulde mod til at gi sig ut paa en lang reise.

Nybyggerne var glad de hadde samlet store for-raad, saa de slap at gaa paa jagt. De nøiet sig med at sætte snarer for vildtet og fanget elg og hjort, ja engang fik de endog en bøffel. De skar ogsaa hul paa isen og fanget fisk, men mest drev de paa med at lage border, bænker, stoler og hylder og gjøre det koselig indendørs.

Sneen laa en maaned, og saa kom et kraftig regn-skyl, som smeltet den saa hurtig, at elven steg over sine bredder og satte store deler av skogen under vand. Heldigvis laa Warebyen saa høit, at den ikke led nogen skade.

Henrik hadde nu forsonet sig med skolen, men da søndenvinden kom med varme, saa græs og blom-ster spiret, vaaknet længslen efter skogen. Vinden kaldte ham, han følte han hørte til derute, og om-gang med mennesker plaget ham. Han vilde være alene i vildmarken, se hjortene liste frem mellem trærne og høre bæveren dukke paa braadypet. Han følte sig i pagt med naturen og vilde aande og leve i den.

Han blev skjødesløs med sit arbeide, og drog sig avsted, ja det hændte endog at han manglet matlyst. Da blev hans mor forskrækket, og sa til sin mand, at gutten maatte være syk.

Den gløgge Ware sa: «Henrik, vaaren er kom-met. Ta geværet med dig og skaf os noget frisk kjøtt.»

Henrik gik alene avsted, ikke engang Paul fik være med, og han stanset først dypt inde i skogen. Hvor herlig livet var!

Jorden var vaaknet av sin vinterdvale. Hvor han saa hen, var tegn til nyt liv — det spæde unge græs i alle avskygninger av grønt, trærnes bristende knop= per, og den fine duft som søndenvinden bragte med sig. Bak ham oppe i høiden lekte de vilde kal= kuner.

Han stod der længe og aandet den friske luft, og det gamle ønsket om at streife gjennem uende= lige skoger og nedad ukjendte elver kom atter over ham. Han trængte intet selskap, naturen var nok for ham.

Kalkunerne lekte fremdeles i høiden, og fuld av liv og energi sprang Henrik op bakken for at se paa deres glimrende farver, som straalte i sol= skinnet.

Kaniner sprang forbi ham i græsset, og fugler i rød, blaa og gylden fjærdragt fløi fra træ til træ og fyldte luften med sin sang.

Et øieblik stanset han ved bækken og saa paa sølvfiskene leke, saa hoppet han over den og gik dypere ind i skogen, og stirret uten at se, og glemte rent geværet som hvilte mot skulderen.

En stor hjort sprang op i skogen og stod et øie= blik og saa paa ham med store forskrækkede øine. Henrik stanset og stirret igjen og prøvde at forstaa uttrykket i dyrets øine.

Slik stod de en stund, og saa snudde hjorten og flygtet ind i skogen. Der var ingen smaaskog, og Henrik kunde se den springe, og bli mindre og mindre, til den forsvandt.

Den nedgaaende sol farvet skogen rød, da gutten vendte hjem.

«Hvor er vildtet?» spurte faren.

«Hvad — aa det glemte jeg,» svarte Henrik forvirret.

Ware smilte.

Kapitel VII.

KJÆMPEKNOKLENE.

Folk i Warebyen — særlig kvinder og barn — klaget over at de følte sig uvel, de var slappe, manglet matlyst, og likte ikke længer kjøtt. Tom Ross, Ware og andre skjønte grunden — de manglet salt, en vare mere værdifuld end guld for nybyggeren. Salt kunde skaffes paa to maater, enten fragtes over fjeldet fra Virginia, eller dampes ut av saltkilderne i skogen, der hvor indianernes jagtfelter laa.

Der kunde hverken avsees folk eller tid til en reise til Virginia, saa nybyggerne bestemte sig for at skaffe salt fra kilderne. De hadde længe brukt en kilde nær byen, men den strak ikke længer til, og de besluttet at gaa nordover til den kjendte Big Bone Lick.

I lange tider hadde der ikke vist sig indianere søndenfor Ohio, saa de trodde ikke turen var farlig, og de haabet at bringe hjem salt for et aar.

«Vet du hvor Big Bone Lick er, Henrik?» spurte Paul ivrig.

«Nei,» svarte Henrik, forbauset over vennens iver.

«Det skal være det vidunderligste sted paa jorden,» sa Paul. «En jæger, som var her ifjor, fortalte

mig om det, men jeg trodde ham ikke, saa rart lød det. Nu sier Pennypacker, at det er sandt. Der kommer en stor saltkilde kokende op av jorden, rundt om er en myr, og i den ligger hundredevis av skeletter av kjæmpedyr, større end nogen av dem som lever nu.»

«For no' tøv,» sa Henrik ærgerlig. «Du har naturligvis læst det i en eller anden røverroman, og saa drømt du har hørt det.»

«Aldeles ikke,» sa Paul. «Det er ganske sandt.»

«Hvis der fandtes slike kjæmpedyr, maatte vi da møte dem.»

«De har været døde millioner og millioner av aar, og knoklene har holdt sig i myren. De levde i en anden geologisk periode — saa forklarer Pennypacker det — i en tid da dyr, saa svære som trær, streifet om i landet og var skapningens herrer.»

Henrik rynket paa næsen og plystret.

«Paul,» sa han. «Du har virkelig en straalende fantasi.»

Paul blev ikke fornærmet over vennens mistro.

«Du skal faa se det er sandt,» sa han. «Penny=packer sier det, og han lyver aldrig. Du og jeg føl=ger med saltsøkerne, saa faar du selv se det. Da vil du vel tro det?»

«Naturligvis,» svarte Henrik. «Selvfølgelig blir jeg med, hvis jeg kan.»

En tur gjennem skogen til et nyt land var fristende nok, selv om der ikke fandtes kjæmpeknokler, og de to gutter tigget sine fædre om lov til at bli med.

«Her er ikke stort at gjøre for tiden, far,» sa Hen=

rik, «og de trænger min hjælp til koking av saltet oppe ved Big Bone Lick.»

Ware smilte, men Henrik fortsatte modig.

«Det er ikke spor av farlig, der findes ikke indianere, og jeg vil saa frygtelig gjerne.»

Ware smilte igjen over denne sidste og vigtigste grund, og svarte:

«Bli bare med. Der er nok av paalidelige folk som passer paa at du ikke kommer noget til. Men gjør endelig al den nytte du kan.»

I et andet hjem sa en anden gut omtrent det samme og fik omtrent samme svar.

«Jeg blir ogsaa med,» sa Silas Pennypacker. «Jægere har skildret stedet som et av landets største seværdigheter, saa jeg maa se det. Tænke sig bare alle skeletterne av kjæmpeelefanter og mammutter og andre uhyrer som har ligget der i aartusener.»

Et dusin øvede skogsmænd drog avsted. De hadde med sig tyve hester med svære kløvsaler til husgeraad og det værdifulde salt.

Henrik og Paul var glad over at Pennypacker blev med, for i skogen var han en prægtig kamerat, fuld av viden, som han forstod at gjøre underholdende.

Det var deilig veir den morgenen de drog avsted, og hele byen var paa benene for at se avreisen. Det var ogsaa et vakkert syn — hestene med næsen i veiret for at suge ind duften fra vildmarken, og mændene like ivrige, hver med sin lange Kentucky rifle over skulderen, klædd i jagtvams av dyreskind, hvis brokede frynser naadde til knærne, og til dem

leggings av dyreskind og mokasiner brodert med mangefarvede perler. Det gav et livlig billede av det nye vesten, saa ungt og allikevel sterkt og fuldt av liv, av den lille sæden som skulde vokse til et stort træ.

Ved skogbrynet stoppet de alle og vinket et sidste farvel.

«Er du ikke glad vi blev med,» hvisket Henrik.

«Det er sikkert,» svarte Paul.

Solen steg, og varmen tiltok, men folkene saktnet ikke farten, før de ved middagstid kom til en liten bæk. Der blev hestene tjoret i skygen av et træ, hvor der var rikelig friskt ungt græs, og saa tændte mændene et litet baal ved bækken.

«La os ikke gjøre det saa stort at nogen opdager det,» sa Ross, troppens leder. «Der findes neppe en indianer søndenfor Ohio, men vil man være sikker paa ikke at fanges i en fælde, maa man holde hodet godt unda.»

«Aldeles rigtig,» sa skolemesteren. «Uimotsigelig rigtig.»

Ross smilte fornøiet.

Paul og Henrik sanket sammen det meste av veden og bygget baalet, og saa tændte Ross og Sol det. De lot det bare ulme, men det gav saa meget varme at kjøtt, maisbrød og kaffe snart var færdig, og guttene spiste med glupende appetit.

Pennypacker støttet sig dovent mot en ekegren.

«Her er vidunderlig,» sa han. «Tænke sig til, at vi er de første hvite, som lærer landet at kjende.»

«Er alle mætte, saa maa vi videre,» sa Ross.

«Hjemme trænger de salt, saa vi har ingen tid at spilde.»

Saa marscherte de videre, en efter en, paa india=nervis. Ut paa eftermiddagen foreslog Ross, at Pennypacker og guttene skulde ride. Henrik und=slog sig først, men da begge de andre straks tok imot det, skiftet han sind. Han vilde nødig at Paul skulde føle sig underlegen.

Slik drog de nordover med Ross i spidsen og Sol som sidstemand — begge vogtende paa hver be=vægelse og lyttende til hver lyd, men de saa og hørte intet uvanlig. De vilde stammer fra syd og nord maatte ha skræmt hverandre væk fra Kentucky.

Snart kom de til en elv som var for dyp til at vade, og alle klædde av sig og svømmet over, und=tagen Pennypacker.

«Min alder og stilling forbyr mig det,» sa han. «Jeg blir paa hesten.»

Han red paa den største av pakhestene, og da det sterke dyret la paa svøm, løftet han benene i høide med dyrets hals, og kom over uten at bli vaat. Ingen misundte ham den makelige overfart, for en skolemester var høit anset blandt de første nybyggere, og de vilde ha fundet det upassende og under hans værdighet, om han hadde svømmet over elven.

Henrik og Paul vilde ikke for nogen pris ha und=været svømmeturen. Den forfrisket dem slik, at de ikke steg tilhest igjen, men gik avsted med samme fart som de andre. Veien førte nu gjennem trakter hvor selv indianerne sjelden kom, det var tydelig at merke paa massen av vildt. Daadyr tittet frem fra

hvert krat, elger trampet forbi, engang kom endog en bjørn labbende og et par ganger flygtet bøflerne gryntende for dem.

«Paa prærierne i vest skal man se millioner av slike dyr,» sa Pennypacker.

«Ja, saa sier indianerne,» svarte Ross.

Litt før solnedgang stanset de, og Ross sa, han vilde skyte en hjort for at spare paa det tørrede kjøttet de hadde med.

«Bli med, saa kan de andre slaa leir imens,» sa han til Henrik.

Gutten rødmet av stolthet og glæde, og tok riflen og skyndte sig efter Ross ind i skogen. Han snakket ikke og satte mokkasinen forsigtig i bakken, saa den ikke støiet og ikke raslet i krattet hvor han gik, og Ross saa anerkjendende paa ham.

«Født til skogmand,» tænkte han.

Et par kilometer fra leiren stanset de paa en bergknabb, tæt dækket av skog og krat, og saa ned i dalen, hvor en hjorteflok græsset. Vinden blaaste fra dyrene, saa de ante ingen fare.

«Knip den som staar der til høire,» hvisket Ross i øret paa Henrik.

Henrik løftet riflen uten et ord og tok sikkert sigte. Der kom ingen jagtskjælven over ham nu, og da skuddet knaldet, hoppet dyret i veiret og faldt saa død til jorden. Ross skar det op og tømte det, og med Henriks hjælp gik det saa fort, at de kom tilbake til leiren, netop som baalet var tændt og alt rede til at ta imot dem.

Henrik og Paul spiste med glupende appetit og

la sig saa til at sove, og vaaknet først da Ross kaldte til frokost næste morgen.

Et par dage senere naadde de frem til Big Bone Lick. De nærmet sig forsigtig, for de frygtet at en fiendtlig stamme kunde være der i samme erend som de.

Ved kilden saa Henrik sig forbauset om. Det skolemesteren og Paul hadde fortalt, var sandt. Maal efter maal av den sumpede grund var dækket av svære knokler, og under dem laa endnu større. Henrik løftet op nogen og satte dem paa ende, og de var høiere end han. De største kunde han ikke engang løfte.

«Kjæmpeelefant, mammut og andre dyr, jeg ikke kjender,» sa Pennypacker fornøiet. «Henrik, her ser vi levninger av dyr som er døde for millioner av aar siden, kanske dræpt i kamp om saltvandet. Der findes neppe noget lignende i hele verden.»

De par første dagene var Pennypacker saa optat av knoklerne og saltkilderne, at han ikke hjalp med tilvirkningen av saltet.

«Jeg kan forstaa at dyrene trænger salt og kommer hit for at faa det,» sa Henrik. «Men det er underlig at saltvandet kommer frem fra jorden her, hundreder av mil fra sjøen.»

«Det er sjøen selv som kommer op her,» sa skolemesteren. «For hundrede, millioner aar siden, længe før den tid vi kjender, dækket sjøen hele denne del av jorden. Da den trak bort, eller jorden hævet sig, blev saltvandet igjen i underjordiske beholdere, og naar det regner, trykkes saltvandet mot overflaten, og

derav kommer disse saltvandsopkommene. Denne forklaringen er ihvertfald sandsynlig og likesaa god som nogen anden.»

Men de fleste av folkene brød sig ikke om at forske efter grundene, de nøiet sig med at benytte vand og knokler bedst mulig. Nogen av knoklerne brukte de til stativ for kjelene sine, og av andre laget de makelige stoler,

Det gik fort at dampe ut saltet. Grytene kokte stadig, og sæk efter sæk blev fyldt med den kostelige vare. Om natten kom dyrene til kilden efter salt, og folkene forulempet dem sjelden. Bare naar der trængtes kjøtt, blev en hjort skutt. En nat laa Paul og Henrik vaakne og saa to bøfler slaas om den bedste pladsen ved kilden.

Ross og Sol arbeidet ikke meget med saltet, de drev paa med speiderturer rundt i skogen for at hindre at fiender uventet faldt over dem.

Henrik fik stundom være med paa disse turene, og første gang beklaget han Paul som maatte være hjemme. Men da speiderne kom tilbake, fandt de Paul og læreren optat med at passe i hverandre forskjellige knokler og sætte sammen et av fortidens dyr. Dette arbeide interesserte Paul langt mere end speidingen.

Selv da natten faldt paa, og alle de andre sat samlet rundt baalet, fortsatte Paul og læreren sit arbeide med den kjæmpeskikkelsen de laget av knokler støttet av stokker som var bundet sammen av vidjer.

Sol og Henrik sat ved baalet, og idet Sol puttet et saftig stykke dyrekjøtt i munden, sa han:

«Nogen mennesker gjør sig en masse bry. Jeg forstaar ikke at de gidder mase med en haug gamle knokler, mens det deiligste kjøtt bare venter paa at bli spist.»

I det samme faldt det forhistoriske dyret sammen, og læreren sa ærgerlig:

«Det nytter ikke. Jeg faar det ikke til her ute i vildmarken.»

Saa gik han bort til baalet, tok et stykke kjøtt og spiste begjærlig. Kjøttet var saftig og mørt, og et tilfreds uttryk stjal sig over ansigtet hans.

«Det er vanskelig at dyrke videnskapen her ute,» sa han, «men man faar en velsignet matlyst, og det er ogsaa noget.»

Om aftenen sa Ross, at nu hadde de saa meget salt som hestene kunde bære, saa det var bedst at de næste dag skyndte sig hjem. En halv time senere sov alle uten vakten.

Kapitel VIII.

DEN VILDE KALKUNS KAKLEN.

Henrik hadde været saa flink paa den første speiderturen, at Ross ogsaa tok ham med dagen efter.

Gutten opdaget snart, at førerens ansigt var alvorligere end vanlig; men han var for klok til at spørre om grunden. Da de i nogen timer hadde gjennemsøkt skogen, sa Ross likesom tilfældig:

«Jeg hørte kaklen av en vild kalkun inat.»

«Ja, her er masser av dem. Husker du ikke den jeg skjøt tirsdag?»

Ross tidde en stund, saa sa han:

«Jeg leter efter en bestemt kalkun som jeg hørte inat.»

«Hvorfor en bestemt, naar her findes saa mange, og hvordan vil du kjende den igjen?» buste det ut av Henrik, og saa blev han blussende rød av skam. Han, Henrik Ware, skogmanden, gjøre et slikt spørsmaal! Et bybarn vilde ha samme forstand. Ross, som hemmelig iagttok ham, saa rødmen og var fornøiet.

«Du forstaar formodentlig,» sa Ross.

«Ja,» svarte Henrik, «jeg forstaar hvorfor du leter efter den vilde kalkunen, og jeg forstaar ogsaa, hvorfor du igaaraftes sa, at vi maatte forlate saltkilderne.»

Smilet bredte sig paa speiderens ansigt. Denne eleven var den mest lovende han hadde hat. Herefter var de dobbelt forsigtige under sin lydløse gang, og overalt lette de efter spor av den vilde kalkun. Vilde kalkuner bruker at flyve, saa de ikke efterlater spor, men Henrik visste, at selv om denne ikke efterlot spor, saa fløi den ihvert fald ikke.

Tiden gik, og det var langt ut paa eftermiddagen, da Ross endelig stanset ved en bæk og pekte paa den bløte jord ved vandet. Henriks blik fulgte den lange pekefinger, og han saa fotspor.

«Vor kalkun har været her.»

Føreren nikket.

«Sandsynligvis, i hvertfald en av samme slaget. Det sporet er tre eller fire timer gammelt. Kom med, la os følge det. Tampen brænder.»

Sporene førte nedover langs bækken, og da de bøiet krattet tilside, kunde Ross følge dem i den bløte mulden. En kilometer længere fremme var flere spor, tydelig efter mange mænd, kanske et dusin.

«De er nok netop kommet over Ohio, ellers hadde vi ikke faat samle salt alle disse dagene saa fredelig som om der ikke fandtes en indianer i verden.»

Henrik pustet tungt. Likesom alle andre som vover sig ut i vesten, hadde han ventet en dag at bli utsat for farer og overfald av indianere, men det var

bare en fremtidstanke. Selv da han drog nordover til Big Bone Lick, stod det for ham som noget meget fjernt, nu var det kanske ikke langt borte. Han skalv, men ikke av frygt. Naturen hadde git ham et fond av mod, da den dannet ham til det primitive menneske han var.

«Traa lettere end du nogen gang har traatt,» sa Ross, «bøi dig ned og følg mig. Men la det ikke rasle i en eneste gren eller et blad som du gaar forbi.»

Han talte i en skarp, myndig tone, og Henrik forstod, at han trodde fienden var nær. Gutten hadde ikke behøvet denne paamindelsen, urmennesket var vaaknet i ham, og dypt bøiet, med riflen i haanden færdig til skud, fulgte han saa lydløst efter, at Ross vendte sig om for at se om han var med, og ved synet av gutten smilte han tilfreds.

De fortsatte slik omtrent en kilometer, og saa kastet føreren sig ned paa en bakkekam dækket av tæt krat. «Se,» sa han og pekte med en lang finger.

Henrik saa mellem buskene, og for anden gang i sit liv saa han en bande med røde mænd. Og mens hans saa, stivnet blodet i aarene hans. Omtrent tredve stykker sat om et litet baal, hyllet i røde og blaa uldtepper og med riflen i haanden. Ansigtene deres var avskylige i sin krigsmaling, og det stive, sorte haaret deres stak op i en tust paa den bare skallen.

«Kanske de ikke vet at vore mænd er ved kilden,» sa Ross. «Og hvis de vet det, tror de vel at

vi ikke venter dem, og planlægger et overfald til natten.»

Henrik syntes dette lød sandsynlig, men han sa ikke noget. Det passet sig ikke for ham at komme med forslag til en som kjendte vildmarken saa meget bedre.

«Klokken kan ikke være mere end to,» hvisket Ross, «og de angriper neppe før midnat. Det gir os ti timers forsprang. Henrik, Gud er med os. Kom.»

Han listet væk gjennem buskene, og Henrik fulgte. Et stykke fra indianerne øket de farten, og en halv time efter var de ved Big Bone Lick.

«La dem læsse paa saltet straks,» sa Ross til Sol. «Vi maa hjem igjen fortere end fortest.»

Sol saa spørgende paa ham, og Ross nikket, og saa gav Sol sig til at arbeide som aldrig før, og de andre fulgte hans eksempel. Til skolemesteren hvisket Ross det ene ordet — shawnesere — og Henrik fortalte Paul hurtig hvad de hadde set.

Heldigvis var alt saltet pakket, og de læsset det fort paa hestene, og paa litt mindre end en halv time var de alt rede til flugt. Denne gang førte Sol kolonnen, mens Ross gik bakerst med hver nerve spændt og lyttende til hver lyd.

Læreren saa bedrøvet paa de elskede knokler og vendte saa taalmodig ansigtet sydover.

«Henrik,» hvisket Paul, halvt angst og halvt fornøiet. «Saa du dem virkelig?»

«Ja,» svarte Henrik, «tyve eller flere av dem, og en hæslig bande var det. Vi kunde vel slaa dem,

hvis det kom til kamp, skjønt de er treganger saa mange som vi, og kjender skogen bedre end os, og vi maa redde saltet.»

Han sukket. Han likte ikke rigtig at flygte, selv for treganger saa mange fiender.

Mændene førte de tungt belæssede hester — ingen kunde ride før det var ganske nødvendig — og slik drog de sydover som de var kommet, en efter en paa indianervis. Henrik saa sig om og opdaget intet som tydet paa fare. Skogen laa like vakker som før, og det syntes utrolig at der skulde findes mænd som tragtet efter andres blod. Men han hadde set noget han aldrig kunde glemme — en kreds av grusomme malede ansigter om et litet baal.

«Tror du, de følger efter os, Henrik?» spurte Paul.

«Jeg vet ikke, men de er trolige til det.»

«Og hvis de tar os igjen, blir der kamp?»

«Naturligvis.»

Henrik saa at Paul bleknet, men læben hans skalv ikke, og Henrik beundret hans beherskelse.

Saa gik de videre i taushet. Solen bakte, og Pennypacker begyndte at gjespe. Ross opdaget det straks.

«De faar sætte Dem paa den svære gampen der. Den orker baade Dem og saltet,» sa han.

«Hvad! Skulde jeg ride, naar alle andre gaar!» utbrøt Pennypacker forarget.

«De er den eneste læreren vi har, og vi kan ikke undvære Dem,» sa Ross.

Pennypacker saa paa ham, men der var intet som tydet paa at han gjorde nar.

«Hop op,» fortsatte Ross, «vi har ikke tid til talemaater.»

Pennypacker gav sig sukkende og hoppet let til hest, og vel tilsæte var han glad over byttet. Paul og et par andre maatte senere ty til hesteryggen, men Henrik fortsatte til fots med lange elastiske skridt uten tegn til træthet. Ross saa ofte paa ham og smilte opmuntrende, uten at by ham at ride.

Solen begyndte at synke, tusmørket bredte sig, og saa kom natten. Ross kommanderte holdt, og i skyggen av trærne satte de sig tæt sammen og hvilte de trætte lemmerne, mens de spiste sin aftensmat. In=tet baal blev tændt, og de talte ganske lavt sammen.

Pennypacker var svært misfornøiet. Han likte ikke denne hastige flugt.

«Det passer ikke for hvite mænd at flygte for en underordnet race,» sa han.

«Det er kanske ikke passende, men det er det tryggeste,» svarte Ross.

«Vi er nu naadd saa langt, at vi kan være i ro i nat,» fortsatte læreren. «Vi har ikke set tegn til forfølgelse.»

«De kjender ikke de røde krigeres natur,» svarte Ross, høflig, men bestemt. «Naar de gjør mindst støi, er de aller farligst. Jeg er sikker paa, at de opdaget sporene vore kort efter at vi hadde forlatt Big Bone Lick.»

Det var avgjørende. De hvilte en times tid, og saa stille var de, at hestenes skrapen var den eneste

lyden som hørtes. Saa drog de videre, dennegang ikke saa hurtig, fordi natten var mørk, og de maatte gjøre mindst mulig støi.

Paul listet frem til Henrik.

«Tror du vi skal gaa hele natten?» spurte han. «Mon ikke Pennypacker hadde ret som sa, at vi var utenfor fare.»

«Nei, skolemesteren hadde uret,» svarte Henrik. «Tom Ross vet mere om skogen og livet der end skolemesteren nogengang lærer, selv om han lever i tusen aar. Enhver skal holde sig til det han forstaar, og dette forstaar Ross.»

Paul sa ikke mere, og han og Henrik holdt sammen resten av natten, naar ikke en av dem red da, for selv Henrik maatte av og til ride nu. To ganger vadet de over smaa elver og engang over en stor en, hvor de maatte passe nøie paa at saltet ikke blev vaatt.

Midt paa natten hørte guttene et svakt, fjernt hyl. Det lød som om det kom langt bak fra litt til høire, et par minutter efter hørtes et lignende hyl, ogsaa langt borte men denne gang til venstre. Henrik og Paul skalv, denne lave klagende lyd lød truende i nattens stilhet.

«Det er ulveglam,» sa Paul.

«Og broren svarte,» sa Henrik.

Sol var like bak dem, og de hørte ham le, en lav, spydig latter. Paul snudde sig, ærgerlig.

«Var det kanske ikke en ulv — og en ulv som svarte?» spurte han.

«Jo en ulv og en ulv som svarte,» haanlo Sol,

«men de hadde bare fire ben sammen. Det var shawnesernes signal, og de er like i hælene paa os, som Ross sa. Det var et held, at vi ikke blev natten over ved bækken.»

Paul bleknet igjen, men som vanlig kom modet hans snart tilbake.

«Tak Gud, det snart er lyst,» mumlet han, «da kan vi idetmindste se dem.»

Svakt og langt bortefra, men like truende hørtes ulveglammet igjen, først fra høire, saa fra venstre. Henrik saa at Ross og Sol lyttet intenst, mens Pennypacker tydelig ikke forstod noget. Han hadde ikke hørt Sols ord.

«Det later som vi forfølges av ulver, ikke av krigere,» sa han. «Vi er da talrike nok til at slaa en braate av slike feige firføttede angripere.»

«Dette er ikke ulver, hr. Pennypacker,» sa Henrik, «det er shawnesere, som signaliserer til hverandre.»

«Hvorfor ialverden bruker de da ikke sit eget sprog?» utbrøt læreren ærgerlig.

Henrik kunde ikke la være at smile, men han snudde hodet for ikke at krænke læreren.

Det begyndte at lysne av dag. Henrik saa paa den lille skare mænd, og skjønte hvilken fare de var utsat for.

Ross gav stoppesignal, og igjen spiste de litt kold mat. Mens de andre sat paa faldne træstammer eller lænet sig mot grener, hvisket Ross og Sol sammen, tydelig svært alvorlige. Ross vendte sig saa om og sa høitidelig:

«Dere hørte alle ulveglammet nylig, og dere vet vel alle at det ikke kom fra nogen virkelig ulv, men fra shawneserne paa jagt efter os. Vi har gaat fort, men de gaar fortere, og ved middagstid støter vi sammen til kamp.»

Skolemesterens øine videt sig i forbauselse.

«Tror du virkelig at de tar os igjen?»

«Det er sikkert de gjør,» svarte Ross. «De er bedre trænet end vi, og de har ingen oppakning som sinker dem.»

Pennypacker sa ikke mere, men han trykket læberne fast sammen, og øinene hans straalte, han var like saa oplagt til kamp som de andre.

Ross og Sol talte atter sammen, og saa sa Ross:

«Vi er enige om, at vi maa være uthvilt til kampen kommer, og at kampen bør staa paa den bedste plads, vi kan finde.»

Alle mændene nikket. De var trætte av at flygte, og da Ross næste gang kommanderte holdt, stanset de øieblikkelig. Ross og Sol saa sig undersøkende omkring, og saa smilte de begge fornøiet. Foran dem laa en høide, skarpt avskaaret til tre sider og med en brat og vanskelig adkomst paa den fjerde.

«Vi kunde ikke finde en bedre plads,» sa Ross saa høit at alle kunde høre det «Det ser ut som en fæstning, netop laget for os.»

«Men der findes ingen retrætlinje,» sa skolemesteren.

«Det hadde vi inat, og i hele dag har vi fulgt den,» svarte Ross. «Nu maa vi stanse og slaas og bli av med disse fyrene.»

«Og redde saltet vort,» sa skolelæreren.

«Naturligvis,» sa Ross. «Vi gir ikke slip paa det vi har arbeidet saa strengt for at faa.»

Saa begyndte de hurtig opstigningen. Toppen var heldigvis dækket av trær, og under dem bandt de hestene.

«Nu losser vi saltet av, og lager et brystvern av det,» sa Ross med skyggen av et smil. «De kan skyte paa saltet vort saa længe de lyster, naar de bare ikke træffer os.»

Saltsækkene blev lagt paa de mest utsatte punkter, og saa drog de sammen træstammer og kvister til utbedring av brystvernet. Siden satte de sig ned for at vente, en haard prøve for mændene, og endnu værre for guttene.

To av mændene voktet hestene og passet paa at ingen faldt over dem bakfra, og resten av folkene laa bak saltsækkene.

Solen steg høiere, og dens straaler faldt paa hvite mænd, sammenkrøpne bak et enkelt brystvern, og andre faldt paa røde krigere, som lydløst krøp fra træ til træ, med øine glødende av kamplyst.

Men Paul og Henrik saa intet og hørte bare kameraternes pusten. De fingret ved riflerne sine og stirret mellem sækkene ned i skogen, hvor der ikke vistes spor av fiender. Henrik saa fra træ til træ, men opdaget ikke den mindste bevægelse, og trodde næsten at Ross og Sol hadde tat feil, og at krigerne hadde opgit forfølgelsen. Han saa paa Ross, og hans ansigt var saa spændt, saa ivrig og saa alvorlig, at Henriks haab svandt, mandens hele utseende tydet

paa slik sikker kundskap om fare, en øieblikkelig og frygtelig fare.

Endnu mens Henrik saa paa Ross, hævet denne geværet og skjøt tilsynelatende uten sigte. Et pludselig glimt fra det lange løpet, et skarpt smeld og et skrik saa frygtelig at Henrik, modig som han var, skalv i hver nerve. Skriket døde hen i en ynk, og saa kom stilheten, en dødsens stilhet saa uhyggelig, at haaret reiste sig paa guttenes hode. Henrik hadde intet set, men han skjønte hvad der var hændt.

«De er kommet, og Ross har dræpt en,» hvisket han aandeløs til Paul.

«Det hylet kunde ikke bety noget andet,» sa Paul skjælvende. «Jeg kommer til at høre det hver nat i aarevis.»

«Gid vi faar anledning til at høre det i aarevis,» sa Henrik betydningsfuldt.

Læreren krøp nærmere guttene. Han var en modig mand, og nu i farens øieblik tænkte han først paa guttene. Det var en av hans pligter at bringe dem uskadt hjem.

«Lig ned, gutter,» sa han og la haanden paa Henriks skulder, «blotstil dere ikke. Først naar alt andet glipper, skal dere ta fat».

«Vi skal gjøre vort bedste,» svarte Henrik litt mut.

Han likte ikke tanken paa, at han ikke kunde gjøre en mands arbeide, og Pennypacker, som forstod han hadde saaret ham, sa ikke mere.

En ildevarslende taushet fulgte paa krigerens dødsskrik. Henrik saa atter mot skogen, og skjønt han

intet kunde opdage, lot han sig ikke narre. Han visste at fienden var der, endnu blodtørstigere end før.

Mere end en time gik, og saa var skogen pludselig fuld av liv. Der blev skutt fra mange kanter, de korte skarpe smeld gik over til drøn, pipende kuler for ind i saltsækkene, og over støien hørtes shawnesernes krigsrop.

Den uhyggelige støi, og krigernes vilde skrik fik Henrik og Paul til at skjælve, men de behersket sin frygt og blev liggende bak sækkene, færdige til at gjøre sin pligt.

«Ta det med ro,» sa Ross med skarp, klar stemme, saa hvert ord hørtes gjennem støien. «Skyt ikke før dere ser tydelig den dere vil skyte, og sigt godt.»

Henrik kunde nu skjelne utydelige skikkelser som sprang fra træ til træ, og altid kom nærmere. Han vilde skyte, hver gang en skikkelse viste sig for atter at forsvinde i skyggen, men Ross' ord holdt ham tilbake. Fingeren hvilte paa avtrækkeren, og rundt om ham lød skud. Ross og Sol sigtet omhyggelig, og skjøt og ladde geværet paany med utrolig fart, og mange av de andre gjorde det samme. Kuler traf stammer og grener og forsvandt i saltsækkene, men Henrik kunde ikke opdage at nogen var saaret.

Pludselig saa han en mørk skikkelse liste fra et træ til et andet, og avstanden mellem trærne var saa lang, at han fik tid til at ta godt sigte paa et hæslig malet bryst. Han trak av og lukket uvilkaarlig øinene — han var jæger, men hadde aldrig jaget mennesker før. Da han saa op, saa han en flek paa jorden og grøsset til trods for at kampen gjaldt livet. Paul, som hadde

svakere nerver, fyrte paa slump. Tilsidst reiste han sig op, men blev øieblikkelig dradd til jorden igjen.

«Paul,» sa læreren rasende, «hvis du utsætter dig for slik fare en gang til, lægger jeg dig over knæet mit og gir dig en ordentlig dragt pryl, som du skal huske hele dit liv.»

Læreren mente sin trusel, og Paul reiste sig ikke oftere. Henrik skjøt en gang til og endnu en tredje gang, og støien tok til, for saa pludselig at stanse. Vinden blaaste bort røken, nogen faa mørke kropper laa paa jorden, men ikke en lyd hørtes, og ingen skikkelser bevæget sig.

Kapitel IX.

REDNINGEN.

Henrik og Paul stirret og stirret, men de saa bare de mørke uhyggelige kroppene paa jorden, og hørte igjen vinden som blaaste mellem trærne. Den vilde hær var forsvundet, og de mørke kroppene kunde tages for stener eller trækubber.

«Vi har slaat dem, og ingen av vore har faat mere end en skramme,» jublet Sol.

«Det er sandt,» sa Ross og saa sig omkring. «Takket være fæstningen gik det godt. Hvordan staar det til, gutter?»

«Bare bra, men jeg tilstaar, at jeg var ordentlig ræd,» sa Paul ærlig. «Men vi er ikke saaret, er vi vel, Henrik?»

«Tak Gud,» mumlet skolelæreren, og sa saa vendt mot Ross: «Nu faar vi vel være i fred?»

Ross rystet paa hodet.

«Gid jeg kunde love det,» svarte han. «Vi har dræpt fire av dem, og shawneserne liker likesaalitt som andre indianere at angripe folk som er skjult bak et brystvern. De vil neppe prøve det igjen,

men de vil snart forsøke andre maater. Vi maa passe nøie paa, for de er nogen sluasser.»

Ross, som var en klok fører, gav folkene mat, og raadet dem til at bli liggende, mens de spiste. Et par skud blev fyret fra skogen, men kulene hvislet over hodene deres uten at gjøre skade. For øieblikket var de sikre. Men Ross ængstet sig for fremtiden, særlig for natten, for da kunde angriperne nærme sig, dækket av mørket. Henrik var klok nok til at forstaa faren, og undret paa, hvordan de burde møte den. Da saa han Ross stirre mot himlen, og ved at følge hans blik opdaget han, at den hadde skiftet lød, og han merket ogsaa at luften var anderledes.

Krudtrøken drev væk og lyset mindsket, endda det var midt paa lyse dagen. Skyerne samlet sig mørke og truende, og luften føltes kold og skarp, og pludselig kom et lyn, fulgt av kraftig torden.

«Det blir nok et ordentlig uveir,» sa Sol.

«Ja,» svarte Ross, «og det redder os kanske. Pas paa at holde krudtet tørt, gutter.»

Krudtet laa sikkert nok i hornene, og saltet kunde heller ikke ta skade, for det laa stuvet i sækker av dyreskind.

«En mand har fundet en kløft, hvor vi kan føre hestene ned, men det er bedst vi venter litt,» fortsatte han.

Henrik og Paul stirret betat paa uveiret. De hadde aldrig oplevet de storme som stundom herjer Missisippidalen. Nu kom en i al sin vælde, og skogen bøiet sig under den.

«Lig ned,» ropte Ross.

Alle adlød, undtagen de karene som passet de forskræmte hestene. Vinden hylte, og grener, ja selv hele stammer knak og faldt brakende til jorden, og træstykker fløi over hodene deres, men heldigvis blev ingen saaret. Orkanen raste ikke længe, og efter den kom skyldregnet.

«Nu avsted, gutter,» ropte Ross. «Shawneserne har søkt ly for uveiret, saa nu opdager de os ikke. Op med saltsækkene.»

I utrolig kort tid var saltet lasset paa, og de stræ⸗vet nedover den bratte, farlige kløften. Henrik, Paul og læreren holdt hverandre i haanden for at støtte hverandre i belgmørket, og Ross og Sol maatte ha katteøine, som kunde finde vei.

«For ti aar siden drømte jeg ikke om, at jeg skulde være med paa slikt,» mumlet Pennypacker.

Henrik hørte hvad han sa, og skjønte at læreren var stolt over sin maate at ta det paa. Henrik var ogsaa fornøiet med sig selv, skjønt han ikke kunde negte, han var ræd.

Efter mange vanskeligheter og farer naadde de tilsidst dalbunden, og saa skyndte de sig over et forholdsvis flatt stykke, hvor der var litet underskog og faa faldne trær. De holdt tæt sammen, og Ross gik som vanlig i spidsen, mens Sol var bakerst. Stun⸗dom ropte de op alle mand for at passe at ingen forsvandt, men ellers blev der bare hvisket.

Mørket og regnet varte en times tid, saa lettet det, og saltsøkerne aandet friere. De hadde klart

sig udmerket, ingen saar, bare et par rifter i huden. Ross gav ordre til at stanse.

«Shawneserne forfølger os neppe,» sa han. «Vi har lært dem, at vi ikke er lette at knække, saa de vil sikkert ikke ofre flere tænder paa os, især efter den overhalingen stormen gav dem.»

«Tænk at vi kom unda og fik med alt saltet,» sa læreren.

Snart kom mørket, og Ross og Sol var saa sikre paa at de ikke skulde bli angrepet igjen, at de lot folkene tænde et baal. For sikkerhets skyld la de det midt paa en aapen plads, hvor de ikke kunde overraskes.

Det var ikke let at faa det tændt, men det lykkedes tilsidst med flint, staal og nogen tørre pinder, spikket av undersiden av en falden stamme. Da det var vel i brand, hopet de kvister paa det, og aldrig har varme været mere velkommen.

Først nu skjønte guttene hvor vaate og kolde de var. De tok av klærne litt efter litt, og tørret dem ved ilden, og tilsidst følte de sig varme og tørre.

«Slike slaaskjæmper som dere trænger vel mat,» spøkte Ross. «Jeg har hørt, at romerne spiste sig ordentlig mætte, naar de hadde slaat kartager og makedoner, for straks at være rede til ny kamp.»

«Om vi trænger mat! Prøv bare,» jublet guttene. Den overstandne fare og varmen, som paany strømmet gjennem kroppen, gjorde dem kaate som unge foler, og de for paa hverandre og brøtes, saa de nær hadde faldt i baalet. De spiste kjøtt som om de hadde sultet i dagevis, og la sig saa til at sove.

«De greide sig fint,» sa Ross til Pennypackker.

«Det er visst,» svarte læreren. «Jeg tilstaar der var stunder idag, da kundskap fra bøker syntes fuldstændig unyttig.»

Ross smilte litt, saa blev ansigtet hans igjen alvorlig.

«Det er slikt vi oplever her ute,» sa han. «Hvert nybyg maa ha en trængselstid.»

Hele natten blev der holdt vakt, men der var intet tegn til et nyt angrep. Ross hadde beregnet rigtig, da han forutsaa at shawneserne ikke vilde vove sig videre, og næste dag fortsattes reisen i deilig solskin.

Indianerne plaget dem ikke mere, men allikevel var turen ikke fareløs. Elvene var flommet over efter vaarregnet, og det var brysomt at faa saltet tørt over. Engang rev strømmen Paul med sig, men Henrik fik tak i ham og holdt ham til der kom hjælp.

De drog gjennem en trakt som siden er kjendt som Kentuckys have. Dengang var den dækket av prægtig skog og krat som de maatte bryte vei gjennem. Der var fuldt av liv, ekorn skravlet i trætoppene, daadyr sværmet overalt, og bøfler græsset i hver lysning.

«Det er klart at indianerne vægrer sig ved at gi op slike jagtfelter,» sa læreren, «men trods al sit mod og sin kamplyst blir de nødt til det.»

En solrik morgen nærmet de sig Warebyen, uskadte, velfødde og med alt saltet i behold.

Paul glædet sig, men Henrik forlot nødig vild=

marken. Han hadde atter prøvet skoglivet, og han likte det.

Pennypacker var synlig fornøiet. Vildmarken tiltalte ham paa en maate, men han ansaa sig utelukkende som en fredens mand, og Warebyen var blit hans hjem.

«Jeg har prøvet kampen mot de vilde, og jeg kan skryte av det, som grækerne i Homer skrøt av sine oplevelser. Men en gang er nok. Jeg er en fredens mand og noget tilaars, og jeg foretrækker kundskapens vaaben for krigens.»

«Men De kjæmpet tappert, da det var nødvendig, skolemester,» sa Ross.

Pennypacker rystet paa hodet.

«Da det var nødvendig, ja, men det skal ikke mere bli nødvendig.»

Ross smilte. Han visste at skolemesteren hørte til de tapreste.

Nu var de like ved hjemmet. Fra høiden saa de en tynd blaa røksøile hæve sig og bre sig over skogen.

«Den kommer fra Warebyens piper,» sa Ross. «Der er sikkert alt i orden. Den røken ser saa rolig ut, som om intet var hændt.»

De skyndte sig videre, for pludselig at høre jubelrop fra skogen og se to mænd komme løpende, og saa blev de ført i triumf til Warebyen.

Henriks mor omfavnet ham, og faren gav ham et varmt haandtryk. Paul blev slukt av sin familie, og hele byen gjenlød av latter og velkomstord, som

blev end hjerteligere, da læreren fortalte om den fare de hadde utstaat.

Om aftenen, da de sat samlet om ilden i Wares hytte, maatte Henrik gjenta historien om saltlagningen og shawnesernes overfald. Da han fortalte om kampen og stormen, lyste øinene hans, saa fru Ware, som iagttok ham, halvt stolt, halvt forfærdet skjønte, at hun var mor til en jæger og kriger.

Kapitel X.

HULESTØVET.

Fortællingen om shawnesernes overfald forfærdet mændene i Wareville, og de gamle holdt mange møter for at tale om hvad der burde gjøres.

Resultatet var at de forsterket palissaderne og talte op forraadet av ammunition. De fandt at de hadde rikelig nok av bly, men litet krudt. En ny forsyning, som var ventet med nogen nybyggere, var uteblit, og lederene blev endnu alvorligere, da de saa hvor forraadet var svundet ind, og undret paa, hvordan det kunde økes. Da var det at Pennypacker kom med et forslag som viste at kundskap er magt selv i vildmarken.

«Dere husker vel at nogen av vore jægere har fortalt om store huler i sydvest,» sa han til Ware, Upton og andre av byens ledende mænd. «Fra de hulene har de bragt med sig vidunderlig stalaktit og stalagmit sammen med støv fra bunden. I dette støvet findes rikelig salpeterjord. Av salpeterjorden utvindes egte salpeter, og av salpeter lages krudt. Vi behøver ikke hente krudt fra Virginia, vi kan selv lage det i Kentucky.»

«Tror De virkelig det, Pennypacker?» spurte Ware tvilende.

«Tror det! Jeg vet det,» svarte skolemesteren. «Hvordan kunde jeg være lærer, hvis jeg ikke visste saa meget? Selv om De tviler, saa lønner det da forsøket. Krudt er nødvendig i dette vilde landet.»

«Det er sandt, ganske sandt,» sa Ware med eftertryk. «Uten det er vi hjælpeløse overfor indianerne. Hvis De har ret i at kulestøvet indeholder salpeter, er resten en let sak.»

«Det indeholder salpeter, og resten blir let!»

«Da maa De hente det. Ross og Sol og flere væbnede mænd skal følge Dem, for vi kan ikke utsætte os for at miste nogen av dere.»

«Der er sikkert ingen fare for angrep av de indfødte,» sa Pennypacker. «Hulene ligger langt søndenfor Warebyen, og sydindianere, som er mindre modige end nordstammerne, vover sig sikkert ikke ind i Kentucky. Jægerne sier at indianere ikke har været i de trakter i aarevis.»

«Jeg tror De har ret, men vær allikevel forsigtig,» sa Ware.

Da Henrik hørte om den nye færd, vilde han endelig være med, men forældrene, som mindtes farerne paa saltturen, hadde liten lyst paa det. Da grep Ross ind.

«Gutten passer netop til slikt,» sa han. «Han liker ikke jordarbeide, men der nede vil han gjøre god nytte, og der kommer sikkert ingen indianere.»

Det hjalp ikke at si noget mot dette, for i et nybyg maa enhver ind i det hullet hvor han passer.

Da Paul hørte at Henrik skulde med, plaget han forældrene sine, til han ogsaa fik lov. Det hjalp ham godt at Pennypacker sa, at han trængte en stu=deret mand til hjælp.

Guttene hadde glemt alle farer og al rædslen fra forrige tur, og stolte paa at de ikke skulde møte indianere denne gangen, saa de betragtet krudtfærden som en hyggelig landtur. Skogen var fuld av vildt, men de skjøt bare det de trængte til mat, for Ross sa, at man handlet mot Guds vilje, hvis man skjøt dyr, bare for at ha fornøielsen av jagten, og saa lot dem ligge og raatne i skogen.

Efter en kort marsch vadet de over en elv og kom saa ut av skogen og ind paa en svær aapen slette, som Henrik trodde var en av de store præ=rier. Men Ross undersøkte grunden nøie, og sa at der var skoggrund, og at indianerne formodentlig hadde brændt av skogen for at skaffe græsganger til storvildtet. Enten han hadde ret eller ikke, saa var der ihvertfald rikelig med storvildt, og Henrik saa for første gang svære bøffelhjorder, ja en som endog var paa over hundrede dyr.

De saa dem bare flygtig, mens de hastet frem=over, ført av Jim Hart, som hadde jaget nogen maa=neder nær krudthulene.

«Der er visst huler over mesteparten av Kentucky,» sa han, «men paa de kanter er de størst.»

«Deri har du ret,» sa skolemesteren. «Landet har fjeldgrund til et par tusen meters dybde, og ved geologiske forvitringer er der blit huler paa kryds og tvers som i en stor bikube.»

«Jeg er sikker nok paa hulene,» sa Ross, «men det jeg ønsker at vite, er om der findes salpeterjord.»

«Vi vil finde masser av den,» svarte skolemesteren. «Den prøven, jeg saa, var fuld av salpeterjord, og naar vi utluter den i baljene vore, faar vi egte salpeter, som vi kan lage krudt av.»

«Og som vi ikke kan undvære,» sa Henrik.

De forlot sletten og kom ind i en trakt, med skarpe kantede høider med smaa dalfører iblandt, dækket av skog.

Hart pekte paa mange store huller langs høiderne, som han sa var indgang til hulene.

«Men den store hulen, hvor jeg fandt salpeterstøv, er længere borte,» sa han.

De kom dit han mente just som tusmørket faldt paa. Et hul av mandshøide, i bunden av en trang dal, førte dypt ind i berget. Henrik og Paul saa nyfikent ind i den mørke aapningen, og grøsset litt ved tanken paa at de skulde derind og være under jorden i længere tid. Det var mørket som skræmte dem, ikke frygten for det ukjendte.

Men den aftenen gik ingen derind, endda natten ikke gjorde det mørkere end vanlig i hulen. De slog leir, for alle hestene med tilstrækkelig voktere skulde bli utenfor. Dalen var fuld av græs, og i den ene enden var et opkomme hvor de kunde faa drikke.

Efter at ha tjoret hestene, tændte de et baal ved hulens indgang, og satte sig ned for at koke, spise, hvile og snakke.

«Kan ikke luften derinde være farlig?» spurte

Ross. «Jeg har hørt at det hænder at der slike steder opstaar eksplosioner, naar man tænder ild.»

«Luften kjendtes deilig og frisk, da jeg var derinde,» sa Hart. «Den er behageligere end her, for den er jevnt kjølig.»

«Det er saa,» sa læreren eftertænksom. «Alle de huler som er opdaget i Kentucky har frisk, ren luft. Jeg kan ikke forklare grunden.»

Senere paa aftenen skar de sig fakler av oljetræ, og tidlig næste morgen drog alle ind i hulen und=tagen to mand som skulde vokte hestene. Hart, som baade var frygtløs og nyfiken, gik i spidsen. Enhver bar sin brændende fakkel, og da de var kommet litt ind i hulen, kjendtes luften kold, frisk og styrkende.

Paul og Henrik saa sig tilbake. De var nu saa dypt inde, at lyset utenfra ikke naadde dem, saa bak dem var stummende mørkt, og foran, der hvor lyset fra faklene døde væk, var samme mørke, og selv var de bare som smaa øer av lys. Men de kunde skimte at hulen fortsatte indover som et underjordisk, hvæl=vet galleri, hugget ut i klippen av kjæmper. Hen=rik løftet faklen sin mot taket, som hvælvet sig seks syv meter over ham og kastet tilbake et mangefarvet glitrende lys. Paul saa op og utbrøt henrykt:

«Det er jo et stort underjordisk slot, og vi er prinserne som bor der.»

Hart hørte Pauls begeistrede ord. «Kom hit, Paul, saa skal jeg vise dig noget,» smilte han.

Paul kom straks, og Hart svang faklen sin saa lyset faldt ind i en mørk aapning, som lignet et kapel.

«Jeg ser de svake omrids av nogen skikkelser derinde, men kan ikke se hvad det er,» sa Paul.

«Kom med ind.»

Paul gik ind, og Hart sparket forsigtig til en av skikkelserne. Paul kunde ikke undertrykke et litet skrik og rykket tilbake. Det han saa var det mørke indtørkede ansigt av en indianer som syntes tusen aar gammel.

«De andre er ogsaa indianere,» sa Hart, «men de skader os ikke. Gud vet hvor længe de har ligget her, bragt av venner for at begraves. Se paa bu=erne og pilene ved deres side. De ligner ikke dem indianerne nu bruker.»

«Den tørre luften har bevaret dem i to, tre hun=dre aar,» sa skolemesteren. «Deres klær og utrust=ning ligner ikke de indianeres, som jeg har set.»

«La dem ligge, hvor de ligger,» sa Paul.

«Naturligvis,» svarte Ross. «Det vilde bringe ulykke over os, hvis vi rørte dem.»

De gik dypere ind i hulen og fandt at den til=tok i skjønhet og størrelse. Væggene glinset i fakkel=lyset, taket hævet sig til en høi hvælvet kuppel. Fra taket hang underlige drypsten, og fra grunden skjøt de frem i likesaa rare former, og vandet dryp=pet fra sten til sten.

«Slik har det holdt paa langsommelige tider,» sa skolemesteren, «og den vanddraapen, som falder fra drypstenen i taket, danner stenen i grunden. Se her er en stol for dig, Paul. Du bør hvile litt.»

De saa en sten dannet som en stol, og Paul fandt den behagelig at sitte i. Et øieblik senere gik de

videre, mens de fæstet hele sin opmerksomhet paa støvet, som blev tykkere og tykkere. Læreren øste op en haandfuld av det og saa nøie paa det ved fakkellyset.

«Det er salpeterstøv,» utbrøt han fornøiet. «Her kan vi lage saa meget krudt vi ønsker.»

«Er De sikker, skolemester,» spurte Ross ængstelig.

«Ganske sikker,» svarte Pennypacker. «Hvis vi blev her længe nok, kunde vi lage tusen tønder krudt, sterkt nok til at dræpe elg og bøffel og in≈dianer.»

Ross pustet lettet. Han hadde hat sine tvil til det sidste, og ingen visste bedre end han, hvor meget der avhang av, at skolemesterens paastand var rigtig.

«Her ser ut til at være kilometervis av støv,» sa Ross, «og vi gjør bedst i at begynde straks med krudtlagingen.»

De gik foreløbig ikke længer, men fyldte sæk efter sæk med støv og bar det ut av hulen, hvor de tømte det i nogen baljer. Siden pøset de vand paa for at opløse salpeteret og skille jorden fra, og tilsidst dampet de bort vandet.

Den før saa øde dal var nu fuld av liv. Baal brændte stadig, og sæk efter sæk med krudt blev lagt sikkert tilside paa tørre steder. Henrik og Paul arbeidet med liv og lyst, men de gik aldrig forbi kapellet med likene uten et litet grøs.

Under hvilen undersøkte de andre deler av hu≈len. De var altid forsigtige og det var heldig, for en dag stanset Henrik pludselig med et skrik, og ikke to meter foran ham laa en brønd. Den var

rund, omtrent tre meter i diameter, og Henrik og Paul kunde ikke se bunden, da de holdt faklerne over den. Henrik hojet, og hørte et svakt ekko.

«Vi kalder den Det bundløse svelg,» sa han.

«Bundløs eller ikke, saa er det heldig at holde sig undav den,» sa Paul. «Den bringer mig til at grøsse, og jeg tror neppe, jeg vil undersøke hulen nærmere.»

De fik heller ikke flere anledninger, og det var begge vel fornøiet med. Vel var hulen vidunderlig, men solskinnet utenfor var ogsaa herlig, og saa var det jagten. Ross skulde skaffe det friske kjøttet de brukte, og Henrik hjalp ham.

Like i nærheten fløt en elv, og Paul fisket en masse deilig fisk. Ross og Sol speidet rundt om, men opdaget intet spor av indianere.

«Jeg tror ikke at nogen indianer, hverken fra nord eller syd, har været paa disse kanter i aarevis,» sa Ross.

«Heldig for os,» sa Pennypacker. «Jeg vilde ikke ønske slik en hjemtur som den fra saltkilderne.»

Ross fik ret. Krudtet blev samlet i fred, og turen hjem gik likesaa rolig. Der blev de mottat med begeistring. Nu kunde nybyggerne rolig se fremtiden imøte.

Kundskap gir magt selv i vildmarken, og nybyggerne saa op til læreren.

Kapitel XI.

VILDMARKEN DAARER.

Efter hjemkomsten la krudtfarerne gevær og øks tilside. Det store øieblik var kommet, da jorden skulde staa sin prøve. Dens frugtbarhet vilde avgjøre Warebyens skjæbne, om den skulde vokse sig stor og mægtig, eller om nybyggernes arbeide var spildt, saa de maatte søke sig andensteds hen.

Men folkene næret liten tvil. De hadde hele sit liv arbeidet paa marken, og det var ikke sandsynlig, de hadde latt sig narre, da de kom over fjeldet for at søke ny og bedre jord. De hadde set at den var sort, ved gravning hadde de fundet at den var dyp, og de visste at løv og grener aar efter aar var faldt paa den og ved sin forraadnelse hadde øket dens frugtbarhet, saa de avventet prøven med ro.

Det første som spiret var høsthveten, og hvert menneske i Warebyen, som var gammel nok til at forstaa, gik ut for at undersøke den. Ware, Upton og Pennypacker holdt synsforretning, og Pennypacker formet avgjørelsen slik:

«Planterne veier mindst en tredjedel mere end de gjør ved samme alder i Maryland og Virginia, og

vi kan trygt gaa ut fra at det samme forhold vil gjøre sig gjældende med kornet. For at være forsigtig sier jeg bare en tredjedel mere, men forskjellen er nærmere en halvdel. Warebyen kan haabe paa en høst av 22 liter pr. ar, kanske større.»

Jubelen var stor.

«Her blir et rikt land engang, naar jeg er en ældgammel kjærring,» sa Lucy.

«Landet er rikt alt nu, og det blir frygtelig længe til du blir en gammel kjærring,» svarte Henrik.

Mændene gik nu igang med brytning av ny jord til maisen, som skulde bli deres hovednæring. Arbeidet var tungt, og Henrik fik sin rikelige del av det. Plogene hadde de selv laget, de var raat tilskaaret og endte i en enkel jernspids, og jorden var fuld av røtter og træstubber, saa hver plogfure tok paa humør og kræfter.

Hele Henriks krop verket der han slet i solskinnet, og han saa med længsel mot skogen og dens skygge, og drømte om dens friske kulper, hvor sølvfiskene sprat og hjortene kom for at drikke. Han ønsket næsten, han hadde været mindre av vekst, og ikke fuldt saa sterk, saa kunde de bedre undværet ham, og han kunde tat geværet sit og søkt ut i skogen, der hvor alt gror av sig selv, og ingen behøver at arbeide uten han selv ønsker det.

Veiret var herlig. Regn og Sol vekslet, saa sæden stod udmerket. Jorden passet like godt for havebruk og maisdyrkning som for hveten, og Henrik var stolt over en maismark han hadde dyrket, hvor aksene var en halv meter lange.

Mellem vaar- og høstaannen tok Henrik en tur til Mississippi sammen med Ross, Sol, skolemesteren og Paul. Warebyen var det eneste nybygg der i trakten, alle andre laa langt mot nord eller øst. Paa andre siden Ohio levde flere indianerstammer, som var nybyggernes evige frygt. Vestenfor dem strakte svære skogstrækninger sig til langt bortenfor Mississippi, hvor man trodde der bare levde vilde dyr, og ekspeditionen var sendt ut for at undersøke det.

Hver mand i flokken bar rifle, jagtkniv og ammunition, og førte med sig tre pakhester med ammunition og mat. De ventet nok at skaffe sig mat paa veien, men hadde for sikkerhets skyld noget med.

De drog avsted tidlig en klar sommermorgen og trængte snart dypt ind i skogen.

«Naar vi kunde greie os her uten ammunition, kommer vi ikke til at lide nød nu, vi har rikelig av den,» sa Paul til Henrik.

«Lide nød!» utbrød Henrik. «Denne turen vilde jeg ikke undværet for mange penger.»

«Den blir sikkert vellykket, hvis ikke vore naboer i vest vil ha erstatning for sine slegtningers skalper,» sa skolemesteren.

Men han mente det ikke alvorlig. Han hadde liten frygt for indianerne fra det vestre Kentucky, han fandt det bare klokt at dæmpe guttenes overmod litt.

De slog leir omtrent 25 kilometer fra Warebyen i skyggen av en klippe, hvor de kokte nogen ekorn som Sol hadde skutt. Skolemesteren var kok.

«Det er almindelig tro at en bokorm er av liten

praktisk nytte i verden, og jeg vil nu motbevise denne paastand,» sa han.

Ross tændte baalet, og Henrik og Paul tok fiske-greiene sine og gik ned til en bæk nær ved for at fiske. Der var saa fuldt av ørret og anden fisk, at de snart hadde rikelig til aften, og da de kom tilbake, var ekornene færdig stekt, og ingen var længer i tvil om skolemesterens evne som kok.

Efter maaltidet gik de straks til ro, og guttene sov saa fast, at skolemesteren maatte vække dem næste morgen.

Den dag kom de gjennem en skog med uvanlig svære trær, uendelige rækker av eker og bøker, hvis kroner støtte sammen og stængte solen ute.

Vel gjennem skogen stod de foran den største prærien de endnu hadde set i Kentucky — bare hist og her saaes levninger av trær.

«Her maa ha rast flere brander,» sa Ross. «Kanske indianer-jægere har tændt paa for at drive frem vildtet.»

Paa prærien vrimlet der av dyr. Græsset var overalt friskt, grønt og tæt, og fra en høide saa opdagerne bøfler, elger og almindelige daadyr græsse.

Da der var saa fuldt av vildt, blev Paul betrodd at skaffe mat, og han kom stolt tilbake med en dyre-skrot. Om natten sov de rolig under nogen lave ekegrener, og næste morgen fortsatte de vestover. Slik gik de i fire dager.

Det var let at komme frem undtagen over enkelte elver, som var for dype til at vade. Men Ross hadde tænkt paa det ogsaa, og tat med en kano laget

av bøffelskind trukket over et let ramverk av træ. Denne kanoen bragte folk og oppakning over i to, tre vendinger, og hestene svømmet efter.

De kom til en stor elv, hvor vildgjæssene sværmet langs bredden. Den het Cumberland, men nybyggerne kjendte ikke dens navn. Overfarten var vanskelig, den mindste uforsigtighet kunde velte kanoen, og skjønt de alle kunde svømme, var de ængstelige, for det vilde være en stor ulykke om de mistet ammunitionen.

Saa fortsatte de videre vestover til de møtte en endnu mægtigere elv, som indianerne kaldte Tennessee, som i deres sprog betyr den store ske. Den var vildere og mere malerisk end Cumberland, og Henrik undret om hvite mænd nogengang vilde lære at kjende alle de trakter, hvorigjennem den fløt. Masser av vilde fugler sværmet her som ved Cumberland, og de kom ganske nær kanoen uten tegn til frygt, saa den som trængte mat bare kunde strække haanden ut og gripe en som i et velfyldt spiskammer.

Landet skiftet nu utseende. Bjerge og høider forsvandt, elven fløt stille, stadig mot vest, omgit av svære myrstrækninger hvor der levet millioner av fugl, og luften var tung, varm og fugtig.

«Vi maa nærme os Mississippi,» sa Henrik, som hurtig drog sine slutninger av det han saa.

«Den kan ikke være langt borte,» svarte Ross. «Her er lavland, og gjennem den laveste delen gaar Mississippi.»

Alle var ivrige for at faa øie paa den store floden.

Dens navn hadde glans for alle som kom første gang til Kentucky. Den stod for dem som grænsen for det beboelige. Bak den strakte sig ukjendte vidder, hvor jægere nok kunde trænge ind, men ingen drømte om at bygge sit hjem. Videre gik det langsomt. De maatte over saa mange dype tilsig og omkring saa mange myrer, at de ikke rak langt om dagen. Tilsidst slog de sig ned paa en høide og fisket og jaget. Efter Ross' raad bygget de sig en løvhytte hvor de kunde søke ly, og det var heldig, for ikke mange dager senere kom der et voldsomt regnskyl, som satte hele myren under vand. De bestemte sig til at bli i hytten, til marken var nogenlunde tør, og la hestene faa den hvile de haardt trængte.

Det tok to dages marsch at naa Mississippi. Den var hverken vakker eller malerisk den skittengule elven som førte med sig busker og trær revet løs fra breddene hundreder av kilometer borte, men den virket paa tilskuerne ved sin størrelse og sin ensomhet. Det var den floden som for mange generationer siden hadde slukt De Sato, og dens løp var endnu like ukjendt.

«Vi vet hvor den gaar hen, for alle elver løper ut i sjøen, men vi vet ikke hvor den kommer fra,» sa Pennypacker.

«Og vi maatte gaa langt for at finde det ut,» sa Sol.

«Saa langt at vi ikke har tid til det,» sa skolemesteren.

Henrik følte trang til at gjøre turen, til at følge den store elven, maaned efter maaned, til han tilslut

fandt utspringet. Han var besjælet av opdagerens aand, den som tvinger ham frem gjennem kjendte og ukjendte farer, altid fremover, til maalet er naadd.

I den mest stekende hete fulgte de langsomt elvens løp nordover, til de naadde en svær slette fuld av krat og rør, hvorigjennem der slynget sig et gult baand.

«Ohio,» sa Ross.

Og det var det. Det var her den elven, som indianerne kalder «Den vakre», faldt i Mississippi.

Ross, Henrik og Sol rodde over Ohio og Mississippi og trængte et stykke op i landet paa den andre siden. Her saa Henrik for første gang svære bøffelhjorder paa tusener av dyr og undgik saavidt at bli trampet ned av en av dem, som kom stormende mot ham. Ross skjøt føreren, som stupte og derved stængte veien, saa resten av de svære raggete dyrene fortsatte i anden retning.

De turde ikke bli længe ved vandet av frygt for sumpsygdommer, og hele selskapet drog snart mot høiden.

Henrik nød turen og likte ikke at høre om hjemreisen. Han var glad i sine egne, men de trivdes vel i Warebyen og trængte ham ikke, og skogen kaldte paa ham med utallige stemmer. De to store elvene fortryllet ham, og den størstes hemmelige oprindelse plaget ham, og ofte stirret han nordover og undret om han kunde trænge gjennem hemmeligheten. I hans sind formet sig uklare planer om at følge elven til dens opkomme, og han sitret ved tanken paa

de eventyr som ventet ham der, hvor endnu ingen hvit mand hadde været.

Ross og Sol var forbauset over hvor let han lærte at forstaa naturen. Skogene syntes at betro ham sine hemmeligheter. Han kjendte urter og blomster, og skjønte hvilke gjorde skade og hvilke nytte; han kunde ro en kano like godt som Ross og Sol, han kunde følge indianernes spor, og han la nøie merke til de vilde dyrs vaner og husket dem.

«Det varer ikke længe før Henrik er en mand,» sa Ross en aften, da de sat ved baalet og saa gutten nærme sig med et skutt daadyr paa skulderen.

«Han er det alt,» sa skolemesteren alvorlig og saa opmerksom paa den ungdommelige skikkelsen. Han hadde aldrig set større kraft og spændstighet. Gutten lot til at ha utviklet sig meget, siden de forlot Warebyen. Armenes muskler vistes tydelig under den tætsittende dyreskinds trøien, og de kraftige lemmer og brede skuldrer tydet paa, at han vilde bli en meget stor mand.

«Hvilken jæger og kriger han blir,» sa Ross.

«En fremtidens leder av vildmarkens mænd,» sa Pennypacker bløtt. «Men der flyter urolig blod i aarene hans, saa han maa behandles forstandig.»

Henrik kastet dyret fra sig og hilste muntert paa dem. De hadde tændt baal i en lysning omgit av høie eker. I vest farvet den nedgaaende sol skogen rød, mens alt andet laa i mørke.

Henrik satte sig hos Paul, og de to snakket om hjemmet.

«Jeg undres hvad de gjør der hjemme nu?» sa

Paul. «De er bare en liten klump i vildmarken, og det samme er vi. I alle de hundreder av kilometer, som ligger mellem os, findes der neppe et hvitt ansigt.»

«Det er høist sandsynlig, men hvad gjør det,» svarte Henrik. «Jo større vildmarken er, desto større plads har vi til at streife om. Jeg foretrækker store skoger for store byer.»

Han vendte sig dovent mot ilden, og mens han stirret paa glørne, saa han for sig andre skoger med svære sletter, hvor han streifet om. Natten var kold, men trærne skyddet mot vinden, og baalet varmet godt. Pennypacker hvilte hodet sit i haanden, og han drømte ogsaa, mens han saa paa ilden. Paul hadde tullet sig i sit teppe og sov snart søtt med hodet paa nogen grener, og Ross og Sol døset.

Men Henrik sov ikke og ønsket heller ikke at sove. Han saa avvekslende paa de røde glørne og paa sølvskjæret paa himlen, og fandt at verden var skjøn. Den uhyre skog skræmte ham ikke. Han følte sig hjemme der, og hans skarpe blik trængte gjennem mørket like let som de vilde dyrs, og mens han lyttet til de kjendte lyd, syntes han de talte til ham, og til ham alene.

Pennypacker begyndte at duppe, og saa tullet han sig ogsaa i sit teppe og var snart i dyp søvn. En kort stund efter fulgte Sol ham til drømmenes land, og snart gjorde Ross likesaa. Henrik alene var vaaken.

Timerne gik, mørket blev tættere og tættere, og skjulte kameraternes træk for ham, ja selv de store

træstammer vistes utydelig. Da hørtes en lyd som ikke passet ind i de andre. Henriks skarpe sans merket det straks. Han rørte knapt paa sig, men ansigtet hans skiftet uttryk. Øinene fik liv, blev aarvaakne og utfordrende. Hver muskel i kroppen hans spændtes, og uvilkaarlig krøp han nærmere ind= til træstammen, saa bare et ualmindelig skarpt blik kunde skjelne hans skikkelse.

I nogen minutter laa han ubevægelig. Saa hørte han atter den rare lyden. Han saa paa kameraterne. De sov fredelig, og han visste, at selv om de hadde været vaakne, hadde de ikke lagt merke til den.

Han grep geværet sit og gled som en orm ut av sletten mot skogen. Hele tiden holdt han sig i skyg= gen, og mens han listet fremover, kom hans instinkt mere og mere til sin ret. Han var jæger som for første gang forfulgte det farligste og mægtigste av alt vildt, og han skalv av iver, mens øinene lyste som to røde pletter i natten. Imens laa kameraterne ved baalet, og selv de øvede skogmænd slumret fredelig.

Gutten naadde frem til skogranden, og saa blev han ganske slukt av mørket. En stund laa han urør= lig i krattet med hver nerve spændt, og for tredje gang lød den skurrende lyden, litt til høire, kanske et par hundrede meter borte. Han vilde snike sig derbort. Han tænkte ikke paa faren, var bare optat av øieblikkets spænding, og det hele faldt saa natur= lig, som om han tok op et gammelt, kjendt arbeide.

Han løftet forsigtig hodet, men selv hans skarpe blik saa bare stammer og grener, og det eneste han

nu hørte, var vindens raslen. Da lød en svak kvidren langt borte fra. Han skjønte den ikke kom fra en fugl, men fra menneskelige læber, og igjen gik en skjælving gjennem ham. Signalet gjaldt kameraterne og ham, og han vilde vende faren fra de kjære, gamle vennerne som sov ved baalet, fredelig og trygt.

Saa fortsatte han forsigtig sin vei gjennem krattet. Ingen lyd røbet ham, og han krøp videre, til han naadde stedet hvorfra lyden kom.

Det var en aapen plads, lik den kameraterne sov paa. Fra krattet saa han en flok indianere som sat eller stod i en gruppe, og skjønt der ikke var nogen ild, kunde han i maanelyset tydelig opfatte deres træks raahet og uttrykket i øinene, som tydelig bar præget av en stadig kamp for livet. De var haarde, grusomme og frastøtende, men allikevel følte gutten et øieblik en underlig dragning mot dem, en følelse av slegtskap, som om han ogsaa kunde leve dette liv, ja alt hadde prøvet det. Men denne følelse svandt hurtig, og isteden kom tanken paa kameraterne.

De ældste krigere talte med lav stemme, og sa ukjendte ord med en haard strupelyd, og Henrik kunde bare gjette sig til meningen. De syntes at vente et tegn, og pludselig hørtes den lave kvidrende lyden igjen. Da vendte alle krigerne sig og kom like mot det stedet, hvor gutten laa skjult.

Henrik blev forskrækket, men hans instinkt hjalp ham atter, og hurtig og lydløst snek han sig bort foran flokken. Han tænkte raskt, og hans

tanker dreiet sig om hvordan han skulde redde kameraterne.

Da han var kommet en femti meter bort, utstøtte han et skrik høit, langt og manende, saa vendte han sig mot høire og for frem gjennem krattet, mens han støiet slik at krigerne maatte høre ham. Ross og de andre vilde vaakne av hans skrik, og vilde straks sørge for sin sikkerhet. Krigerne vilde sandsynligvis følge efter ham, og støien sa ham at de alt hadde snudd.

I det øieblik følte han intet andet end stolthet over at han, gutten, kunne narre voksne skoglærte folk, og han skjænket ikke faren en tanke.

Han løp hutig et par kilometer ret fra kameraternes leir. Da klikket instinktet som hittil hadde hjulpet ham, det advarte ham ikke mot den lille dype elven som fløt i hans vei. Han kom til dens bred, og var rede til at hoppe uti, da han saa at han vilde bli en skive for deres kuler, før han naadde over. Han betænkte sig og holdt paa at gjøre en skarp dreining, da krigerne styrtet ut av skogen. Nu var det for sent.

De vilde utstøtte et triumfskrik, saa frygtelig at Henrik løftet geværet sit og skjøt mot et malet bryst. Næste øieblik kastet de sig over ham, han følte et sviende slag i hodet, det gnistret for øinene hans, og alt blev mørkt.

Kapitel XII.

URMENNESKET.

Da Henrik kom til sig selv, laa han paa marken med hodet mot en træstamme, og omkring ham var en ring av brune ansigter, kolde, haarde og uttryksløse, tilsyneladende uten spor av barmhjertighet. Men gutten møtte deres blik uten blunken. Han var eneste fange, og han saa ingen blodige trofæer, saa kameraterne var undsluppet, og med et lettet suk la han sig bedre tilrette. De kunde gjøre med ham hvad de vilde, han frygtet dem ikke.

Tre andre krigere kom nu til, og Henrik gjettet at hele banden var samlet. Han laa endnu nær elven, hvor han var slaat omkuld, og maaneskinnet faldt paa ansigtet hans. Han tok sig til det verkende hodet, og haanden blev blodig, og han gjettet, at han hadde faat et slag med den flate enden av tomahawken. Med de blodige fingrene gjorde han en ærgerlig bevægelse, og en av krigerne — tydelig høvdingen — saa det og mumlet nogen ord som lød anerkjendende. Henrik reiste sig, og høvdingen iagttok ham og skjønte, at kræfterne holdt paa at vende tilbake, og at gutten ikke eide frygt. Han la haan=

den paa skulderen hans og pekte mot nord og vest, og Henrik forstod. Hans liv var sikkert i øieblikket, han skulde gaa med dem mot nordvest, men til hvilken skjæbne, det visste han ikke.

En kriger badet hodet hans og la paa et omslag av blader, som hurtig jaget bort smerterne. Henrik fandt sig taalmodig og uten klage i behandlingen.

Efter ordre av høvdingen fortsatte de nu sin tause marsch nordover langs elven til en grunde, hvor de vadet over, og saa trængte de ind i skogen. De gik hurtig, en efter en, Henrik omtrent midt i rækken. Han hadde faat sine kræfter tilbake, og hvis ikke tanken paa kameraternes ængstelse hadde trykket ham, vilde han ikke sørget over sit eventyr. Hans instinkt sa ham, at han var sikker for livet, og han ventet nysgjerrig paa hvad han skulde opleve. Uten egen skyld fik han nu føre det livet, han hemmelig ønsket.

Time efter time ilte den tause skare mot nordvest, ingen talte, og skridtene deres hørtes ikke i den bløte jord. Maanelyset svandt, skogen laa mørk, og saa tittet solen frem.

De var endnu i skogen, og morgenen var kold, men Henrik følte hverken kulde eller træthet. Han gik let og spænstig som den sterkeste blandt krigerne, og han optraadte som om han var en av dem, ikke deres fange.

Efter høvdingens ordre stanset de en times tid efter solopgang. Flokken, som bestod av femten mand, spiste tørket bøffelkjøtt, som de fandt frem av posene sine.

De gav Henrik en rikelig portion, og han fandt det

seigt, men saftig. Sulten som han var, smakte det udmerket, og mens han spiste, iagttok han krigerne. I solskinnet saa de mindre grusomme ut end om natten. Han følte sig ikke i slegt med dem, men han hadet dem ikke, de interesserte ham snarere.

Efter maaltidet hvilte de en times tid. Høvdingen sa nogen ord til Henrik, men gutten forstod dem ikke og rystet paa hodet. Saa tok høvdingen geværet som tilhørte fangen, knipset paa løpet og pekte mot sydvest. Henrik nikket for at vise, at han kom fra den kant, og slog saa smilende ut med armene, for at si, at han vilde følge dem uten motstand. Høvdingen lot til at forstaa, for han saa venlig paa ham.

Like efter fortsatte de marschen, fremdeles ret mot nordvest. De kom ut av skogen, rodde over Ohio i kanoer som de fandt frem fra krattet, og kom ind i en trakt med smaa vakre prærier avbrutt av grunde elver, som de vadet over uten at stanse farten. Henrik fik mistanke om, at flokken kom fra et land som laa meget langt borte, og at de skyndte sig slik av frygt for at gripes paa andres jagtmarker. Den retning de fulgte styrket denne mistanke.

Hele dagen gik de, og ved aftenstid spiste de atter litt tørket kjøtt og la sig saa i krattet. Henrik sovnet straks uten tanke paa sit fangenskap, og hans søvn var dyp og drømmeløs. Han merket ikke at høvdingen bredte over ham en kappe av garvet dyreskind for at skydde ham mot høstkulden.

Næste dag kom de til en svær elv, og Henrik visste at det var Mississippi. Indianerne drog frem fra krattet to kanoer, og i dem padlet hele selskapet

opover mot strømmen, til mørket faldt paa. Saa skjulte de kanoerne blandt løvet paa den vestre bred og slog leir. De lot til at føle sig ganske trygge, for de laget et stort baal.

Henrik hadde ikke gjort noget forsøk paa at undslippe eller vist noget tegn til at han ønsket det, og han blev lønnet med mere frihet. Han hadde aldrig været bundet, og nu fik han gaa hvor han ønsket indenfor en viss omkreds. Men for øieblikket gjorde han ikke bruk av tilladelsen, han foretrak at sitte ved ilden og drømme om Warebyen og de kjære der. Han følte et pludselig sting i samvittigheten. De vilde sørge dypt og længe over ham, og en — hans mor — vilde aldrig glemme. Han burde prøvd at flygte, og han saa sig søkende om, men der var ingen anledning. Om krigerne saa aldrig saa likegyldige ut, saa var der altid en mellem ham og skogen. Han opgav det med et suk, men hadde han lagt merke til hvor hurtig sorgen svandt, vilde samvittigheten atter ha plaget ham. Nu likte han sig godt der han sat, natten var kold, bitterlig kold, og ilden varmet deilig.

Han hadde den bedste pladsen ved baalet, og en kriger, som sat med ryggen utsat for vinden, kom og skubbet ham væk. Henrik sa ikke et ord, men slog ham i ansigtet med slik kraft at manden faldt pladask paa jorden. Saa sparket han ham væk og tok sin plads igjen. Krigeren reiste sig op, gned ansigtet sit og saa undrende paa gutten som sat der stolt og taus og stirret ind i ilden, uten at ta mere notis av sin motstander. En indianer bruker aldrig nævene,

og hans haand streifet uvilkaarlig tomahawken, men han slap den, satte sig paa den andre siden baalet og stirret paa de røde glør. Høvdingen, Sorte Sky, saa anerkjendende paa begge, men sa ikke et ord.

Saa gav Sorte Sky en ordre, og folkene la sig for at sove, og høvdingen tok dyreskindskappen og rakte den til Henrik. Han optraadte som den der gir en gave, og Henrik tok imot kappen, som han høilig trængte, og takket høvdingen med ord, hvis mening kunde gjettes av tonen. Saa la han sig ned og sov hele natten uten drømme.

Turen tok mange dager, og for Henrik var hver time fuld av glæde. Endelig var hans vandring begyndt, og den svarte fuldt ut til forventningerne.

Eftersommeren var nu sat ind. Hele skogen var farvet rød, gul og brun, og straalte i solskinnet. Henrik sluttet sig nærmere til indianerne, og de begyndte at se paa ham som en av deres egne. Han fik mere og mere frihet, og utrolig hurtig snappet han op saa mange ord av deres sprog, at han kunde gjøre sig forstaaelig. De tok ham med paa jagt, og stundom fik han bruke geværet sit. Bare seks av folkene hadde gevær, og Henrik viste sig snart som den sikreste skytte, og hans anseelse vokste.

Graaulv, den indianer han hadde slaat til jorden, blev en dag stanget stygt av en hjort. Henrik, som var alene i nærheten, dræpte hjorten, forbandt Graaulvs saar og blev hos ham til de andre kom, og efter den dag blev Graaulv og han de bedste venner.

Henriks kjendskap til skogen og livet der økedes hurtig. Indianerne lærte ham at kjende de forskjel-

lige spor, at benytte hver dækning i jordsmonnet, signalisere ved at efterape skrik fra fugler og vilde dyr. Engang blev de overfaldt av en haglstorm, men Henrik taalte den likesaa godt som de andre.

Tilsidst kom de, langt vestenfor Mississippi, til sin landsby — omtrent hundrede hytter, som laa i en skyddet dal. Her blev gutten høitidelig optat i stammen som Sorte Sky's søn.

Klimatet her var koldere end det han kom fra, og vinteren stod for døren med skarpe vinder fra de store sletter. Men pladsen var godt valgt, og de høie fjeld omkring den tok av for det værste uveir. Sneen kom snart og faldt i store flaker hele natten, og næste dag var alt hvitt, og Henrik var begeistret over hvor vakkert det var. Kulden plaget ham ikke, for han hadde faat klær av skind, og kappen brukte han som teppe. Trods sin ungdom var han en av landsbyens bedste jægere, og han streifet langt over de snedækte høider efter vildt. Mangt et dyr faldt for hans sikre skud, og blandt dem var hjort, bjørn og bøffel.

Hans anseelse vokste hurtig, og det kan ikke negtes at han nød det. Tanken paa Warebyen plaget ham litt, men han trøstet sig med at de hadde det godt, og at han vilde vende tilbake, naar han fik anledning, og saa kastet han sig med iver ind i sit nye liv med alle dets glæder. I Warebyen var der mange bud han maatte lyde, mangen byrde han maatte bære, men her var han fri for begge dele.

Imidlertid utvikledes hans krop saa hurtig at man kunde næsten se ham gro. Der var ingen kriger i

landsbyen saa sterk som han, og han var mere utholdende end nogen av dem, ingen var heller saa rask til bens eller saa utrættelig. Ansigt og haar var mørknet av vind og veir, hans sidste rest av civiliserte klær var for længe siden utslitt, og han var helt klædd i skind. Der skulde mere end et flygtig blik til for at se, at han var en hvit mand.

Vinteren blev haardere. Det snedde stadig, og en skarp vind blaaste fra de vestre prærier og hjemsøkte endog den skyddede dal. Gamle mænd og koner frøs i hyttene, men ungt blod og stadig bevægelse holdt gutten varm og kjæk. Vildt var sparsomt og jægerne drog langt mot vest for at jage bøfler.

Henrik fulgte med den flokken som drog længst, og de blev længe borte. Fra en høide saa de utover en svær hvit flate, som efter indianernes utsagn strakte sig vestover, ingen visste hvor langt. Om sommeren vrimlet der av liv, var tæt av græs, fuldt av vilde blomster og millioner av bøfler.

Et ønske om at streife gjennem prærien grep gutten, om at undersøke den, som han nu undersøkte skogen.

De vendte mot sydvest paa jagt efter bøfler og blev overfaldt av en haglstorm. Det var bitterlig koldt, vinden skar gjennem klærne deres, og for at redde livet maatte de grave en hule i sneen i ly av en bergknab, hvor de krøp sammen. Men de hadde saa litet mat i posene sine, at de visste, de vilde sulte ihjel inden uken var omme, hvis de ikke fik ny forsyning. De flinkeste jægere drog ut, men kom tilbake uten vildt, glad over at være i ly igjen.

Tilsidst tok Henrik geværet sit og vovet sig ut alene — de andre var for sløve til at hindre ham — og før middag traf han en bøffelokse, et utskud fra hjorden som var ræket sørover. Oksen var gammel og mager, og det tok to skud at faa livet av den, men Henrik visste det betød liv eller død for hans fæller, og han ilte tilbake med det glade budskap.

Alle skjønte han hadde frelst dem, men ingen sa noget, og det var Henrik glad for.

Da stormen var over, fortsatte de sydover med rikelig mat, og snart begyndte det at tø. Varme sydlige vinder smeltet sneen utrolig fort — en dag var jorden ganske hvit og næste dag helt bar, og snart tittet de grønne skud frem.

Inden uken var omme, traf de paa en bøffelhjord. Jorden bævet under dens millioner av klover, og sletten var sort av kropper.

De dræpte saa mange de trængte, og paa indianervis skar de kjøttet i striper og renset og tørket det. Saa tok hver mand paa ryggen saa meget han orket at bære, og saa skyndte de sig hjemover, uvisse om de kom tidsnok til at hindre at landsbyen led nød.

Henrik følte stor ængstelse for de venner som var blit tilbake. Han delte de andres frygt for at komme for sent, og dette forsonet ham med sorgen over at forlate de store prærier, hvis hemmelighet han gjerne vilde utforske.

De fandt landsbyen paa grænsen av hungersnød. Et par av de gamle var allerede døde, og de kom akkurat tidsnok til at redde de andre. Henriks fæller skrøt svært av hans bedrifter, og gutten opdaget

snart, at han var deres helt, og det nød han, men eftersom beundringen for ham steg, blev han bedre passet paa, for nu vilde de ikke resikere at han stak av.

Vaaren kom nu for alvor, og skogene var fulde av vildt, selv den mest klodsede jæger kunde fælde bøfler og raadyr.

Stammen kunde ikke længer holde sig i ro, men forlot hyttene og drog langsomt nordover, langt bort til Kentucky. Der hersket fred mellem de forskjellige stammer, saa de kunde gaa hvor de vilde, og tilsidst kom de til den store indsjø Superior, hvor de slog leir. Dit kom hvite kjøbmænd, franskmænd, hvis sprog Henrik ikke forstod, og bød geværer, ammunition og brokede tepper i bytte for skind. Mere end en av dem la merke til den store, sterke, unge kriger med det skarpe blik, men ingen skjønte at hans hud under maling og solbrændthet var lysere end deres egen. De tok ham heller som den vildeste blandt de vilde.

Henriks hjerte banket litt, da han saa dem, men det varte bare et sekund. Selv om de var hvite, saa hørte de ikke til samme race som han, deres tale var ikke hans tale, og deres væsen ikke hans væsen, derfor vendte han sig fra dem og var glad, da de var borte.

Paa slutten av sommeren drog de atter sørover og streifet om i vakre trakter, hvor vilde frugter hang fra trærnes grener, og vildtet sværmet i masser. Ingen av stammen var syke, og de nød livet. Henrik hadde lært en ny kunst — at vente paa det han øn-

sket. Likesom eskimoen sitter dagevis ved hullet i isen, til sælen viser sig, saa kunde han ligge urørlig i krattet og vente paa vildt.

Under vandringen holdt de kursen mot lands-byen, hvor de hadde tilbragt første vinteren, men høsten kom før de naadde frem. De var ikke langt nordvest for dalen, da en uventet fare truet dem. En fremmed stamme paastod at de hadde krænket dens jagtret og overfaldt dem.

Kampen varte ikke længe, men de par hundrede mand, som kjæmpet, følte sig som to store nationer i krig. Henrik var midt oppe i kampen, foran baade i angrep og forsvar, og han overgik indianerne saa-vel i list som i kløgt. Mangen fiende faldt for hans haand, men han kunde ikke ta deres skalper, hans hvite oprindelse og opdragelse hindret ham, skjønt han skammet sig over sin svakhet. Fienden blev slaat med stort tap, og Henrik og hans venner drog videre, langsomt og triumferende. Nu var Henrik ikke bare en stor jæger, men ogsaa en stor kriger.

Kapitel XIII.

BLODETS RØST.

De slog sig ned paa den gamle pladsen, som de hadde hævd paa — en ret som indianerne anerkjender. En vildmands tanke gaar ikke mot fremtiden, saa de samler ikke forraad som blekansigterne, men Henrik hadde lært nytten av det hjemme og fik dem til at samle saa meget, at de kunde undgaa en ny hungersnød, selv om jagten slog feil.

Før de gik i vinterkvarter, var Henrik klar over en ting — han var førstemand i stammen, selv Sorte Sky, høvdingen, gav ham villig rangen. At han stod over de andre i visdom som i styrke, var klart for alle. Skjønt en gut av aar, var han næsten fuldt utvokset, omtrent et hode høiere end en almindelig kriger, med vidunderlig skarpe øine og et underansigt saa kraftig at det syntes hugget i sten. Han var skulderbred, og den slanke skikkelsen hadde den styrke og rolige ynde som ellers kjendetegner skogens dyr. Han klædde sig med omhu og brukte bare de fineste skind til sin person.

Henrik følte stammens ærefrygt og frydet sig over den. Han gled rolig ind i stillingen som leder, følte

ansvaret og likte det, men for ikke at støte Sorte Sky optraadte han som hans hjælper og styrte stam⸗men gjennem ham, og følgen var, at stammen hadde en vinter i overflod, slik som indianerne ellers aldrig oplever. Ingen hverken sultet eller frøs. Henrik nød livet og bestemte sig til snarest mulig at sende bud hjem at han levet, men ikke vilde vende tilbake.

Da trærne begyndte at sprætte, drog hele stam⸗men østover, til de naadde Mississippi. Synet av flo⸗den vendte Henriks tanker mot dem han sidst hadde været sammen med der, og han følte et stik i sam⸗vittigheten, som dog gik hurtig over.

De satte over elven og stod foran en frugtbar og vakker trakt med mange mindre prærier. Her jaget de storvildt, mens de langsomt trak østover, til de en dag uventet kom op i de vilde grusomme shaw⸗neseres leir. Shawneserne bar sin krigsmaling og sang krigssange, saa det var klart de rustet sig til kamp.

Det var sent paa eftermiddagen at Henrik, Sorte Sky og et par andre kom til leiren, hvor et par tusen mand i alle sorter krigsmaling bevæget sig i tusmør⸗ket, og Henrik væmmedes ved synet. Krigssangene lød vilde og truende, og i alle de tusen ansigter saaes ikke et tegn paa godhet eller medlidenhet.

De saa paa Henrik, men selv deres skarpe blik opdaget ikke at han var hvit, og han saa igjen med ubevægelig ansigt, og med sterk interesse. Et dusin krigere, nakne til livet og hæslig malt, sang en krigs⸗sang, mens de hoppet og sprang i takt med sangen. Pludselig grep en noget fra beltet sit og svang det

triumferende i luften. Henrik skjønte det var en skalp, og la ikke videre merke til den, mens india=nerne kom nærmere syngende og dansende og svin=gende sin frygtelige trofæ.

Da danset skalpen for Henriks øine, og han saa ikke den vildes stride, mørke haar, men et haar langt, bløtt og gult som silke. Han visste at det var skal=pen av en hvit pike, og blev grepet av en pludselig skjælvende avsky. Den hadde tilhørt en av hans egen race, den race, hvori han var født og hvor han hadde levet sin barndom. Han fyldtes av had til disse shawnesere, og pludselig husket han at krigerne i hans egen lille flok ogsaa vilde ta skalper og, hvis leiligheten gaves, ta skalper av hvite kvinder. Han prøvde at jage tanken, men den kom igjen og igjen.

Han gik tilbake til utkanten av leiren, hvor no=gen av krigerne endnu sang krigssangene, som i al sin ensformighet lød saa truende.

Tusmørket hvilte over skogen undtagen i vest, hvor den synkende sol endnu farvet stammer og gre=ner røde og kastet sit skjær paa de dansende krige=res ansigter. I dette dystre lyset saa Henrik dem som de var, vilde, umenneskelige og uforsonlige. De var vildmarkens barn, som krævet blod og vilde ut=øse det bare for at ha glæden av at se det flyte.

Henrik og Sorte Sky skulde netop forlate leiren, da gutten kom til at spørre hvilken vei shawneserne skulde gaa, og hvem deres offer var. Han talte til et par krigere, før han traf en som forstod hans sprog.

Manden pekte mot syd.

«Der hen, langt borte,» sa han. «Bortenfor den store elven.»

Henrik skjønte at han mente Ohio, og blev litt forbauset. Det var en lang reise fra Ohio til cherokeserne, chickasawerne og choctawerne, som de nordre stammer av og til kjæmpet med, og det sa han krigeren. Men manden rystet paa hodet og sa, de skulde kjæmpe mot hvite. Der laa en landsby i en skyddet dal ved en liten elv, som hadde ligget tre, fire aar i fred. Den lange freden hadde gjort folkene uforsigtige, og shawneser-speidere hadde fra skogen studert nybygget og fundet, at banden let kunde slaa dem og fange dem.

Manden hadde ikke talt længe, før Henrik forstod at Warebyen var stedet som skulde hjemsøkes. Den følelse av skræk og avsky, som hadde grepet ham ved synet av skalpen, kom over ham igjen. Den frygtelige bande vilde falde over byen med tomahawker og kniver, og han syntes han hørte de vildes triumferende skrik og hurtige skud og saa knivene som blinket i luften, og de brændende huser, og hørte skrik av kvinder og barn som dræptes. Om et aar eller to vilde skogen vokse op der, hvor Warebyen nu laa, og ulv og ræv vilde luske om mellem det forkullede tømmer, og blandt de bleknede knokler vilde være hans mors, hans søsters og Lucy Uptons — hvis de ikke var ført bort til en værre skjæbne.

Et sekund av ulidelig pine, som vækket hans gamle følelser for slegt og venner. Hans plads var hos dem, ikke her. Han hadde for let git efter for skogens trylleri. Kanske kunde han for længe siden ha

rømt, der hadde kanske været anledninger som han ikke hadde opdaget, eller som han med vilje hadde overset. Han visste det nu, og han erkjendte sin skyld.

Men i dette øieblik undgjældte han for sin synd. Hans hjælpeløshet knuget ham. Om to timer vilde krigerne gaa, og de vilde haste sydover som vinden, like tause, men mere dødbringende. Intet kunde redde de uskyldige i Warebyen, de var saa sikkert dømt til ødelæggelse, som om de allerede var døde.

Men ikke en av disse følelser vistes i hans træk, som selv ikke shawneserne skjønte var en hvit mands. Ikke en muskel rørte sig, hans ansigt var like ubevægelig som en indianers.

Saa gik han og Sorte Sky til utkanten av leiren, sa shawneserne farvel, og pludselig kom hans beslutning, og med den syntes hele verden forandret.

Han sa intet før de hadde gaat et par kilometer, saa drog han Sorte Sky tilside og talte til ham bestemt og bevæget. Han la ikke dølg paa sin hensigt, og han sa, at hvis Sorte Sky og de andre prøvde at stanse ham med magt, vilde han svare med magt. Han maatte gaa, og han vilde gaa straks.

Sorte Sky stod taus en stund, og Henrik saa en svak blinken i øinene hans. Han visste, at høvdingen holdt litt av ham, men ikke saa meget som en hvit mand vilde.

«Jeg vet, jeg er stammens fange,» sa Henrik, «og at den har gjort mig til sin søn, men mit hvite blod er ikke forandret, og jeg maa redde mit folk. Shawneserne marscherer inat sørover imot dem, og jeg

gaar for at advare dem. Det er bedst at la mig gaa i fred.»

Hans tale var enkel, men værdig, og han saa høvdingen ret i øinene, og saa atter den samme blinken.

«Jeg kan ikke holde paa dig, hvis du vil gaa,» sa Sorte Sky. «Men det kan hænde, naar du er langt borte, at skogen og vi, som du har jaget sammen med, kalder paa dig med stemmer, som du maa lyde.»

Henrik var rørt. Kanske høvdingen talte sandt. Vildmarken kaldte paa ham, og den tilfredsstillet alle hans ønsker, men kjærlighetens og pligtens stemme kaldte høiere. Han vilde gaa og det straks.

«Farvel, Sorte Sky,» sa han. «Jeg vil ofte tænke paa dig og dit venskap.»

Høvdingen kaldte paa de andre krigere og fortalte dem, at kameraten skulde gaa langt sørover, og at de kanske ikke fik se ham igjen. Deres ansigter uttrykte intet, hvad de saa end følte, og Henrik gjentok sit farvel og ilte ind i skogen. Da han hadde gaat en tredve, firti skridt, stanset han og saa sig tilbake. Høvdingen og krigerne stod side om side som han forlot dem, og stirret urørlige efter ham. Det var mørkt, og bare et saa øvet øie som hans kunde skjelne de magre skikkelserne med de sorte øine. Han vinket til dem — en hvit mands hilsen — og fortsatte saa flugten uten oftere at vende sig om.

Det var nat, og skogen strakte sig for ham mørk og uendelig, og Henrik saa paa maanen og stjernerne for at orientere sig. Warebyen laa mange hundrede kilometer borte. Han visste den laa i sydlig retning, mens krigerne nøie kjendte dens beliggenhet, en viden

som bare kunde opveies ved den større fart en mand kan skyte i forhold til en hel flok.

Efter at hans beslutning var tat, strømmet min=derne ind paa ham, og han ønsket at sone for sin likegyldighet, eller mere end likegyldighet. Kanske det var bestemt for længe siden, at han skulde være tilstede i det avgjørende øieblik, se faren og bringe advarselen. Tanken trøstet ham.

Han skyndte sig sørover i det jevne trav, som han hadde lært av sin røde venner, en fart som han kunde holde i det uendelige og som førte utrolig fort frem. Med riflen spændt og hodet let frem=strakt, lyttet han til hver lyd, og hans instinkt sa ham at der var fred i skogen.

Uten at saktne farten saa han stundimellem paa maanen og stjernene om han holdt kursen. En gang kom han til en prærie, hvor et dusin bøfler reiste sig og fnyste mot ham, men han ofret dem ikke en tanke. Veien over prærien var bare et par kilometer lang, saa vadet han over en liten elv og kom atter ind i skogen. Her var grunden vanskeligere, med smaa steile høider dækket av tæt krat av busker og skarpe slyngplanter. Men han trængte sig frem paa en maate som bare en født skogmand kunde gjøre, og uten at saktne farten videre.

Paa det mørkeste av natten la han sig i skyggen og sov, med haanden paa riflen. Han var vant til at sove naar han trængte det, og han visste han maatte spare paa kræfterne.

Han hadde bestemt sig til at sove fire timer, og

vaaknet paa minuttet. Solen holdt paa at staa op, og Henrik stod en stund og nød synet.

Pludselig stivnet han. Hans instinkt sa ham der var noget fremmed i skogen. Hverken synet, lugten eller hørselen fortalte ham det, snarere en sjette sans som skoglivet hadde skjærpet.

Han sank sammen i krattet saa stille at ikke en gren knaket. Naturen saa ut som før, græs og blad var uforandret, men den skikkelsen, som før hadde været synlig for et øvet øie, var nu forsvundet. Saa krøp han frem gjennem græsset, glidende som en slange, hurtig og lydløst. Han fortsatte slik næsten en kilometer før han stanset og reiste sig paa knæ, og skjønt ansigtet hans var gjemt av krattet, undersøkte hans blik hver del av skogen.

Han var som forandret. Alle spor av den hvite mands opdragelse var forsvundet, menneskelighet og medlidenhet var glemt, drapsmænd lette efter ham, og han vilde til gjengjæld dræpe.

Han sank igjen ned i krattet og krøp i en ring mot høire uten at tænke paa faren, snarere som deltok han i en spændende lek. Han stanset ved et stort træ, og skjult bak det stirret han mot en plet i skogen, en femti meter væk. Ingen anden vilde ha set noget mistænkelig der, men han følte ikke tvil.

Et blad rørte sig, men ikke slik som vinden sætter det i bevægelse, og der viste sig en brun flek mellem krattets grønne, bare et øieblik, men længe nok for Henrik Ware. Riflen fór til skulderen, og den brune flekken forsvandt for en ildstrøm fra det slanke løp,

hvis knitrende lyd druknet i et langtrukkent hyl, den frygtelige lyden, som er indianernes dødsskrik.

Skuddet var neppe fyrt av før han sank ned igjen i krattet, og kulen, som svarte, gik over hodet hans. Saa fór han op og sprang fremover med hævet tomahawk, mens han hylte saa det gjenlød i skogen.

Han visste, at der bare var to fiender, for han hadde krydset deres spor paa sin vei gjennem skogen. Nu var den ene død, og den anden hadde likesom han et uladd gevær.

Den anden indianer utstøtte sit krigshyl og sprang fremover fra krattet. Han burde heller ha veget for den skikkelse som kom imot ham, for i hele sit vilde liv, saa fuldt paa farer, hadde han aldrig møtt nogen som indgjød slik rædsel, som varslet slik om døden. Men han hadde ingen tid til at tænke, før fienden faldt over ham.

Kampen varte ikke længe. Indianeren kastet sin tomahawk, men Henrik avbøtet slaget med mundingen av geværet, som han endnu holdt i venstre haand, og kastet samtidig sin tomahawk med slik styrke mot motstanderens hode at det splintredes, og indianeren sank død til jorden.

Seierherren ladet sit gevær og gik saa frem og saa først paa den mand han hadde skutt, og siden paa den han hadde dræpt i aapen kamp. Han følte ingen medlidenhet, hans eneste tanke var følelsen av magt. De hadde jaget ham — to mot en — og skjønt de var født i skogen, hadde han lurt dem og dræpt dem begge. Han kunde ha flygtet, kunde let ha

listet sig bort, da han opdaget de forfulgte ham, men de fortjente straf, og den hadde de nu faat.

Det var ikke det første liv han tok. For et aar siden vilde han ha grøsset over gjerningen, men nu følte han intet ved den. Han saa paa motstan≈derne som to farlige vilde dyr som krydset hans vei, og han hadde behandlet dem efter fortjeneste.

En stund blev han staaende og se paa dem, saa hastet han videre mot syd.

Da han var kommet en kilometers vei, stanset han og lyttet og hørte den fjerne gjenlyd av et langtruk≈ket klynkende hyl. Efter det kom stilheten tung og truende. Men Henrik bare lo lydløst. Han hadde ventet det, hadde ventet at den banden, som de to krigere hørte til, vilde finde likene og forfølge mor≈deren. Det var derfor han nølet. Han vilde de skulde forfølge ham, han vilde leke med dem, lede dem vild til de utmattede maatte hvile, og saa vilde han gaa sydover saa fort han kunde.

En ny tanke grep ham, og som et nyt skridt i den farlige lek løftet han hodet og utstøtte sit krigs≈rop, et langt gjennemtrængende rop som gjenlød i skogen. Det vilde lære motstanderne hvor han var, og med et glimt i øiet flygtet han videre.

Indianerne hadde ofte forfulgt mænd og grepet de fleste av dem, men selv den ældste av dem hadde aldrig fulgt et brysommere spor. Hele dagen førte han dem hurtig sørover, og altid var han bare et litet stykke utenfor deres rækkevidde. Ofte indbildte de sig, at nu hadde de ham, nu skulde de snart se ham vri sig under pisken og staken, men altid und≈

slap han i det avgjørende øieblik, og deres vilde hjerter fyldtes av bitterhet over at en ensom flygtning kunde narre dem slik. Hans skridt lød som en hvit mands, men hans list og kløkskap var den rødes, og undrende fortsatte de jagten.

I tusmørket faldt en av de forreste krigere for et rifleskud, og igjen lød det utfordrende krigshyl, svakt, men ertende og utfordrende. Han, som de forfulgte, fór nu frem med en fart som ingen kunde greie, og mørket, tykt og tungt, dækket snart alle spor efter ham.

Henriks forventninger var mere end opfyldt, dette var det mest spændende han hadde oplevet. Mens han narret dem sørover, opfyldte han sin pligt og nød samtidig sporten. Alt gik efter planen, og nu ved nattens frembrud rystet han dem av sig.

Under løpet hadde han spist tørt dyrekjøt fra posen sin, saa han følte ingen sult, og fortsatte derfor til over midnat. Først da la han sig i krattet og sov søtt til dagbrækningen. Saa stod han forfrisket op, og endnu fortere end før ilte han mot Warebyen.

Kapitel XIV.

HJEMKOMSTEN.

Vaaren hadde været god i Warebyen, og den gav løfte om en rik høst. Nu blinket den vesle elven i solskinnet, røken steg fra piperne, og de unge pikers brokede, hjemmevævede lindragter lyste op i landskapet. Til venstre laa markerne færdige til maissaaning, til høire var havene, og bak begge hævet sig fjeldet og den uendelige skog.

En enkelt gang gik en mand med riflen over skulderen gjennem porten paa palissaden, men ellers aandet alt fred og glæde. Byen blomstret, dens fremtid var sikret, og der fandtes mat i overflod.

I Wares hus var det stille og trist. Den ældste søn var borte, ingen visste hvor, om han var død eller hvordan han var død.

John Ware var en sterk mand, som sjelden viste sine følelser, saa bare hans kone skjønte hvor haardt slaget hadde rammet, og hun delte hans sorg. Men barna, den yngre bror Karl og søsteren Marie glemte ofte, og mindet om den tapte blev stadig svakere for dem. Grænseboeren vender sig tidlig til tanken om døden, saa Henriks navn blev sjelden nævnt.

Nu syntes himlen skyfri. Nye utvandrere var kommet over fjeldet, hadde ført frisk styrke til nybygget og utvidet dets grænser. De hørte nok av og til om krig langt borte i østen, men rygterne var saa usikre, at de fleste snart glemte dem. Indianere fra andre siden Ohio var ikke kommet forbi, og endnu var Henrik Ware det eneste offer vildmarken hadde krævet. De hadde sandelig grund til glæde.

En slank ung pike med en træbøtte i haanden kom gjennem en port i palissaden. Hun var barhodet, og solen lekte i hendes mørkebrune haar. Skjønt ansigtet var brunt av solen, var panden hvit og kinderne rødmet av sundhet. Hun bar en hjemmespundet lindragt som fremhævet hendes vakre unge skikkelse, og hun gik med sterke elastiske skridt mot kilden som sprutet frem fra berget.

Det var Lucy Upton, meget høiere end før, utviklet ved livet i frisk luft og jevnt legemlig arbeide.

Hun naadde kilden, satte fra sig spandet og saa ned i den kolde rivende strøm. Den fristet hende, saa hun stak de hvite runde armene nedi og gjorde ringer i vandet. Et par ganger saa hun mot skogen og skalv litt, for vildmarkens uhygge hvilte tungt paa hende.

Silas Pennypacker kom til kilden, mens hun sat der, og de talte sammen som de gode venner de var.

«Vaaren er kommet, Lucy,» sa han. «Vinteren er gaat uvanlig let, saa vi burde være taknemlige.»

«De fleste av os er det vist ogsaa,» svarte hun. «Her blir snart en stor by.»

Hun saa utover de spredte hytter, og det bragte

skolemesteren ind paa hans yndlingstema — byens fremtid, som han drømte vilde bli stor og lysende, og i Lucy fandt han en interessert tilhører.

Da bøtterne var fyldt, rettet hun sig og stod for ham, ung og sterk.

«Jeg skal bære for dig,» sa skolemesteren.

Hun lo.

«Hvorfor det?» spurte hun. «Jeg greier det bedre end du.»

Læreren smilte.

«Jeg indrømmer det,» sa han. «Det ser ut som landet her passer dig.»

«Landet er mit nu,» sa hun, «jeg ønsker mig ikke noget andet.»

«Selv om jeg ikke faar bære spandet, faar jeg vel lov at gaa med dig.»

Hun svarte ikke, og han saa med forfærdelse en pludselig forandring i hendes ansigt — først et ut-tryk av forundring, saa blev hun likblek. Læreren forstod ikke hvad det betød, og han fulgte hendes blik, som var vendt mot vildmarken.

Fra skogen kom en skikkelse, ukjendt for Penny-packer, en skikkelse i vild pragt. Det var en ung gut, høi og kraftig, med et ansigt saa brunt som en indianers, men med træk saa skarpskaarne som en græsk guds. Han var klædd i dyreskind med fryn-ser i glimrende farver og bar en rifle over skulderen, og han nærmet sig med hurtige lydløse skridt.

Læreren vek forfærdet ved synet av den frem-mede, truende skikkelse, men den unge pike la rød-mende haanden sin paa hans arm.

«Det er ham! Jeg visste at han ikke var død,» hvisket hun skjælvende av iver. Ordene var uklare, men læreren forstod hvem hun mente, og blev først glad, for siden at gripes av tvil. Det var Henrik som kom tilbake, men ikke den samme gutten som forsvandt.

Henrik var snart ved deres side og grep deres hænder og kaldte dem ved navn.

Læreren slog armene om halsen hans, ønsket ham velkommen og spurte, hvor han hadde været saa længe.

«Du skal faa høre det, men ikke her,» svarte Henrik, «for vi har ingen tid at gi bort. En stor fare truer, shawneserne kommer med tusen krigere, og jeg har skyndt mig for at vare dere ad.»

Han fik dem fort med sig indenfor palissaden, og der møtte han sin mor, som efter puritansk skik uttrykte sin dype og inderlige glæde bare i et par ord. Saa kom far, bror og søster, men ungdommen følte sig likesom Lucy litt skræmt av ham, og selv hans gamle kamerat Paul Cotter kjendte ham neppe igjen.

Henrik skildret i et par ord sin flugt fra nordveststammen, meldte shawnesernes komme og talte om de nødvendige midler til forsvar.

«Der er ingen tid at spilde,» sa han, «alle maa straks kaldes ind.»

En mand med sterke lunger blaaste i et kohorn, og de, som arbeidet i skogen eller paa markerne, skyndte sig ind, portene blev stængt, og de bedste skyttere

blev sendt op i blokhusene eller stillet op bak palis-saderne, og kvinderne laget kuler.

Henrik Ware var den drivende kraft under disse forberedelser. Han visste alt og tænkte paa alt, — han forklarte dem indianernes angrep, og hvordan man bedst møter det, han fik dem til at forsterke de svake punkter i palissaderne, og han opmuntret de ængstelige.

Lucy var fremdeles litt ræd ham, samtidig som hun beundret ham. Hun forstod at han var født til leder, og at han likte det arbeide som laa for ham, for hans øine straalte ved tanken paa kamp.

Folk adlød ham uvilkaarlig, bare Braxton Wyatt tvilte, og da han var blit en dygtig jæger, hadde hans ord nogen vegt.

«Det er underlig at Henrik pludselig skal vise sig nu, naar han kunde kommet før,» sa han til Lucy Upton.

Hun saa skarpt paa ham. Det samme hadde hun tænkt, men hun likte ikke at høre Wyatt si det.

«Han kommer for at frelse os fra en stor fare,» sa hun.

Wyatt lo stygt.

«Det fortæller han bare for at imponere os eller for at skjule noget,» svarte han. «Der findes ikke en indianer i hundrede kilometers avstand. Jeg vet det, for jeg har streifet rundt i skogen, og der er intet spor.»

Hun vendte sig bort, hun likte ikke hans ord og endnu mindre den maaten han snakket paa. Ved et blokhus stanset hun paa en høide, hvorfra hun

kunde se langt utenfor palissaderne, og saa vidt hun kunde se, hadde Wyatt ret. Solen skinte, den friske, grønne skog laa der uberørt, og det var vanskelig at mane frem selv skyggen av en fare.

Kanske hadde Wyatt grund for sin mistanke. Men hvorfor skulde Henrik slaa falsk allarm? «For at skjule noget,» hadde Wyatt sagt, men den tanken slog hun ærgerlig bort.

Saa gik hun til Wares hus og frydet sig med fru Ware. Hun var sikker paa at hun hadde faat sin søn tilbake fra de døde; og i hendes glæde fandtes der ikke malurt.

Byen var rede til forsvar, alle holdt sig indenfor muren, og hver mand var paa sin post. De ventet et angrep, og allikevel stolte ikke alle paa Henrik. Braxton Wyatt hadde med stor dygtighet saadd tvilens frø, og den bar rikelig frugt. Han gjorde bemerkninger om Henriks underlige utseende ved hjemkomsten, hvor lik han var indianerne, og hvor likegyldig han var for ting, han før likte. Han merket hver forandring i Henriks natur og fik andre til at gjøre det samme.

Og eftersom dagene gik i fred, lød det mere sandsynlig at Wyatt hadde ret og at Henrik av en eller anden hemmelig aarsak — kanske for at skjule grunden til sit lange fravær — hadde skræmt dem slik.

Hvis Henrik merket de andres misstemning, saa viste han det ikke. Hans øine straalte som før, og han tænkte bare paa den begivenhet som ventet dem. Naar han hadde tid tilovers, fortalte han sin mor om det han hadde oplevet, og han prøvde at

overbevise sig selv om, at han ikke kunde flygtet før, og uten at merke det indprentet han hos hende den overbevisning, han selv saa gjerne vilde føle, saa hun var fuldt tilfreds og taknemlig over den store naade der var vist hende ved hans hjemkomst.

«Nu mor!» sa han tilsidst, «nu gaar jeg utenfor.»

«Utenfor!» ropte hun forfærdet. «Her er du jo sikker. Hvorfor blir du ikke?»

Han smilte og rystet paa hodet.

«Jeg er sikker der ute ogsaa,» sa han, «og det er bedst for os alle at jeg gaar. Jeg kjender vildmarken likesaa godt som du kjender dette huset.»

Han kysset hende raskt og vendte sig bort. John Ware, som stod ved siden av, sa intet. Han følte en viss frygt for sønnen og forstod ikke at omgaaes ham.

Da Henrik gik over det lille torvet, tok Lucy Upton ham igjen.

«Hvor gaar du hen?» spurte hun.

«Jeg tror jeg hjælper bedre der ute end her,» svarte han og pekte mot skogen.

«Det vilde være bedre for dig, om du blev.»

«Der er ingen fare.»

«Det er ikke det, jeg frygter. Vet du at folk sier — at du er en fremmed blandt os, at du har en hensigt med dette, at der ikke blir noget angrep? Gaar du, saa blir de sikre paa det.»

Hans mørke øine brandt med en ild, som skræmte hende, og hele hans skikkelse rettet sig som til sprang. Men bevægelsen la sig snart, og hans ansigt var igjen en brun maske som intet fortalte.

«Jeg trænges der ute,» sa han og pekte mot skogens mørke. «Jeg gaar, og det vil snart vise sig om jeg taler sandt eller ikke. Men du tror mig vel?»

Hun saa ham dypt i øiet og læste der bare sandhet. Men selv før det hadde hun visst at Henrik aldrig kunde bli falsk og troløs.

«Ja, jeg tror dig, men jeg vil gjerne at andre ogsaa skal tro paa dig,» sa hun.

«Det kommer de nok til,» sa han, trykket et øieblik haanden hendes og forsvandt saa pludselig og lydløst, som om han smeltet bort. Hun saa ham ikke engang gaa gjennem porten, hun bare visste han var utenfor, og der var noget mystisk ved det, som skræmte hende.

Henriks pludselige forsvinden satte fart i sladderen, og der blev sagt at det var en fælde, skjønt ingen visste noget. Et rygte sa, at han var blit det værste som fandtes — en overløper — en hvit mand som slaar sig sammen med de røde og kjæmper mot sine egne. Dette kom Paul Cotter for øre, og han blev rasende. Paul likte ikke krig, men han var modig, og han og Henrik hadde sammen oplevet mange farer.

«Han er forandret, det indrømmer jeg,» sa han, «men hvis han sier vi blir angrepet, saa blir vi det. Gid alle var saa paalidelige som han.»

Han rørte truende riflen sin, og Braxton Wyatt og de som stod om ham sa ikke mere. Men dagens forløp motsa Henriks spaadom. Eftermiddagen svandt, solen gik rødglødende ned i vest, lange skygger faldt, og intet hændte.

Folkene gik rundt og snakket indenfor murene. De var utaalmodige og talte om at ta op sit vanlige arbeide, de hadde kastet bort tid nok paa et løst rygte. Men nogen av de ældre, mere forsigtige, raadet til at vente og se, og deres raad blev fulgt. Natten kom, tæt og mørk, og skræmte de ængstelige.

Skogen forsvandt i mørket, femti skridt fra palissaderne kunde man intet se. Selv hytterne var mørke, bare nogen faa lys var tændt. Byen laa som en oase i den uendelige vildmark. Det vilde ta dager at naa til en av deres egen rase, og hvad der end hændte, maatte de stole paa sig selv, ingen anden kunde hjælpe. De kunde omkomme alle som én uten at nogen ante det.

Barna faldt tilsidst i søvn, men de ældre, de som forstod, fandt ikke ro. I mørket blev frygten virkelighet, tanken om falsk allarm svandt, og de visste at skogen skjulte fienden, og at angrepet snart vilde komme.

Der var stille i byen. Kvinderne laget kuler ved peisen, og de snakket ikke, mens de heldte det smeltede blyet i formerne. Utenfor sat mændene tause med riflen i haand og stirret mot skogen.

Lucy Upton laget kuler i sin fars hus, hvor de smeltet blyet i gruen. Ingen var flinkere end hun. Ansigtet hendes glødet, mens hun bøiet sig over ilden, ærmene, som var rullet op, viste nogen sterke, hvite armer, og hun presset læberne fast sammen. Men eftersom de skinnende kuler dryppet fra formen, skiltes læberne til et svakt smil. Hendes forfædre

hadde været krigere, og hun følte spændingen ved det som skulde komme.

Hun tænkte ikke bare paa anfald og forsvar, hendes tanker fulgte ham som var kommet saa pludselig tilbake for atter at forsvinde. Hans ankomst hadde gjort dypt indtryk paa hende, og hun ønsket at høre mere om det underlige vilde liv, han hadde ført.

Da hun var færdig med sit arbeide, gik hun ut, og nysgjerrigheten drev hende til palissaderne, hvor hun blev staaende og se paa vakten. Her fandt Paul Cotter hende.

«Gaa heller hjem,» sa han. «Vi kan naarsomhelst bli angrepet, og en kule kan træffe dig her.»

«Saa du tror ogsaa vi blir angrepet?»

«Selvfølgelig. Kjender ikke jeg Henrik Ware? Blev ikke han og jeg borte sammen? Var han ikke den mest trofaste kamerat?»

Nogen mænd kom snakkende mot dem. Blandt dem var Braxton Wyatt, og Lucy skjønte, at de var misfornøide.

«Det er bare tøv,» sa Seth Lowdes, storskryteren. «Der findes ikke indianere paa disse kanter, og jeg gaar for at bevise det.»

Han stod midt i maanelyset, som faldt klart paa hans røde, spydige ansigt. Lucy og Paul kunde tydelig se ham, og begge følte avsky, men ingen av dem sa noget.

«Jeg gaar utenfor,» gjentok Lowdes, «og jeg bander paa, jeg ikke træffer noget værre end en hjort.»

Et par bad ham la være, men det saa ut som om Wyatt opmuntret ham.

Lowdes krøp op paa nærmeste palissade og reiste sig saa hele hans skikkelse vistes fra knæerne av, og vendte sig saa triumferende mot skogen.

«Jeg sier dere, der findes ikke — —.» Et smeld, og den store sterke manden slog armene i veiret, faldt bakover og var død før han naadde jorden.

Et frygtelig skrik — indianernes lange truende krigshyl — lød fra skogen, en støi mere ængstende end skuddet. Saa kom flere skud, en hel salve, og kulene slog syngende mot blokhusets øverste stokverk. Indianernes krigsrop hørtes igjen, og ekkoet gjenlød i skogen.

Lucy stod som en stenstøtte, da liket av storskryteren faldt for hendes fot, og al farven vek fra ansigtet hendes. De vildes frygtelige skrik runget for ørene hendes, og hun syntes ikke, hun kunde røre sig, før Paul grep armen hendes og drog hende bakover.

«Gaa ind i huset,» ropte han. «En kule kan naa dig her.»

Selv gik han til palissaderne for at ta del i forsvaret, og hun holdt sig i skyggen av huset, for at se hvordan det gik. Da den første rystelse var over, følte hun snarere lettelse end frygt. Henrik hadde altsaa talt sandt: Han var kommet for at hjælpe sine egne.

Kapitel XV.

SEIREN.

Det var ikke bare Lucy Upton som følte lettelse, da angrepet endelig kom. Den pinlige uvissheten, som sliter slik paa nerverne, var over, og mændene ilte glad til kampen. Kvinderne ladet geværene og rakte dem til forsvarerne, og bare de barn, som var for smaa til at gjøre nytte, gjemte sig i husene og lyttet til kampens larm, til geværsalverne og de vildes frygtelige skrik og svarene fra de hvite.

Indianerne forsøkte ikke at storme fæstningen, de nøiet sig med enkelte pludselige fremstøt, med skud fra bakhold, og forsøk paa at pille ned hver den som stak hodet over palissaderne. Kuler fra skogen rak ikke frem, men fra smaa høider og rabber, hvor brune bryst laa flatklemt mot jorden, kom de susende. Maanelyset blev svakere, og i tusmørket kunde de vilde snike sig nærmere, men nu og da hørtes ogsaa deres dødsskrik, naar en skarpskytter bak murene skjøt efter lysglimtet fra en skjult rifle.

Lucy Upton ladet riflen for sin far og Paul Cotter. I førstningen tænkte hun bare paa forsvaret, men saa begyndte hun at undre paa, hvor Henrik

Ware var blit av, og pludselig hørte hun bemerkninger om ham. Folk kritiserte at han holdt sig unda, han burde blit og deltat i forsvaret, og skjønt det lød rimelig, vilde hun ikke indrømme, at de hadde ret.

I to timer fortsatte kampen, og indianerne kom flere ganger tæt indtil palissaderne og prøvde at snike sig frem langs dem, men blev altid opdaget og drevet tilbake. Saa sluttet skytningen, og stilheten føltes mere truende end larmen før. Paul Cotter tittet over palissaden, men kunde ikke se noget. Skogen stod som en høi, mørk mur, og ikke et blad rørte sig. Den vilde horde syntes forsvundet, likesom tryllet bort.

«Hvad ser du?» spurte Lucy, som sterkt følte den truende stilhet.

«Bare mørke, og jeg aner ikke hvad det skjuler.»

Et rygte sa, at den vilde horde var flygtet, og mange trodde det og glædet sig, men de ældste skjendte over deres letsindighet. «Nu gjælder det netop at vokte byen,» sa de.

Saa kom lange timer, hvori hver den, som kunde sove, gjorde det. Og atter baktalte Braxton og hans venner Henrik, og antydet at han var en overløper, siden han ikke hadde tat del i forsvaret, mens Paul Cotter sa, at Henrik hadde reddet dem alle ved at vare dem ad i tide, og det maatte være bevis nok for, at han ikke var forræder.

Timerne før morgen var uendelig lange. Mænd og kvinder stirret mot skogen, men saa intet andet end mørke, og hørte ikke andet end vindens susen, ingen brækken av grener, intet fottrin, ingen raslen

av blader, bare den døde stilhet, som plaget dem ved sin ensformighet.

Lucy Upton gik til sin fars hus, spiste litt, og hyllet sig saa i en bøffelkappe og forsøkte at sove. Søvnen lot vente paa sig, for nerverne faldt ikke til ro, og for hendes øine svævet billeder fra dagens oplevelser. Men ungdommens træthet seiret tilsidst, og hun sovnet og vaaknet først ved at morgensolen tittet ind gjennem vinduet.

«Er de her endnu?» var hendes første spørsmaal, da hun kom ut av huset og svaret var svævende. Lederne tillot ingen at gaa ut for at undersøke, men flere og flere trodde, at indianerne var flygtet, og at Henrik Ware var fulgt med dem.

I morgenlyset kunde de se langt ind i skogen, og saa langt de saa, var den tom, der var ingen leir, selv ikke en ensom kriger viste sig. Det lot til at de hadde ret, som holdt paa at fienden var borte.

Lucy Upton var paa vei til palissaderne, da hun hørte et fjernt smeld, og saa Paul Cotters bue falde til jorden, gjennemboret av en kule. Paul stod som fjetret og rørte sig ikke, før Lucy ropte at han skulde kaste sig ned. Da krøp han hurtig væk fra det farlige punkt, mens to, tre kuler slog ned omkring ham.

Forsvarerne blev grepet av skræk. Denne nye fare visste de ikke, hvordan de skulde møte. Skuddet kom tydelig fra et høit punkt med utsigt til selve byen, og palissaderne ydet intet skydd mot en skytter som stod slik. Kulene sprutet mellem husene, og to mand var allerede saaret.

Ross og Sol fandt ut, at skuddene kom fra et

høit træ i skogranden nordvest for byen, og at mindst et halvt dusin krigere laa skjult i dets svære grener og skjøt mot byen. Der hadde været tale om at ælde træet, da byen blev reist, men sakkyndige holdt paa at indianernes vaaben ikke rak saa langt, og da det tok tid at hugge det, fik træet staa, og nu saa de hvilken feil de hadde gjort.

Det var umulig at forsvare den siden av palis=saderne som vendte mot træet, saa længe fienden holdt stillingen, ja det var endog farlig at gaa fra det ene hus til det andet. Nattens ukjendte farer var over, men dagen hadde bragt en, som alle kunde se.

Lederne holdt møte bak et av husene, og deres uttryk var mørkt og deres tale fuld av alvor. Skole=mesteren, Ross og Sol var der sammen med John Ware og Lucys far, og skolemesteren, som av natu=ren var en fredens mand, var kanske den modigste av dem.

«Det er klart, at rødhuderne har skaffet sig nogen av vore langtrækkende Kentucky=rifler,» sa han, «men de ikke bedre end vore. Heller ikke er der større avstand fra træet til os, end der er fra os til træet. Hvorfor kan saa ikke vore bedste skyttere skyte dem?»

Han saa spørgende paa Ross og Sol, som rystet paa hodet og saa like alvorlige ut.

«De er for godt skjult der,» svarte Ross, «og prøver vi at svare dem, blir vore folk dræpt, mens deres ikke engang blir saaret, og vi kan ikke und=være en mand.»

«Men vi maa finde en utvei. Vi maa av med dem,» sa Ware.

«Det er sandt,» sa Upton, og i det samme hørte de en kule slaa mot husvæggen og et vildt triumferende skrik fra skogen, fuldt av den ubarmhjertigste trusel. Ware og Upton skalv. Hver hadde en datter, som de mente at dræpe heller end at se hende i fiendens vold.

«Hvis de fyrene i træet holder os væk fra palissaderne, er der intet som hindrer resten av banden i at angripe,» sa Ross i en tone som tvang han sig til at si sandheten. «Mens kulene regner ned over os, kan rødhuderne trænge indenfor murene.»

De saa paa hverandre i taus fortvilelse, og Ross listet sig til husets hjørne og tittet paa det skjæbnesvangre træet. Ingen skjøt netop da, og han saa intet mellem grenene. Heller ikke saa han fienden andensteds. Hele den vilde horde laa skjult i skogen, og bare blad og græs rørte sig.

De andre fulgte forsigtig efter Ross i skjul av væggen, og mens de stirret paa træet, lød en svak gjenlyd av et skud, og de hørte et dødsskrik og saa en brun skikkelse falde fra toppen av træet mot jorden, hvor den blev liggende.

«Der findes en skytter blandt os som kan slaa dem med deres egne vaaben,» ropte skolemesteren begeistret. «Hvem var det? Hvem fyret det skuddet, Tom?»

Ross svarte ikke. Over hans ansigt gik et uttryk av undren, mens han stirret mot skogen, hvor alt syntes utdød. En svak lyd av nok et skud hørtes, og en ny brun skikkelse dumpet ned og laa livløs i græsset ved siden av den andre.

Skolemesteren hojet av begeistring og vilde vite hvorfor ikke flere av forsvarerne fulgte eksemplet. Men Ross rystet paa hodet og sa langsomt:

«En stor lykke er vederfaret os, hr. Pennypacker, og hvordan dette gaar for sig, vet jeg ikke. De skud=dene kommer ikke fra vore folk. Vi har faat en ven utenfor, og han piller ned de fordømte morderne en efter en. Indianerne tror at vi gjør det, men de vil snart merke feiltagelsen.»

Der kom et tredje skud og en tredje krop faldt ned.

«For en storartet træffer,» utbrøt Ross. «De skud=dene kommer langt borte fra, men hvert eneste et træffer blinken. De fyrene er døde før de naar jor=den. Jeg har aldrig set maken.»

De andre ventet taalmodig paa, at han skulde komme med en forklaring, men hvis han hadde en anelse om sandheten, saa holdt han den for sig selv.

«Nu har de forstaat,» sa han, da et frygtelig skrik fuldt av raseri lød fra skogen, «men de har ikke snappet ham, hvem han saa er, da vilde de nok skre=ket anderledes.»

«Hvorfor sier du ham?» spurte Pennypacker. «En eneste mand kan da ikke vove slikt.»

«Det er èn mand, for der findes ikke to mænd i hele vildmarken som kan skyte slik. Jeg vilde nødig være en av rødhuderne i det træet.»

Efterretningen om den nye ukjendte ven spredtes over Warebyen og naadde ogsaa Lucy Upton. En tanke grep hende, og hun holdt paa at uttale den, men stoppet av frygt for at haanes, og nøiet sig med at lytte til de andres ophidsede tale.

En time senere blev en fjerde indianer skutt, og mindre end femten minutter efter faldt nok et offer for den frygtelige rifle. Saa hoppet to, de eneste gjenlevende, fra grenene og sprang mot skogen. Ross, Sol og Paul Cotter saa flugten.

«En av de brune slynglerne naar aldrig skogen,» sa Ross.

Den forreste indianeren faldt netop ved skogens rand, skudt gjennem hjertet, og den anden, den eneste gjenlevende av banden fra træet, slap ind bak de skyddende stammer.

De vildes rasende skrik lød som et uhyggelig kor til kulernes slag mot palissaderne, men angrepet blev hurtig slaat tilbake, og igjen ruget den uhyggelige stilhet over den lille fæstning, som kjæmpet uten hjælp, ukjendt av den øvrige verden.

Humøret steg hos garnisonen. Alle, fra den modigste skytter til den mest ængstelige kvinde, var viss paa, at de skulde slaa alle angrep tilbake.

Resten av dagen gik rolig. Vakten bak palissaderne, som nu var sikker mot bakhold, var like agtpaagivende som før. Disse folk visste, at de kjæmpet mot en fiende, hvis pludselige utfald gjør ham farlig, og de vilde ikke overlate noget til tilfældet.

Dagen gik, og natten kom igjen mørk og truende og fuld av uhygge for den beleirede by. Lucy Upton og Mary Ware listet sig bort til det utbygget, hvor Paul Cotter holdt vakt.

Han sa, at alt var rolig. Hans skarpe øine kunde ikke opdage noget uvanlig, og han trodde at indianerne var blit skræmt, saa de ikke forsøkte noget

nyt angrep paa en stund. Saa talte han om den underlige hjælpen fra skogen, og samme tanke var i hans sind som i Lucys, men ingen av dem nævnte den. De stod og smaasnakket, da en av de ældre løftet en varnende haand. Han hadde netop set ut og trodde, han hadde set en mand snike sig langs murens skygge.

Alle blev straks tause, og Lucy kunde høre sit hjerte slaa. Der lød en svak støi utenfor, saa svak at bare et skarpt øre kunde skjelne den, og saa viste der sig et hæslig malet ansigt over palissaden.

En av de gamle kastet geværet til skulderen, men Paul slog lynsnart fingrene hans fra hanen. Han visste hvem som kom, men han blev forskrækket, da han møtte hans blik, saa krigersk og vildt var det.

«Ser du ikke,» sa han. «Det er Henrik! Henrik Ware.»

Selv da var ikke Lucy sikker, skjønt hun hadde kjendt Henrik hele sit liv, og hun hadde god grund til ikke at kjende ham, saa forandret var han. Han stod for dem, ikke som en hvit mand, men som en indiansk kriger, en høvding for de vilde. Hans haar var paa indianervis samlet i en skalptot, ansigtet bar krigsmalingen i alle dens forskjellige kulører, den mørkegrønne jagtvams og leggings med perlebroderier var borte, og isteden var han hyllet i et rødt teppe som faldt i bløte folder som en romersk toga.

Hans skikkelse, som næsten var et hode høiere end andres, saa ut som en høvdings, og de stirret tause paa ham. Det lot som han skjønte hvad de tænkte, og hans øine straalte av stolthet. Saa lo han

en bløt, stille latter, ikke lik de hvites, men den uhørlige indianske klukken og hoppet ned til dem.

«Det var nødvendig,» sa han og saa paa klærne sine uten nogen følelse av skam. «For at gjøre det, jeg skulde gjøre, maatte jeg se ut som en indianer, det mindste stundimellem, og det gik godt, fordi ikke alle shawnesere kjender hverandre.»

«Det var dig som skjøt indianerne i træet. Jeg skjønte det straks,» sa Ross. Han hadde nærmet sig saa stille, at ingen hadde opdaget ham.

Henrik svarte ikke, men lo igjen med en klukkende lyd, som fik Lucy til at skjælve, hun visste ikke selv hvorfor. Saa klappet han kjærlig geværet sit.

«Dere klager vel ikke over det?» sa han.

«Nei, om vi gjør,» sa Ross. «Du frelste os. Jeg har levet i utmarken hele mit liv, og jeg har aldrig set slik skytning før.»

Saa fortalte Henrik litt av sine oplevelser, og Lucy, som iagttok ham skarpt, skjønte hvor han var gaat helt op i kampen. Paul Cotter saa det ogsaa, og bad Henrik kaste sin forklædning og sætte paa sig hvite mænds klær og faa noget at spise.

Henrik indvilget, skjønt han ikke indsaa nødvendigheten av det, men han gjemte teppet, som han sa, han snart igjen vilde faa bruk for. Han var hyggelig mot sin mor, og trøstet hende med, at hun ikke behøvde at frygte, for han kjendte alle de vildes knep. De kunde aldrig gripe ham, og han gjorde mere nytte i skogen end inde i byen.

Det tok ikke mange minutter før hele landsbyen

visste, at Henrik var vendt tilbake, og hvilken daad han hadde utført, og de vake rygter om, at han var en overløper, døde bort. Selv Braxton Wyatt turde ikke si mere, men han mumlet noget om hvite som blandet sig med vilde, og hvad der en dag kunde ske.

Om aftenen optraadte Henrik igjen i indianerdragt og krigsmaling og listet sig utenfor saa forsigtig, at det saa ut som han smeltet bort.

Den vilde horde, som følte sig angrepet av en hemmelig fiende, som de med al sin dygtighet ikke kunde gripe, blev bange at Manitou hadde svigtet dem. Men lederne vilde fortsætte beleiringen, de vilde ødelægge denne de hvites fortrop og vilde ikke vende hjem før det var gjort.

De forsøkte ikke flere direkte angrep, men la sig i en ring rundt byen og haabet at tørst og sult vilde hjælpe dem. De hvite trodde sig sikre mot slike farer, men nu kom en ny ulykke — en tørkeperiode med vandmangel. Vandet blev rationert, først fik enhver halvparten av sit vanlige forbruk, senere en fjerdepart, og selv det vilde stoppe, hvis der ikke kom regn. Og paa himlen fandtes ikke en sky. Mænd, som ikke kjendte frygt, saa sine kjære blekne og bli svake og visste ikke hvad de skulde gjøre. Det saa ut som om byen maatte falde uten sverdslag.

Kapitel XVI.

LUCY HJÆLPER.

Lucy forlot sin fars hus en glohet morgen og stod nogen minutter paa torvet og saa paa den mørke skogen som tegnet sig skarpt mot den blaa himmel. Hun kunde se skogens grønne utenfor fæstningen, og hun visste at i lysningerne var fuldt av smaa røde og blaa blomster. Fra vest kom en svak bris, og mens hun nød dens luftning, ønsket hun at leve og at alle omkring hende skulde faa leve, og hun undret, om der skulde findes en maate at hjælpe paa.

De solide træhuser stod i rækker langs gatene, utenfor dem var en kant av grønt græs, og saa kom palissaderne, laget av pæler som var drevet dypt ned i jorden. Alt var præget av livet i vesten, og det var ogsaa Lucy, en høi, slank, ung pike, med et friskt ansigt, vakkert brunet av solen, klædd i hjemmevævet rød kjole, pyntet med røde, gule, blaa og grønne perler, som skinnet i solen som prismer.

Hun kunde se opkommet ved skogranden fra sin plads. Lyset faldt paa det, som om det vilde erte hende, og det gav hende en ide, som hun straks vilde

utføre. Hun gik til det lille torvet, hvor hendes far, John Ware, Ross og andre holdt møte.

«Far,» utbrøt hun. «Jeg vil lære dig, hvordan vi kan faa vand.»

Upton og de andre saa forbauset paa hende og svarte ikke, og Lucy benyttet anledningen.

«Jeg kjender en maate,» sa hun ivrig. «Luk op portene, la kvinderne ta sine spand — jeg vil gaa foran — og vi kan gaa til opkommet og fylde dem med vand. Kanske skyter indianerne ikke paa os.»

«Barn, barn, jeg kan ikke tillate slikt,» utbrøt hendes far.

Da talte Ross, som bedre end de andre kjendte vildmarkens vis.

«Hr. Upton, piken har ret. Hvis kvinderne er villige til at gaa, saa faar de gjøre det. Det høres uhyggelig, men — hvis de dør, er vi her til at hevne dem og dø med dem, og hvis de overlever det, er vi alle reddet, for vi kan holde fæstningen, hvis vi faar vand. Faar vi ikke vand, er vi alle fortapt, fra den ældste mand til det mindste barnet.»

Upton gjemte ansigtet i hænderne.

«Jeg liker ikke at tænke paa det,» sa han.

De andre mænd ventet stille.

Lucy saa bønlig paa sin far, men han saa bort.

«Find ut hvad kvinderne sier om det, Tom,» sa han tilsidst.

Kvinderne fandt det forstandig. Der var ikke bare én heltinde i Warebyen, men mange. Uten tanke paa faren gjorde de sig rede, og snart stod de i en række paa mere end femti, alle med et spand i hver

haand. Henrik Ware saa paa uten at si noget, men handlingen tiltalte ham høilig.

En skiltvakt, som tittet over palissaden, meldte at alt var rolig i skogen, skjønt rødhuderne sikkert var like agtsomme.

«Luk op porten,» befalte Ware.

Den tunge tverstang blev tat bort og porten svunget tilside. Saa tok en slank, rødklædt skikkelse plads foran rækken, og kvinderne gik ut.

Lucy bares frem av en stor tanke, ønsket om at redde byen og alle de folk hun kjendte og var glad i. Det var hende som hadde lagt planen, og hun skulde føre den igjennem.

Hun skalv litt, da hun kom utenfor porten, av spænding, ikke av frygt. Hun saa mot skogen, og den laa som i en taake for hende. Hun saa sig om og saa kvinderne følge sig i en dobbelt række, alvorlige og bestemte, og selv vendte hun sig ikke oftere, men marscherte ret mot opkommet. Nu følte hun hvad hun hadde paatat sig, der hun gik ret mot geværmundinger som en soldat der leder en liten flok mot et helt batteri. Hun visste, at hundredevis av skarpe øine fra skogen fulgte hvert av hendes skridt, og at bak palissaderne ventet fædre, brødre og egtemænd, saa ængstelig som aldrig før.

Hun ventet hvert øieblik paa at høre det skarpe knald fra en børse, men det kom ikke. Fortet og alt omkring var dødsens stille. Hun saa igjen mot skogen og prøvde at opdage de skjulte skikkelser, men alt laa i taake som før. Pulsen hendes slog hurtig, hun kunde høre den dunke i tindingen, men

den slanke skikkelsen vaklet ikke og dobbeltrækken av kvinder fulgte, alvorlige og tause.

«De skyter ikke før vi kommer til bækken,» tænkte hun. Hun kunde alt høre vandets skvulpen, og endnu var det stille i skogen, ingen rifle braket og ingen støi fra mænd som rørte paa sig.

Hun naadde bækken, bøiet sig ned og fyldte begge spand, og gik saa med ansigtet vendt mot fortet i en bue om bækken, og efter hende kom kvinderne, som hver efter tur fyldte sine spand og saa med ansigterne vendt mot fortet fulgte efter hende.

Lucy var mest bange nu, da hun skulde gaa tilbake. Hun var litt av en kriger, og skulde en kule naa hende, foretrak hun at faa den forfra, men hun rystet ikke paa haanden og lot sig ikke bøie av vandets vegt. Hun holdt sig stolt og rank og stirret paa trævæggen foran sig, som var kranset av ansigter, ellers brune, men nu bleke av spænding, og da hun opdaget sin fars mellem dem, smilte hun til ham.

Da hun naadde den aapne porten, skyndte hun ikke paa, men gik langsomt ind, og bak sig hørte hun bare de regelmæssige skridt fra kvinderækken. Skogen laa taus som før.

Den sidste kvinde var inde, porten smeldt igjen, og den tunge tverstang sat paa plads, da slog Upton armene om datterens hals og utbrøt:

«Min tapre lille pike.»

Og hun sank skjælvende ind til ham, svak efter spændingen.

Vandet, eller snarere det mod kvinderne hadde vist ved at hente det, opmuntret garnisonen og bragte

farven tilbake i mændenes ansigter. Skolemesteren snakket med Ross om saken og undret hvorfor indianerne ikke hadde skutt, de pleide ellers ikke at spare kvinder.

«De trodde kanske, de kunde fange os alle samlet, hvis de ventet, eller kanske der paa bunden av deres sjæl er en gnist av høisind som flammet op just i det øieblik,» svarte Ross.

Henrik Ware gik ut i skogen om aftenen og kom tilbake før solopgang og meldte, at den vilde horde var urolig. De hadde mistet mange mænd uten at opnaa noget, og de mukket og sa at Manitou var imot dem, og i denne tro var de styrket av den hemmelighetsfulde fiende i træet.

«De faar endnu flere skuffelser,» sa han, «for idag faar vi regn.»

Han skjønte det, fordi solen steg op i taake, og den svake vind kjendtes fugtig. Der samlet sig og saa snart skyer i vest, saa kom der torden og lyn.

I Warebyen mottok de uveiret med glæde, brøndene vilde fyldes, og bak træmurene var de sikre for fienden.

Regnet styrtet ned i timevis, for først at ta av henad aften, og da blev det saa koldt, at folk rystet av kulde. Ved nattens frembrud gik Henrik igjen ut, og næste morgen sa han rolig til sin far:

«De er gaat.»

«Gaat?» utbrøt Ware, neppe istand til at tro noget saa glædelig.

«Ja, storm og regn brøt deres motstand. De tror de aldrig faar held med sig her, og er dradd tilbake

til Ohio. Uveiret reddet os nu, likesom ved saltkilderne.»

Ingen tvilte paa hans ord, og hele byen jublet. Ross, Sol og flere andre fulgte Henrik til dalen, hvor indianerne hadde hat sin leir. Jorden laa strødd med knokler av elg, hjort og bøffel, og alt bar præg av en hurtig flugt.

«De kommer ikke saa snart igjen,» sa Henrik, «for de tror, at Manitou har svigtet dem. Men det er bedst, vi altid er paa vakt.»

Efter at den første glæde var over, talte folk litet om seiren, men de fleste gav Henrik æren for den. Braxton Wyatt og hans venner turde ikke si noget, i hvertfald ikke aapenlyst, skjønt alle, selv de som var gladest i Henrik, maatte indrømme, at der var kommet noget fremmed over ham, noget som gjorde ham anderledes end alle andre.

Henrik brød sig ikke stort om hvad de tænkte, han længtes mot vildmarken, og han og Ross gik atter ut for at speide.

Kapitel XVII.

KAMPEN I SKOGEN.

Da Henrik og Ross kom tilbake efter sin anden speidertur, meldte de, at shawneserne langsomt trak sig tilbake, og at de frygtet de vilde ødelægge to mindre nybygg, som netop var dannet længer nord⸗paa. Det vækket en ny følelse hos Wareboerne — trangen til at forsvare de svakere frænder. De vilde sende ildbud om hjælp til Marlowe, det nærmeste og sterkeste nybygg, følge indianernes spor og ødelægge dem. Slaget vilde sprede frygt blandt de nordvestre stammer og redde Kentucky fra flere overfald.

Ross rystet paa hodet over dette forslag.

«De er fire eller fem ganger saa mange som os,» sa han, «og følger vi efter dem i skogen, opgir vi vor eneste fordel, palissaderne. De kan lægge sig i bakhold og omringe os.»

Ware sluttet sig til Ross, som han hadde stor tillid til. Modløse efter nederlaget foran Warebyen vilde rødhuderne sikkert trække sig tilbake borten⸗for Ohio, og med en liten styrke vilde det være umaadelig farlig at forfølge dem, sa han.

Dette var alvorlige ord, men ingen hørte paa

dem. Nybyggernes ædelmodighet var vakt, de syn=tes de maatte hjælpe de svake, og en godhjertet, hidsig fyr, ved navn Clinton, holdt en ildnende tale, hvori han sa at tiden nu var kommet til at knuse indianerne, og han haabet at hver modig mand vilde benytte anledningen.

Uttrykket — modig mand — avgjorde saken. In=gen vilde ansees for feig, og en liten armé drog ut fra Warebyen med Henrik, Paul og Ross i rækkerne og ledet av Ware. Henrik saa sin mor og søster staa graatende foran palissaderne sammen med Lucy. Mo=rens ansigt var det sidste han saa, før han trængte ind i skogen, og saa var han igjen bare jæger, spei=der og kriger.

Henrik hadde ikke sagt et ord under debatten om de skulde følge indianerne eller ikke, men han ønsket hele tiden, at de skulde gjøre det. Han kunde føre dem frem, han kjendte paa en prik indianernes vei, og hans hjerte banket av fryd, da beslutningen var fattet.

Nu tok han uvilkaarlig ledelsen, ikke av ærgjer=righet, men fordi det faldt naturlig. Han tydet let=test alle tegn, og han førte dem med større sikker=het end baade Ross eller Sol. De to førere saa paa hverandre og smilte.

«Jeg visste det,» sa Ross. «Jeg skjønte straks at han bar spiren i sig til den store skogmand. Du og jeg er som barn mot ham.»

Sol nikket.

«Det er saa, det,» sa han. «Jeg liker at følge ham, og siden vi nu engang skal forfølge de indi=

anerne — som jeg ikke finder er klokt — saa er jeg inderlig glad over, at han er med.»

Blandt den lille flokken paa knapt hundrede mand var mange ungdommer, som i et fredeligere land vilde været regnet som gutter, men som livet i vildmarken hadde hærdet, saa de i styrke og mod kunde maale sig med øvede krigere. Næsten alle var klædd i jagtvams, leggings og mokkasiner, og hver mand bar i haanden en rifle, mens kniv og øks var stukket i beltet.

Pennypacker gik sammen med Paul.

«Kjender du ham igjen?» spurte han og nikket mot Henrik.

Paul forstod.

«Nei,» svarte han. «Han har altid været min kamerat og er det fremdeles, men han er svært forandret.»

«Ja, det er han,» sa skolemesteren. «Det forbauser mig forresten ikke. Jeg har længe anet, det vilde gaa slik.»

Næste morgen møtte de mændene fra Marlowe, og sammen med dem forfulgte de sporet, som nu førte ind i en trakt, fuld av smaa dalsænkninger med trange, dype bækker. Indianerne hadde pludselig tat en sving mot vest, og opdagelsen fyldte Ross og Sol med bange anelser.

«Kanske vet de at vi forfølger dem,» sa Ross, «og av den grund drar gjennem denne ufarbare trakten, som er saa fuld av bakhold. Hvis de hidsigproppene ikke vilde kalde mig feig, vilde jeg foreslaa at vende om og gaa like hjem.»

«Det nytter ikke,» sa Sol. «De stanser ikke før vi binder dem, og det kan vi ikke. Her blir et blodbad, som kommer til at rygtes, og det bedste vi kan gjøre er at holde os rolige og sigte sikkert.»

Ross nikket bedrøvet og sa ikke mere, men saa paa sporene, som blev tydeligere og tydeligere.

«De gaar langsomt, saa de venter os nok,». sa han tilsidst. «Speid du til høire, saa gjør jeg det til venstre. Henrik greier nok fronten.»

Ved synet av de friske sporene gav Ware ordre om at stanse for at overlægge, og alle undtagen speiderne samledes til raad. Foran dem og paa alle kanter laa lave høider, steile, men klædd med krat og skog, og længer borte stak høiere topper op, og i det fjerne saaes blaanende aaser. Intet rørte sig. De hadde ikke set vildt paa veien, dyrene var nok flygtet for indianerne. Himlen, som hadde været klar om morgenen, var nu fuld av mørke truende skyer.

«Folk,» sa Ware, og stemmen var alvorlig som det sømmer sig en generals foran et slag. «Jeg tror vi snart møter fienden. Mange av os raadet fra denne forfølgelsen, men nu vi er her, behøver jeg neppe be dere alle være tapre, og huske, at hvis vi taper eller falder, er kvinder og barn tilbake, og intet vil staa mellem dem og vildmændene, som ikke kjender medlidenhet.»

Efter talen var en stunds taushet. Hidsigproppene forstod endelig hvad de hadde gjort. De hadde forlatt sine hjem, for at møte fienden dypt inde i vildmarken, en fiende fem ganger saa sterk som dem

og kjendt med alle skogens knep. Hvert ansigt blev alvorlig, men farens nærhet styrket dem. Hastige og ubetænksomme hadde de været, nu var de rede til at betale for det.

Henrik Ware var gaat videre ind i skogen. I sin grønne hjortelærs dragt smeltet han slik sammen med løvet, at ingen kunde opdage ham. Han følte snarere end saa, at fienden var der, og hans feltherreblik sa ham, at de hadde valgt pladsen klokt. Den passet udmerket for en stor hær som vilde slaa en mindre. Bak dem var et trangt bergpas, og blev de slaat tilbake, vilde de trænges sammen og hindre hverandres flugt, til alle var dræpt.

Gutten smilte. Han kjendte sine mænds mod, og visste at tanken paa dem hjemme staalsatte dem. For hans frygtløse sind var kampen ikke tapt.

Han merket en svak, ubestemmelig lugt og visste den kom fra indianernes krigsmaling. Han saa ned og fandt en liten fjær, og da han holdt den til næsen, kjendtes lugten sterkere.

En ti tolv skridt længer fremme sank han ned i græsset og laa urørlig. Tredve meter borte kom to shawnesere i sin glimrende krigsmaling, nakne til beltestedet. De undersøkte skogen, men de opdaget ikke Henrik, og da de vendte om og gik tilbake, listet han efter dem.

De to shawnesere gik opover dalen, som stadig utvidet sig, men endnu var dækket av skog og krat. Trods de var vante til skogen, ante de ikke, at en fiende forfulgte dem med en dygtighet større end deres egen.

Henrik forfulgte dem en tre, fire kilometer, før de støtte paa en flok indianere, som han skjønte var høvdinger. De var høie, middelaldrende mænd, klædd i grønne og blaa tepper, som tydelig stammet fra de engelske forposter. Bak dem, næsten skjult i skogen, saa Henrik mange andre mørke ansigter, som lyste av iver efter at slippe løs paa den fiende, som de alle≈rede ansaa som fanget i snaren.

Henrik blev liggende, mens de to speidere av≈gav melding. Saa vinket høvdingen til krigerne, og sa nogen ord, og saa listet to tropper ind i skogen, en til høire og en til venstre. Henrik opfattet straks hensigten. De skulde falde over de hvite fra to sider, mens en tredje flok angrep forfra. Henrik beundret indianerhøvdingens dygtighet.

Men planen maatte hindres, og Henrik betænkte sig ikke længe. Han maatte begynde kampen, før hans folk var blit indesluttet, og løftet geværet til skulderen, sigtet og skjøt paa en av høvdingene, som faldt død til jorden. Saa utstøtte han det lange, frygtelige krigshyl, som han hadde lært av de vilde, og hastet tilbake til den hvite styrke.

Shawnesernes dødsskrik lød gjennem skogen sam≈men med deres krigshyl og fortalte, at den hemme≈lige forfølgelse var slut, nu begyndte den aapne krig.

Henrik forsvandt hurtig i det grønne, og selv deres skarpe øine kunde ikke se ham, men de visste, at fienden, som de hadde prøvd at narre i snaren, var undsluppet. De lange skingrende skrik lød igjen, og saa ilte den vilde horde avsted for at ødelægge de hvite mænd.

Da Henrik løp tilbake, møtte han Ross og Sol, som skuddet og skrikene hadde tilkaldt.

«Var det dig som skjøt?» spurte Ross.

«Ja,» svarte Henrik, «de mente at narre dere i bakhold.»

De tre blev staaende et par minutter under et træ og lytte. Efter det andet skriket var indianerne tause. Der var dødsens stille, undtagen for et øvet øre. Men de tre under træet opfanget svake lyd, lyd som av nøtter der falder til jorden, eller snarere som raslen av tørre blader som rører sig i vinden. Men de forstod.

«De kommer, og det fort,» sa Henrik. «Vi maa slutte os til hovedstyrken.»

«Den er rede. Din advarsel var nok,» sa Ross.

Uten flere ord vendte de og ilte frem mellem trærne, og om et par minutter naadde de den lille skare hvite mænd. Ware — i navnet lederen — var blit skræmt av skriket og skuddet og hadde alt stilt op sine mænd i en lang brutt linje, skjult bak høider, stammer, krat og anden dækning som jordsmonnet bød.

«Godt,» utbrøt Ross, da han saa det, «men linjen maa være længer og tyndere, vi maa ikke la dem omringe os. Det er heldig, her er høider paa alle kanter.»

At bli omringet av en overlegen hær var det værste som kunde hænde, og Ware adlød Ross. Paul Cotter var umaadelig ophidset, han hadde slaas før, men en fiende, som han hverken kunde se eller høre, gjorde ham nervøs. Uvilkaarlig stillet han sig ved

Henriks side, hans gamle kamerat, som han saa op til som til en gud.

«Er de der virkelig, Henrik?» spurte han. «Jeg ser intet og hører intet.»

«Ja,» svarte Henrik. «De er neppe et børseskud foran os, fem for hver av os.

Paul anstrengte øinene sine, men kunde ikke se andet end skogen, høiderne og den blaa himmel som hvælvet sig over dem. Det syntes umulig at de stod foran en kamp for livet og for noget som var dem endnu kjærere.

«Skyt ikke vildt, Paul,» sa Henrik. «Træk ikke av, før du har sigtet ordentlig.»

Et par meter fra dem tittet skolemesteren over en træstamme, med riflen færdig til skud.

Der var saa stille at selv ikke speiderne kunde høre en lyd. Den vilde trop syntes at ha smeltet bort, og i fulde fem minutter laa de og ventet paa noget, de visste maatte komme. Da lød det hidsige krigsrop fra hundreder av struper, og den vilde horde for mot dem.

Mørke ansigter kom frem i lyset, brune skikkelser, nakne fra beltestedet og uhyggelig malte, for frem fra krattet, og vilde hyl gjenlød gang paa gang i skogen. Skytterne fra Kentucky, som laa gjemt bak bakkeheld og trær, begyndte at fyre, ikke i salver, ikke efter ordre, men hver mand efter eget omdømme og efter sit offer, og mangen kule fandt frem.

Skarpe smeld lød truende og dødbringende, smaa lysglimt vistes et øieblik mellem det grønne og sluk-

ket for at gi plads for andre, og skyer av røk svævet op mellem trærne.

Henrik skjøt med dræpende sikkerhet og ladet igjen forbausende hurtig. Paul Cotter ved hans side var sikker som et fjeld, nu da spændingen var over og kampen begyndt, og skolemesteren støttet sig paa albuen og fyrte over træstammen.

Men det er ikke indianernes vane at kjæmpe aapenlyst uten hvis fienden blir skræmt til flugt av krigshylet og den første storm. Folkene fra Warebyen og Marlowe rømte ikke, de stod fast og sendte kulerne like i synet paa dem, og pludselig sank shawneserne ned i krattet, og krøp fremover og fyrte som skarpskyttere. Nu gjaldt det at se, høre og træffe.

Skogen var fuld av krypende skikkelser, hvite og røde, mænd med lynende øine søkte at dræpe hverandre, i en kamp mere frygtelig end naar fiender møtes i aapent slag. De lignet slanger, bare græsset fortalte hvor de rørte sig, og stundom var baade blekansigt og rødhud død, trykket fast sammen. Overalt var der kamp, forvirret, frygtelig, mand mot mand, uten anden støi end riflens smeld, tomahawkens hvislen og knivens hvin.

Like for like, de hvite mænd visste at rødhuderne ikke sparte liv, og dræpte derfor selv for fote. De hvite ansigter uttrykte samme list og dødelige had som rødhudernes. Ført av Henrik Ware, Ross og Sol brukte de alle de knep som skogen lærer en, og deres linje, som strakte sig over hele dalen, spru-

tet død og ødelæggelse fra busk, fra træ og fra krat.

Et par ganger prøvde shawneserne at storme høiderne og omringe fienden, men nybyggerne stod altid færdig til at møte dem, og kulerne fra deres lange rifler slog ned hver den som prøvde at komme forbi. Det var altid Henrik som først opdaget hver ny bevægelse, og mere end en av kameraterne skjønte, at han var værd et dusin mænd.

Saa hidsige var krigerne, saa ivrig efter hverandres blod, at de ikke opdaget at himlen, som hadde været graa om morgenen og blaa da kampen begyndte, nu var blit mørk og truende. Saa kom nordenvinden og med den regnet, som faldt paa de dødes ansigter, paa hvites saavel som paa rødes. Men kampen raste videre, frem og tilbake i skogen, uten at nogen la merke til de kolde draaper, som vinden drev foran sig.

Ware holdt sig midt i de hvites linje, og beholdt ledelsen, skjønt han bare gav faa ordrer. Nu og da bragte Ross, Sol eller Henrik ham melding om slagets gang, om hvordan de var drevet tilbake fra en høide, eller hadde tat en anden.

Dagen begyndte at helde, og Henriks mod sank, da han opdaget, at natten nærmet sig. Det vilde bli vanskelig at holde sammen i mørket, mens shawneserne — overlegne i antal — sværmet om dem paa alle kanter, og han syntes det var tryggest at trække sig tilbake til aapnere land.

Han listet frem til faren og sa:

«Vi maa trække os bakover, ellers vil de omringe os i mørket og knuse os.»

Ross var enig, og motstræbende gav Ware ordre om tilbaketoget.

«Bring med alle de saarede,» befalte han. «De døde maa vi desværre overlate til vanæren.»

Den lille hvite hær efterlot 30 døde i den dryp= pende skog, og likesaamange saarede blev bragt bort. Nybyggerne var like modige som før, de trak sig bare tilbake for ikke at omringes, og deres bestemte ansigter var fremdeles vendt mot fienden.

Men linjen trak sig tydelig tilbake, og da shaw= neserne opdaget det, lød et hundrefoldig triumferende skrik, mens de styrtet frem. De blev drevet tilbake av en geværsalve, og Ross sa til Ware: «Jeg gjetter paa, at de brændte ansigtene sine godt.»

«Se efter de saarede! Se efter de saarede!» gjen= tok Ware. «Pas paa at ingen, som er for svak til at gaa, blir tilbake.»

De hadde gaat næsten en kilometer, da Henrik saa sig om efter Paul. Hans øine, vante til mørket, undersøkte hver skikkelse. Mange haltet, og andre bar armene i slynger laget av jagtskjorter, men ingen= steds saa Henrik sin gamle ven. En frygt grep ham. En av to ting var hændt — enten var Paul dræpt eller for haardt saaret til at gaa, og glemt i mørket. Skolemesteren bleknet ved efterretningen, Paul var hans kjæreste elev.

«At tænke sig den stakkars gutten i hænderne paa slike djævler,» stønnet han.

Henrik stod ved siden av og hørte ordene. For=

tvilelse grep ham. Paul, hans kjære kamerat fra barneaarene, fanget og plaget med tortur. Hvordan kunde de ha glemt ham? Han saa tilbake og tok pludselig sin beslutning.

«Jeg vet ikke hvor han er, men jeg skal nok finde ham,» sa han.

«Henrik! Henrik! Hvad tænker du paa?» ropte faren forskrækket.

«Jeg gaar og henter Paul,» sa sønnen.

«Det er umulig! Det er den visse død! Har vi fundet dig, bare for at miste dig igjen?»

Henrik trykket farens haand, og næste øieblik var han borte i røken og mørket, paa vei mot shaw=neserne.

Ware gjemte ansigtet i hænderne og stønnet, men Ross la haanden paa skulderen hans.

«Gutten kommer tilbake, hr. Ware,» sa han, «og han bringer Paul med sig. Gud har git ham en kjendskap til skogen, som ingen av os andre eier.»

Ware lot haanden falde og var atter høvdingen. Den hvite skare trak sig fremdeles langsomt bakover, mens den skjøt paa forfølgerne.

Henrik hadde ikke gaat mange skridt før han blev borte for vennerne. Saa forandret han sit ut=seende, blev atter lik en rødhud. Han kastet vaske=bjørnsluen og jagtvamsen, samlet haaret i skalptotten og bandt om den en frynse fra vamsen, og saa fort=satte saa fremover skogen. Snart saa han mørke indianerskikkelser springe fra træ til træ, eller skynde sig fremover skjult av krattet. Naar han møtte dem,

bøiet han sig fremover og skjøt mot sine egne, og saa vendte han atter mot høire og sprang som om han søkte ny dækning.

Tilsynelatende var han en shawneser baade av dragt og væsen, saa han hadde liten frygt for at bli opdaget. Hans eneste tanke var at finde vennen. Alle minderne fra barndom og ungdom kom over ham, han maatte finde ham, og hvis han levde, skulde han frelses. Han hadde sidst set Paul bak en træ⸗stamme skyte paa fienden, og senere hadde ingen set ham, saa han trodde gutten laa der endnu, dræpt eller — om lykken var god — for haardt saaret til at røre sig og endnu ikke opdaget av rødhuderne.

Hans stedsans var sterkt utviklet, saa han gik hurtig mot den stammen, som han haabet skjulte Paul. Mangen mørk skikkelse snek sig forbi, men ingen prøvde at stanse ham, alle trodde han var en av deres.

Kampen drog sig nu sydover og raste bak ham. Lysglimtene blev svakere, støien fra skuddene fjer⸗nere, og han møtte ikke flere krigere.

Han fandt træstammen, bøide sig ned og rørte ved et koldt ansigt. Det var Pauls. Uvilkaarlig gled haanden opover mot hodet, og da han kjendte Pauls tykke haar, sukket han lettet. Død eller le⸗vende, den avskylige indianertrofæ var ikke krævet. Saa kjendte han vennens puls. Den slog svakt. De behændige fingre gled videre og fandt saaret — et skud gjennem skulderen. Paul var besvimet av blod⸗tapet, og vilde sikkert dødd om et par timer, hvis hjælpen ikke var kommet.

Gutten laa paa siden med armen over hodet, og Henrik flyttet den, saa den kolde regn kunde falde like i ansigtet hans, og reiste sig saa op og lyttet. Kampen drog sig fremdeles sydover, men meget langsomt, og en enkelt kriger kunde endnu komme forbi og opdage dem; og naar Paul var fundet, skulde ingen magt i verden hindre hans redning.

Han bøide sig ned og gned den saaredes hænder og tinding, mens regnet fremdeles faldt paa ansigtet. Paul rørte paa sig, og hans puls blev sterkere. Han aapnet øinene og saa et glimt av et ængstelig ansigt bøiet over sig, men han var saa svak at øinene lukket sig igjen. Men Henrik var fornøiet, Paul ikke alene levde, men blev sterkere. Saa bøide han sig ned og løftet ham i sine kraftige armer, og ilte avsted i mørket. Han vilde gjøre en runding omkring den fiendtlige hær, og trods vegten av Pauls legeme holdt han geværet parat, for ingen visste bedre end han, hvor sandsynlig det var, at han traf krigere, før han naadde frem.

Mens han skyndte sig gjennem ungskogen, merket han at Paul av og til rørte paa sig, men han vovet ikke at stanse. En kilometer længer fremme hørte han lette fottrin, og da han sank til jorden med sin byrde, opdaget han en shawneser, ikke ti meter borte.

Henrik vilde helst skyndt sig videre, men han visste at en maatte dø — shawneseren eller han. Saa la han Paul forsigtig paa marken, saa regnet kunde falde paa ansigtet hans, og krøp sammen ved hans side, urørlig og aarvaaken.

En halv time gik, uten anden lyd end regnets fald mot jorden. Da løftet shawneseren hodet. Kanske han trodde, han hadde tat feil, eller at fienden var listet av, men han gav Henrik et glimt av sit ansigt, og det var nok. En kule traf ham mellem øinene, og han faldt død om.

Henrik ofret ikke den faldne fiende nogen tanke, men løftet op Paul og fortsatte flugten, som om intet var hændt. Ingen flere forstyrret dem, og om en stund var han paa høide med ildlinjen. Saa gik han rundt den og kom til bakket grund, hvor han la Paul ned og gned hans hænder og ansigt. Den saarede aapnet øinene og hadde nu kraft til at holde dem oppe.

«Henrik!» hvisket han svakt.

«Ja, Paul, det er mig,» svarte Henrik.

Paul laa rolig og forsøkte at huske. Regnet holdt op, og maanen brøt gjennem skydækket.

«Kampen,» hvisket Paul tilsidst. «Jeg skjøt, og noget slog mig. Det er det sidste jeg husker.»

Han stoppet, ansigtet hans lysnet, og han saa taknemlig paa vennen.

«Du kom tilbake efter mig?»

«Ja,» svarte Henrik. «Jeg gik efter dig og bragte dig hit.»

Paul laa en stund ganske stille med lukkede øine, saa aapnet han dem og spurte forfærdet:

«Er bare vi to igjen? Er alle de andre dræpt? Er det derfor, vi skjuler os her i skogen?»

«Nei,» svarte Henrik, «vore holder dem stangen,

men vi bestemte os til at trække os tilbake. Vi skal slutte os til vore folk i morgen tidlig.»

Paul sa ikke mere, og Henrik stelte om ham saa godt han kunde. De vaate klærne kunde ikke hjælpes, men han gned kroppen hans for at faa varme i den og faa blodet i bevægelse. Det var nu langt paa nat, og skuddene hørtes bare av og til. En stund stoppet de ganske, mens de trætte krigere hvilte.

Henrik sat i maaneskinnet og vogtet Paul, som døset eller laa i avmagt. Saa svandt maanen, de mørke timer kom, og efter dem solen. Henrik løftet igjen Paul paa skulderen og bar ham mot krattet, hvor han visste den lille hvite hær laa.

John Ware hadde holdt sig tapper hele natten, men hans tanke fulgte sønnen, som gik mot fienden, og tiltrods for Ross's ord sørget han over ham som over en død. Men han gjorde sin pligt mot den lille skaren han ledet, og mot de kvinder og barn som var forsvarsløse uten dem. Men han gruet for hjemkomsten. Hvordan skulde han faa meldt sit tap? Der hjemme sat en som ikke vilde ta nogen undskyldning for god. Pennypacker kom ofte bort til ham, og idet maanen kom op, saa de to mænd bedrøvet paa hverandre. Begge forstod den andens tanke, men ingen sa noget.

Nattens timer svandt langsomt. Da rødhuderne indstillet skytningen, gjorde de hvite likesaa, og søkte

efter et sted, hvor de kunde motstaa et nyt angrep. I en bakket trakt fandt de en plads, som Ross var fornøiet med.

«Vi sved dem ordentlig igaar og inat, og kommer de tilbake imorgen, brænder vi op ansigterne deres,» sa han.

De fleste av folkene sank dødsens trætte om paa den vaate jord og sov, mens resten vaaket, og de korte timer før dag gik fredelig.

Ved solopgang blev alle vækket, og spiste litt kold mat fra posene sine. Ware og skolemesteren sat for sig selv. Ware saa ned, og skolemesteren, som led baade for egen og Wares skyld, visste ikke hvad han skulde si. Hverken Ross eller Sol forstyrret dem, men drev paa med forberedelser til forsvaret.

Pennypacker saa mot sydvest, og pludselig opdaget han en sort prik mellem sig og solen. Først trodde han, han hadde faat et støvfnug i øiet, og gned det, men prikken blev større, og han saa paa den med mere interesse. Der kom en mand, nei to mænd, den ene bar den anden, og skikkelsen syntes kjendt. Hjertet hans banket, og han slog Ware paa skulderen.

«Se op! Se op!» ropte han. «Se hvem som kommer.»

Ware saa op og opdaget sin søn med den saarede Paul Cotter paa skulderen. Saa faldt han paa knæ og takket Gud.

To timer senere gjorde shawneserne et sidste fortvilet angrep. De vovet sig ut i aapen mark, og blev møtt med en dræpende ild. De kunde ikke

komme gjennem denne hagl av kuler, og trak sig tilbake. Jorden var strødd med døde, og de flygtet i rædsel til den andre siden Ohio. Henrik var en av de sikreste skyttere, mens Paul laa trygt bak ildlinjen og ærgret sig over, at hans saar forbød ham at gjøre nytte.

Da seiren var vundet, var der enighet om at Henrik hadde utmerket sig. Men nybyggerne tapte ikke tiden med gratulationer, de begravet sine døde, og drog saa sydover. De haardt saarede blev først baaret, men eftersom de fik kræfterne tilbake, hinket de med. Paul kom sig snart, og efter at ha hørt historien om sin redning, saa han op til Henrik som til en helt.

Alle følte at de hadde slaat et slag som vilde sikre nybyggets fred og trivsel, og trods deres tyndede rækker, var de stolte. Mændene fra Warebyen skiltes fra Marlowemændene paa det sted, de hadde møttes, og saa drog hver til sit hjem med efterretning om seiren.

Kapitel XVIII.

PRØVEN.

Wareboerne hadde grund baade til stolthet og sorg, stolthet over seiren og sorg over de faldne. Men de ofret ingen tid paa nogen av delene, idetmindste ikke aapenlyst, de tok straks op arbeidet med den nye stat.

Henrik Ware, øieblikkets helt og landsbyens red= der, la bort sin vildmandsdragt og tok sin plads paa farens farm. Arbeidet var tungt, maisen var sat, men trær skulde fældes og torv skjæres, og da han var sterk, ventet alle meget arbeide av ham, og faren, som delte deres forventninger, var bestemt paa, at gutten skulde gjøre sin pligt.

Henrik tok fat paa arbeidet og kjæmpet mot den misstemning han følte. Han brukte hakken fra mor= gen til kveld i den stekende heten, trods skogen kaldte paa ham med utallige stemmer. Mens solen stekte, saa svetten randt kunde han se skogens dype, kjølige skygge, og følte hvor fredelig og fuld av hvile den var. Han mindtes en skyggefuld dal, hvor bøflerne græsset, han saa for sig krattet hvor daa= dyrene hvilte, og den trakten med høider og klare

bække, der vest hvor endnu ingen hvit mand hadde været.

Blodet hans brændte ved tanken paa det, men han sa ikke et ord, bare bøiet sig over sit arbeide og blev fast i sin beslutning. Skogen fik kalde paa ham, han kunde ikke undgaa at høre den, men han vilde ikke gaa. Det han utrettet den dagen forbauset alle, men han var glad at ingen sa noget.

Da han vendte hjem i mørkningen, indhentet han Lucy. Hun var i den samme røde dragten som den dagen hun løp spidsrot efter vand, og i tusmørket saa den rødere ut. Hun gik hurtig med den lette, svingende ynde som er egen for friske, slanke folk, men da han sluttet sig til hende, sagtnet hun farten.

Et par minutter gik han taus, og hun saa paa ham med stille forstaaelse. Med kvindelig skarpsind anet hun hans sorg, og skjønt han hadde skræmt hende slik, da han pludselig viste sig som indianer, likte hun ham bedre i den skikkelsen end i hans nuværende. Dengang var det noget ophøiet over ham, som nu var borte, og hun syntes hans nuværende stilling var ham uværdig.

«Du er træt,» sa hun endelig.

«Ikke egentlig træt, men jeg skulde like en hvil.» Tonen lød ikke klagende, snarere spydig.

«Tror du, du blir en flink landmand?»

«Saa bra som tiden og forholdene tillater,» svarte han. «Her kommer sikkert flokker av vilde, ja kanske en hel hær som vi maa kjæmpe mot. Desuten maa

vi paa jagt, for vi blir endnu længe avhængig av skogen for mat.»

Det lot ikke som dette var grunden til hans sorg, snarere som om han saa frem til det som en lettelse, for øinene hans lyste, da han talte om jagten og de mulige overfald.

De naadde frem til porten og gik ind. Familien Ware sat rundt peisen, og gamle Ware var meget fornøiet. Han var en mand uten fantasi, og han saa paa vildmarken bare som et billig levested. Nu snakket han om at rydde jorden, om den store skurd han ventet, og om den tilfredshet og glæde som aars regelmæssige arbeide gir. Henrik satte sig ned og hørte paa, uten at komme med nogen indvending, men moren, som iagttok ham, undret paa hvad han egentlig tænkte.

Dagene gik og veiret blev varmere. Solen brandt og jorden tørstet efter regn. I skogen var løvet tørt, og bækkene svandt ind som under beleiringen. Arbeidet paa marken blev mere trættende, men Henrik klaget ikke, skjønt hans hjerte var fuldt av bitterhet. Han vendte resolut blikket fra skogen, hvor dype kolde kulper lokket, og fæstet det paa den solbrændte marken, og riflen sin gjemte han i et hjørne av stuen, hvor han ikke kunde se den, og med ny iver kastet han sig over arbeidet.

John Ware var stolt av sønnen og glædet sig over resultatet av sin maate at ta ham paa, men skolemesteren rystet betænkelig paa hodet.

Varmen blev værre og værre, de smaa barn gispet efter luft i de hete nætter, og vinden bragte med sig

røk og aske fra skogbrander. Henrik slet som en hund, men for hver dag gjorde arbeidet ham bitrere. Han følte ingen interesse i det, han tænkte ikke paa det gode resultat engang i fremtiden, bare paa at skogen strakte sig tusener paa tusener av mil rundt ham, og at han kunde streife om i vildmarken og jage til sit livs ende, om han saa blev hundrede aar.

Værst var det om natten, naar han laa vaaken ved vinduet og aandet ind den varme luft, da kaldte den dype, kolde skog paa ham med slik styrke, at det tok hele hans kraft at staa imot. Vinden lød som musik, mens den blaaste gjennem trærne, men det var en musik som han maatte lukke ørene til for. Da mindtes han sine lange vandringer med Sorte Sky, de store, navnløse elver de hadde vadet over, turene gjennem de uendelige skoger og over de endeløse prærier, og den mægtige indsjøen de var kommet til der længst mot nord — hvor kjølig og behagelig forekom ikke indsjøen ham nu. Han tænkte paa hver smaating ved bøffeljagten, paa dammen hvor de satte snarer for bæveren, og paa kampen mot den fiendtlige stamme.

Alt dette stod straalende for ham, og livet i Ware-byen bleknet ved siden av det, bare hans kjæres an-sigter lyste op — det var dem som hadde kaldt ham tilbake til Warebyen, men han visste, at deres liv var ikke hans liv, og det faldt haardt at slaa sig til ro inden nybyggets grænser.

Men hans lidelse fortsatte. Det var langt paa sommeren, alt var i jorden, nu kom høstningen, og trods længsler svigtet han ikke et øieblik. Wares

farm stod bedre end nogen andens, og gamle Ware var stolt, men stoltheten øket fordringerne til sønnen, og fik det til at briste.

En ualmindelig varm eftermiddag satte Henrik op et gjærde, og faren, som kom frisk og avkjølet forbi, klandret arbeidet. Han gjorde det hovedsagelig for at vise sin magt, for arbeidet var ikke daarlig gjort. Stemmene fra skogen hadde kaldt særlig indtrængende den dag, og Henrik blev pludselig hidsig, og svarte:

«Det er leit du ikke liker det, for det er mit sidste arbeide her.»

«Hvad — hvad mener du?» spurte faren forbauset.

«Jeg greier det ikke længer,» svarte Henrik bestemt, slap stauren han holdt i haanden, og gik mot huset, skjælvende av længsel efter alt det som ventet ham. Moren stod der og stirret ængstelig paa ham.

«Det er sandt, mor,» sa han. «Jeg tøver ikke. Jeg gaar tilbake til skogen, men kommer igjen, og det ofte. Livet i skogen er det eneste som passer mig, jeg er skapt for det. Jeg har forsøkt livet paa farmen her, og jeg har stridt haardt, men jeg greier det ikke.»

Hun var for klok til at stanse ham. Han hentet riflen, og tok paa sig jagtsvams, leggings og mokkasiner. Saa kysset han sin mor og søster til farvel, trykket brorens haand, gjorde det samme med den forbausede far, og med riflen over skulderen forsvandt han i skogen.

Om aftenen haante Braxton Wyatt ham og sa, at

en vildmand blir altid vild, men Paul Cotter vendte sig saa rasende mot ham, at han maatte ta det i sig igjen. Skolemesteren sa intet, men han tænkte: «Dette maatte komme, kanske er det like godt, at det er kommet.»

Imidlertid nød Henrik sit livs største og reneste glæde. Skogen rakte grenene ut som om den vilde favne ham. Solstraalerne skjøt som gyldne piler mot jorden, og den lille bækken danset leende over ste=nene. Dette var hans verden. Han hadde været for længe borte fra den. De store trær var som gamle kamerater, og luften var friskere og renere end den han længe hadde følt, og den gav ham nyt liv.

Han kastet hodet tilbake og lo. Saa løp han om mellem trærne bare av glæde over livet, men allike=vel la han merke til hvert spor, og alle de skogens tegn, han kjendte saa godt. Han sprang langt uten at føle træthet, saa kastet han sig paa jorden, og laa længe og stirret gjennem løvet paa de flakkende skyer, og saa stille laa han, at en hare hoppet næsten over føtterne hans uten at bli skræmt.

Da dagen var omme, reiste han sig og gik videre, mere langsomt. Han gjorde ingen støi, mens han gik, traadte let, men sikkert som den der er opvok=set i skogen. Ved en liten bæk slukket han sin tørst, men han stanset ikke længe der. De kjendte nat=tens stemmer kaldte paa ham. Han hørte en ugle hyle, en hjort rasle gjennem krattet, en orm krype over bladene, og hver lyd glædet ham. Han husket ikke paa mat, men ved midnatstid raket han sammen

litt tørt løv og la sig ned og faldt straks i en lykke=lig, drømmeløs søvn.

Han vaaknet ved solopgang, og efter en times jagt skjøt han en hjort og kokte litt av kjøttet ved en bæk. Det var det første maaltid som hadde smakt ham i mange uker, og efterpaa la han sig ved leir=ilden og drømte. Han hadde en herlig følelse av frihet og fred. Hele verden tilhørte ham, han kunde gaa hvor han vilde, og gjøre hvad han vilde, og han tænkte ut, hvordan han vilde bygge sig en liten hytte dypt inde i skogen, hvor han kunde gjemme ammunition, skind og lær og finde ly for storm og kulde. Han vilde bygge langsomt — der var masser av tid, og i mellemtiden vilde han jage og under=søke landet.

Tre fire dager streifet han om i skogen mot nord og vest, før han fandt en plads han likte. I tre=kanten mellem to elver som møttes laa en høide i myren dækket av busker og smaa trær, der vilde han bygge sin hytte. Han alene kjendte stien over myren og visste hvor faldne stammer laa saa nær hverandre at en behændig mand kunde hoppe fra den ene til den andre, og naa sikkert til den lille øen.

Han arbeidet en uke paa hytten sin, saa stod den der, liten og enkel, bygget av bark og ungtrær og delvis dækket av huder, men tæt mot regn og sne. Gulvet dækket han med skind av de dyrene han skjøt, og paa væggene hængte han sine jagttrofæer.

To uker efter at hytten var færdig fik han bruk for den. Sommeren var forbi og høsten kom, reg=net skyllet ned, og en kold vind blaaste, saa tørre

blader drysset fra trærne, og grenene slog mot hverandre. Hán laa i hytten sin og stirret gjennem vinduet paa stormen, uten nogen følelse av ensomhet.

Slik blev han liggende hele dagen, ved aftenstid kokte han litt kjøtt, spiste det og sov saa uten drømmer hele natten.

Næste dag holdt regnet op, men luften var kold og skarp — høsten var sat ind, og inden en uke var skogen farvet rød, gul og brun. Henrik samlet forraad saa store at hytten ikke rummet alle skindene, og saa gik han en tur til Warebyen. Faren tok litt kjølig imot ham, mens hans mor og søster graat av glæde, og fru Ware sa: «Jeg hadde ventet dig paa denne tid, saa du har ikke skuffet mig.»

Han blev der to dager, og hans skarpe blik sa ham, at nybygget ikke stod godt, tørken hadde næsten ødelagt grøden, og alt tydet paa en haard vinter med litet mat. Nu var det hans tur at ta fat. Han hadde set paa maaneden i skogen som paa en ferie, men han hadde aldrig tænkt at glemme sine forpligtelser og streife om i skogen uten tanke paa andre.

Han fyldte ammunition i pungen sin, tok riflen og gik tilbake til skogen, og skjøt bjørn, hjort, bøfler og andre mindre dyr, som han gav nybyggerne.

Vinteren kom med sne og is, og Henrik var næsten den eneste som skaffet landsbyen mat. De stemmer, som hadde klandret ham, forstummet, for ingen vovet at angripe ham nu, da han alene stod mellem landsbyen og hungersnød.

Paul Cotter fik være med paa enkelte turer, men selv ikke til ham fortalte Henrik om hytten ved myren.

Vinteren var endelig over, men med vaaren kom nye farer. Smaa flokker av indianere viste sig, ikke sterke nok til at angripe Warebyen, men nok til at gjøre skogen usikker, og et par mand, som vanskelig kunde undværes, blev dræpt. Nu viste Henrik hvad der bodde i ham, han kunde fuldt ut maale sig med indianerne, og han blev landsbyens forsvarer mot den vilde, troløse fiende.

Rygtet om hans mod gjenlød i vildmarken. Selv i landsbyene paa andre siden Ohio fortaltes historier om den blonde kjæmpen fra syden, som ingen løper kunde ta igjen, som ingen kule kunde dræpe, og som raste mot rødhuderne.

Kapitel XIX.

ET EREND OG EN VEN.

To kraftige gutter gik gjennem skogen et par maa=neder senere. De var likt klædt, hver bar jagt=vams av dyreskind og vaskebjørns lue med halene hængende bak til pynt.

De gik, men hver gut førte en kløvhest med to sækker krudt laget av hulestøv. Guttene skulde føre det langt bort til en landsby, som hadde brukt op sit forraad og hadde bedt om at faa laane litt fra Warebyen. Henrik og Paul blev valgt til at bringe krudtet, et hverv som guttene glædet sig over. De hadde allerede gaat to dager gjennem skogen og hadde ikke set spor av mennesker, hverken hvite eller røde.

De gik hurtig, og hestene fulgte hver sin herre, skjønt de ikke holdt i bidslet. Ingen talte, og pludse=lig stanset Henrik. Han hadde hørt en svak lyd, ikke sterkere end av et blad som falder til jorden, men han visste, at den lyden ikke hørte til i skogen. Han hævet haanden, og Paul, som stolte ubetinget paa ham, stanset ogsaa. Henrik lyttet anstrengt og hørte støien igjen. Den kom fra fottrin. Et menneske var nær.

«Kom, Paul,» sa Henrik og saa listet de begge fra træ til træ i retning av støien. Hestene blev staaende hvor de hadde forlatt dem, stille og urørlige, og guttenes mokkasiner gjorde ingen støi blandt de tørre blader.

Henrik var naturligvis foran, og han var den første som opdaget støiens aarsak. En væbnet mand, som hadde staat i ly av en træstamme, kom frem og løftet haanden paa vennevis. Han var middelaldrende og ikke malt som de indianere som kom for at kjæmpe i Kentucky.

Henrik kjendte straks igjen det signalet, og han forlot ogsaa træets skydd og gik langsomt mot krigeren, som utvilsomt var en høvding og en mand av betydning. Et par skridt længer fremme rykket han til, og mens øinene hans lyste, skyndte han sig frem og gav krigeren haanden paa hvite mænds vis.

«Sorte Sky! Min ven!» sa han.

«Du kjender mig! Du har ikke glemt!» sa høvdingen, og øinene straalte.

«Du er kommet en lang vei gjennem fiendtlige stammer for at se mig?» sa Henrik, som straks gjettet sandheten.

«Saa er det,» sa høvdingen, «og for at be dig følge mig tilbake. Vore krigere savner dig.»

Henrik var dypt rørt. Sorte Sky var kommet tusen kilometer for at be ham om dette, og han saa for sig et liv i frihet. Igjen saa han for sig de store prærier og hørte millioner av bøffelhover. Han var fristet, sterkt fristet, men med en kraftanstrengelse skjøv han fristelsen fra sig og rystet paa hodet.

«Det gaar ikke, Sorte Sky,» sa han. «Mit folk trænger mig, som dit trænger dig.»

En skygge fløi over høvdingens ansigt, men han visste at svaret var avgjørende, og han sa ikke mere.

Sorte Sky fulgte Henrik og Paul en halv dag, og bød dem saa farvel. De saa ham gaa, men hans skikkelse smeltet snart sammen med skogen. Saa gik de to guttene videre, og skogen — rød, gul og brun — lukket sig efter dem.

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY
A 001 372 706 0

Omslaget trykt i Det Mallingske Bogtrykkeri.